KATE FREIMAN

Zeița cu părul de aur

ALCRIS

Capitolul 1

– Regret că sunt obligată s-o critic pe bunica ta, Amy, dar trebuie să-ți spun că s-a comportat foarte egoist în acești ultimi ani, fără să-i pese de interesul tău. De fapt, de ce n-ai profitat de ocaziile care ți s-au prezentat după ce ți-ai obținut diploma? De ce te-ai crezut obligată să refuzi oferta pe care ți-a făcut-o o școală a cărei reputație este atât de bună încât atunci când orice post, oricât de mic, devine vacant, se declanșează o avalanșă de solicitări din partea unor universitari de înalt nivel? Toate astea pentru a rămâne lângă bunica ta, când averea îi permitea cu ușurință să-și asigure serviciile unei infirmiere calificate.

Amy se întristă. Durerea pricinuită de pierderea bunicii sale era încă prea vie pentru a avea curajul s-o apere pe adorabila bătrână care-și consacrase ultimii ani ai vieții vegherii la bunăstarea materială și morală a unicei sale nepoate. Așează cu grijă ultimii trandafiri ai verii într-o vază de cristal, cumpănindu-și gesturile, hotărâtă să nu se lase abătută de modul deschis de a vorbi al mătușii Jessica.

– Bunica n-avea nevoie de o infirmieră, mătușă. Ea nu

era bolnavă, doar o persoană bătrână, vlăguită și foarte singură. De altfel, nu m-am crezut obligată să renunț la carieră, cum spui dumneata.

Se opri repede, ca să-și lase conștiința să se liniștească în fața acestei minciuni pioase.

– După moartea părinților mei, bunica a fost întotdeauna prezentă când am avut nevoie de ea. În ultimii ei ani de viață, am avut posibilitatea de a-i dovedi recunoștința mea.

– Înțeleg, încuviință mătușa ei cu oarecare iritare. Dar toate studiile pe care le-ai făcut degeaba! Spune-mi, câte limbi cuprinde diploma ta?

– Trei, răspunse laconic Amy, care nu dorea cu nici un chip să se oprească asupra iluziilor ei pierdute. Germana, franceza, spaniola.

– Bravo!

Admirația mătușii ei era sinceră.

– Ei bine, acum că ești liberă, va trebui să tragi un folos din toate cunoștințele acestea.

Punând mâna pe un ziar, îi propuse:

– Să vedem paginile de anunțuri.

Amy simți pericolul. Nu avea nicidecum intenția să lase să i se dicteze ce are de făcut.

– Dar, mătușă Jessica, nu este atât de urgent! Sunt încă atâtea de făcut, atâtea probleme de pus la punct.

Se opri brusc, mirată ea însăși de lipsa ei de entuziasm.

– Și apoi, continuă ea, nu mi se pare foarte cinstit, fiind la adăpost de orice griji financiare, să ocup un loc care revine de drept unuia dintre numeroșii diplomați aflați actualmente în șomaj și care au mai multă nevoie de el decât mine.

– Cine îți spune că vei fi întotdeauna la adăpost de grijile financiare?

Amy se înfioră, perplexă.

– Bunica nu și-a ascuns niciodată intenția de a-mi lăsa o moștenire pentru a-mi asigura viitorul.

Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o lua conversația. Cuprinzând cu privirea mobilele vechi, tablourile închise în ramele lor aurite, mulțimea obiectelor prețioase care împodobeau din belșug încăperea, declară puțin cam aspru:

– Avem în jurul nostru dovada că nu voi fi nevoită să urmăresc cu asiduitate paginile cu oferte de serviciu, nu crezi, mătușă Jessica?

Tonul ce nu admitea replică folosit de nepoata ei păru s-o pună în încurcătură pe Jessica. Obrajii ei se colorară și nu spuse nimic, luptându-se cu niște gânduri supărătoare. Atunci, cum Amy se neliniștea în fața acestei tăceri, își reveni ca să recunoască zâmbind:

– Da, draga mea, cu siguranță. Bunica ta avea o mare avere și din lectura testamentului ei vom afla probabil că ți-a lăsat totul.

– Sper că nu va fi așa. Nu totul. Asta n-ar fi drept. La moartea mamei, unchiul Stanley a devenit unicul ei moștenitor în viață.

– Din punct de vedere strict juridic, este exact. Dar soțul meu va fi primul care va recunoaște că în ultimii douăzeci de ani și-a văzut atât de puțin mama încât n-ar fi cinstit din partea lui să beneficieze de totalitatea moștenirii.

Amy protestă imediat.

– Nu este vina lui. Împrejurările au fost acelea care l-au

îndepărtat de Anglia. Bunica era atât de mândră să se poată lăuda cu realizările fiului ei... și ale nurorii ei, să povestească peregrinările lor în zonele cele mai îndepărtate și mai izolate de pe glob, pentru a găsi păsări rare și orhidee extraordinare! Ați devenit niște celebrități în lumea botanicii și a ornitologiei...

– Poate. Dar nu pot scăpa de impresia că unchiul tău și cu mine am fost niște egoiști îngrozitori. Ne-am închinat ani de zile viața profesiei noastre, în detrimentul familiei și al prietenilor.

Scoase un oftat adânc, spre marea surpriză a lui Amy.

– Când ai rămas orfană, continuă ea, m-am gândit imediat să te adopt. De câte ori am regretat că m-am lăsat influențată de bunica ta! La urma urmei, Stanley era fratele mamei tale și întrucât, în pofida imensei noastre dorințe, nu puteam avea copiii pe care-i doream, eram pe deplin îndreptățiți să te primim. Dar m-am lăsat influențată de ceea ce părea atunci un argument întemeiat: stilul nostru de viață nu era deloc potrivit pentru educația unui copil de zece ani. Călătoriile noastre permanente nu permiteau o școlarizare regulată; pe deasupra, țările în care călătoream erau, în majoritatea cazurilor, considerate drept insalubre. Mai cu seamă, nu aveam un domiciliu stabil și în timpul scurtelor noastre treceri prin Anglia, casa bunicii tale era singurul nostru loc de popas. Cu toate acestea, să știi că m-aș fi ocupat cu atenție de tine, Amy, o asigură mătușa cu o voce care se străduia să fie autoritară, în vreme ce două lacrimi mari tremurau la colțul ochilor ei. Copiii de la tropice reușesc să supraviețuiască. În general, dobândesc chiar multă putere de caracter, un simț al responsabilității și, adeseori, acea mândrie aproape sfidătoare, foarte asemănătoare cu a ta.

Amy își înăbuși un protest indignat pentru a da curs liber elanului de tandrețe pe care i-l inspira femeia aceasta generoasă, a cărei inimă mare dădea cu plăcere uitării remarcile ei câteodată răutăcioase.

– Ai fi fost o mamă minunată, mătușă, și unchiul Stanley cel mai bun tată. Venirile voastre acasă au fost întotdeauna momente de bucurie. Expunerea amănunțită a aventurilor voastre, cadourile neașteptate pe care mi le aduceați, articolele de ziar care lăudau descoperirile voastre, mă umpleau de mândrie. Și apoi...

Ezită o clipă, căutând cuvintele care să exprime cel mai bine ceea ce avea de spus, fără să lezeze în vreun fel memoria bunicii. În cele din urmă, continuă:

– Nu m-ar fi supărat să călătoresc. Cred că bunica ar fi fost uimită să descopere temperamentul adevărat al puișorului pe care-l crescuse sub aripa ei. Ea își dorea să fiu legată de casă. Un mic greier al unui cămin liniștit și tihnit, fericit în intimitatea decorului familial.

Luă vaza pentru a se duce s-o așeze pe pervazul ferestrei.

– Dar dacă aș fi putut alege...

Privirea ei rătăci peste grădină, peste verdele crud al gazonului, peste întinderea câmpiei și, dincolo de clopotnița înaltă și subțire a bisericii satului, se pierdu în imensitatea albastră a cerului albit ușor de ceață.

– M-aș fi servit de studiile mele pentru a pleca să predau în străinătate, dintr-o țară în alta, dintr-un trib în altul, oferindu-mă voluntar acolo unde se desfășoară acțiuni pentru copiii defavorizați ai lumii. Dar, continuă ea fără nici o urmă de ranchiună, am încercat nu numai o dată să-i explic bunicii că, în zilele noastre, chiar și fetele de

familie bună lucrează pentru a-și câștiga existența. Oricum însă, chiar înainte de a mă hotărî să urmez studiile la facultate, m-a făcut să-i promit că nu voi accepta niciodată o slujbă decât într-o instituție aprobată de ea, adică susceptibilă după părerea ei să-i transforme sălbatica nepoată într-o persoană insuportabil de afectată, pedantă, înfumurată și snoabă de cea mai rea speță!

– În cazul acesta, înțeleg că nici o instituție nu i s-ar fi părut destul de bună! pufni Jessica înainte de a izbucni în hohote de râs.

Dar nu era un moment potrivit pentru veselie.

Se făcu din nou tăcere. Amy făcu un pas înainte, puțin jenată, apoi se opri, umbra ei proiectându-se pe catifeaua verde a perdelelor. Jessica se gândi imediat la o floare exotică extraordinară, condamnată să înflorească ascunsă de priviri, să-și etaleze splendoarea sub orizonturi îndepărtate, de nepătruns. Deodată, simți numaidecât nevoia instinctivă a botanistului de a smulge tânăra plantă viguroasă din locul acesta închis ca s-o transplanteze, cu multiple precauții, într-un pământ fertil și bogat...

Amy o readuse brutal la realitate, confirmând fără să vrea temerile mătușii sale. Anumite plante sunt înrădăcinate prea adânc pentru a supraviețui în afara mediului lor obișnuit.

– Într-un fel, am noroc. Chiar dacă testamentul bunicii ne-ar rezerva surprize neplăcute, am cel puțin consolarea de a ști că Toby va fixa curând data căsătoriei noastre.

– Ah, da?

În ciuda efortului vrednic de laudă pentru a părea entuziasmată, tonul Jessicăi rămânea posac.

– Uitasem că trebuie să te căsătorești cu Toby Huntley.

Amy își schimbă brusc atitudinea, ieșindu-și din fire.

– Spune-mi, mătușă, de ce ai aerul acesta disprețuitor de fiecare dată când rostești numele lui Toby? Nu înțeleg ce ai împotriva lui. Nici bunica nu părea să-l aibă la inimă. Mă întreb de ce! Este totuși un băiat simpatic, bine crescut, plin de curaj și de ambiție!

Confruntată dintr-o dată cu o întrebare care se pusese deja adesea fără să i se găsească un răspuns, Jessica avu un gest de neputință, un gest care cerea iertare. Cu toată înțelepciunea și experiența ei, nu îndrăznea să amintească faptele mărunte pe care le observase și care o puseseră în gardă împotriva tânărului; obișnuința pe care o avea de a umbla în cutia de țigări pusă la dispoziția invitaților, pentru a-și umple pachetul aproape gol, lipsa de jenă cu care-și lăsa calul la grajduri pentru a fi găzduit, hrănit și îngrijit pe socoteala altuia, ca să ceară să fie dus acasă cu mașina; inexistența simțului ospitalității, aversiunea de a primi în casa lui, pretextând sănătatea precară a părinților; în sfârșit, se întrebase întotdeauna cum putea conduce o școală de echitație, chipurile ultramodernă, având drept personal un bătrân obosit și o îngrijitoare de grajd fără experiență.

Impresiile acestea neclare refuzând să se constituie într-un argument coerent, Jessica se mărgini să îngaime:

– Oh, n-am nimic împotriva lui... Nu mi-aș permite să judec un tânăr pe care-l cunosc atât de puțin...

Spre marea ei ușurare, Amy se destinse și zâmbi cu un aer fericit.

– Sunt încântată să te aud spunând asta, mătușă Jessica. N-aș fi îndurat ideea că ar putea exista fricțiuni între soțul meu și singurele două rude care mi-au rămas.

Atunci, o cuprinse dorința subită de solitudine, dorința de a se sustrage autorității cam sufocante, în pofida amabilității, a personalității prea copleșitoare a mătușii. Se îndreptă spre ușă.

– Scuză-mă. Mă doare puțin capul. Nu te deranja când va veni notarul. Voi fi în grădină, astfel că îi voi auzi cu siguranță mașina.

Mătușa ei sosise cu avionul chiar în dimineața aceea, tocmai la timp pentru a asista la funeraliile soacrei sale și acum ardea de nerăbdare să afle micile vești din ultimele luni, de a umple lacunele cauzate de lunga ei absență. Devansând protestele pe care le simțea că urmează, Amy ieși în grabă și evadă în grădină.

Toți servitorii primiseră liber ca să aducă un ultim omagiu celei pe care o serviseră, o iubiseră și o respectaseră. Așadar, nu era acolo nici grădinarul care să mâture primele frunze căzute, să tundă peluzele sau să taie trandafirii care formau un tufiș lângă care-i plăcea ei să se retragă.

Aflată încă sub influența izbucnirii de mânie, se lăsă să cadă pe o bancă din lemn sculptat și își puse mâinile tremurătoare pe genunchi, luptând cu lacrimile care-i năvăleau de sub pleoape, țâșnite dintr-o sursă pe care o crezuse secată.

Dispariția părinților într-un accident de mașină în urmă cu zece ani fusese pentru ea o lovitură tragică. Se găsea și ea în mașină și trebuise să stea mai multe săptămâni în spital. Drăgăstoasa și delicata ei bunică avusese timp s-o pregătească, să-i anunțe cu blândețe îngrozitorul adevăr atunci când, rănile ei vindecate, avusese putere să asculte și să-și lase alinată durerea în brațele ei afectuoase. Dar în

dimineața când intrase în camera bunicii pentru a-și da seama că invulnerabila bătrână doamnă nu era decât o biată muritoare și că se stinsese liniștită în somn, ea era singură, fără nimeni în preajmă care să-i aline disperarea. Destinul o lăsase fără părinți și îi lua acum cea mai bună prietenă, sprijinul ei. De acum înainte, nu-i mai rămâneau, drept familie, decât un unchi și o mătușă care, din cauza absenței îndelungate, nu erau la drept vorbind decât niște vagi cunoștințe, adorabile și simpatice desigur, dar care nu vor putea niciodată să-i asigure stabilitate și să-și îndeplinească responsabilitățile.

Slavă Domnului, îl avea pe Toby!

Gândul acesta îi readuse zâmbetul pe buze. Având în vedere împrejurările, era firesc ca Toby să insiste pentru a grăbi căsătoria lor. Înainte, Amy nu fusese deosebit de grăbită să oficializeze legătura lor. Prefera să savureze pe îndelete noua ei postură de logodnică, să se bucure de intimitatea îndrăgostiților. La universitate, participase mai mult sau mai puțin la micile petreceri organizate de studenți ca să se destindă între examene; dar dorința de a reuși o determinase în cele din urmă să iasă destul de puțin. Lucra cu îndârjire și se întâlnea cu prietenele seara, la o ciocolată caldă, pentru a le asculta povestindu-și succesele și a compara meritele partenerilor lor masculini. În felul acesta reușise Amy să-și completeze lacunele unei educații sexuale încă deficiente, uneori cu prețul unor tresăriri de spaimă.

În consecință, era adesea derutată de comportarea foarte manierată a lui Toby, care avea tendința de a se purta cu ea cu atâta prudență ca și cum era vorba despre porțelanurile fine ale bunicii ei. Îl adora din copilărie; era

singurul băiat pe care-l căutase întotdeauna și îi aprecia compania; cu toate acestea, îi dezaproba excesul de timiditate al gesturilor, al sărutărilor, mai aproape de prietenie decât de pasiune...

Trecuse o jumătate de oră de când se bucura în gând de avantajele unei căsătorii trainice, fericite, binecuvântate cu numeroși copii, când un scrâșnet violent de pneuri o smulse din reverie. O mașină înainta pe alee, în vacarmul vitezelor manevrate cu stângăcie. Vinovatul trebuia să fie Graham Turner, a cărui capacitate profesională nu mai avea nevoie de nici o demonstrație, dar care, în materie de conducere a mașinii, avea o reputație de neinvidiat. Venea să le dezvăluie conținutul testamentului bunicii ei. În mod ciudat, Amy nu avea chef să se miște; rămânea țintuită pe banca ei, ca și cum era reținută de mâini invizibile.

Cu toate acestea, cedând bunului-simț, peste un minut intra în salon, unde mătușa ei îl întâmpina cu efuziune pe bătrânul lor prieten.

– Graham! Ce bucurie să te regăsesc arătând atât de bine! Când ne-am întâlnit oare ultima dată? Acum doi ani? Poate trei?...

– Prea mult timp, după părerea mea.

Se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Când ați venit ultima dată, continuă el, eu eram în concediu. Unde este Stanley? Sunt nerăbdător să evoc cu el frumoasele timpuri de odinioară. Dacă sunteți liberi, am putea cina împreună diseară?

Jessica se încruntă.

– În ceea ce mă privește, aș fi încântată, dar Stanley, din nefericire, nu este aici. Am făcut tot ce stătea în puterea mea ca să-i trimit un mesaj înainte de a părăsi Peru, dar

până în prezent n-a aflat fără îndoială că mama lui a murit. A plecat de două săptămâni în pădurea amazoniană pentru a aduce de acolo ucayali, păsări comandate de British Museum. Când am primit știrea, era destul de departe pentru a fi la fel de greu de găsit ca proverbialul ac în carul cu fân. I s-au lăsat mesaje în toate satele care-i jalonau itinerariul pe care și l-a stabilit, dar eu îi cunosc prea bine pasiunea de a face ocoluri prin zone neexplorate...

Ridică din umeri, apoi continuă:

– În clipa de față, trebuie să-și deschidă drum cu maceta prin pădurea virgină sau navighează pe vreun râu necunoscut...

Graham Turner își luă o înfățișare gravă. Prea gravă, își zise Amy în sinea ei. Decepția reală pe care i-o putea provoca absența prietenului său nu justifica o asemenea descurajare.

– Regret că nu este de față. Contam pe bunul lui simț ca să mă sprijine în sarcina mea, care nu va fi ușoară.

Întoarse spre Jessica o privire neliniștită.

– După părerea dumitale, există motive rezonabile pentru a spera că va fi aici dacă amân deschiderea testamentului, să spunem, cu o săptămână?

– Mă îndoiesc.

Graham Turner își transmisese neliniștea Jessicăi, ca și lui Amy.

– Un prieten ne-a oferit ospitalitatea, continuă Jessica, pe timpul cât lucrăm în regiunea lui. A trimis deja oameni în căutarea lui Stanley, și dacă cineva îl poate găsi, el este acela. Oricum, nici chiar Carlo Ruy Diaz de Vivaz, în pofida strămoșilor lui conchistadori, nu poate reuși asta atât de repede. Cântărind bine totul, Graham, încheie calm

Jessica, dacă ai o datorie penibilă de îndeplinit, propun, în interesul tuturor, să te achiți de ea cât mai repede.

– Mă declar de aceeași părere.

Amy înaintă în încăpere ca să-și semnaleze prezența.

– Vă rog, domnule, nu mai prelungiți așteptarea. Am surprins fără voia mea conversația dumneavoastră și cred că am înțeles că ceea ce aveți să ne aduceți la cunoștință nu va fi plăcut de auzit.

El tresări, apoi, ca pentru a-i anunța aprobarea lui, o împinse cu blândețe pe Amy spre un fotoliu. Ea îi zâmbi cu recunoștință, dar zâmbetul ei dispăru când Graham îi trânti adevărul:

– Nu se putea visa ceva mai rău! Ani de zile, bunica dumitale a refuzat să-mi asculte sfaturile. În loc să-ți asigure viitorul, era obsedată de a-ți pregăti un loc confortabil în societate. În consecință, a cheltuit cu larghețe pentru educația dumitale, pentru a ține o armată de servitori ca să păstreze stilul de viață rafinat pe care îl considera necesar realizării ambiției sale: să te vadă căsătorită cu un bărbat bogat care să-ți ofere luxul și bunăstarea cu care ai fost obișnuită.

O privi pe Jessica, având un aer jenat.

– Sunt obligat să recunosc, spre marele meu regret, că interesele lui Stanley au fost complet neglijate. Dar mama lui era foarte convinsă că moștenirea acestei locuințe impozante îi va provoca mai mult încurcături decât plăcere... Stanley va găsi cu siguranță curajul s-o ierte că și-a ipotecat toată averea ca să-și îndeplinească planurile.

– Mătușă Jessica, îmi pare rău! exclamă Amy. Ar fi trebuit să bănuiesc ce urma să se întâmple. Dar sinceră să fiu,

nici nu mi-a trecut prin minte. Pentru mine, bunica era peste măsură de bogată și n-aveam de ce să-mi pun întrebări.

– Firește, se grăbi Graham să confirme. Bunica dumitale nu voia să te supere cu problemele ei financiare. Era destul de subtilă pentru a ghici că dacă ai fi cunoscut situația reală, firea dumitale profund cinstită te-ar fi făcut să refuzi continuarea înșelătoriei.

– Este adevărat, Amy, n-ai nici un motiv să-ți reproșezi ceva, îi întări Jessica spusele. Dar ceea ce v-a scăpat este că Stanley, oricât ar fi de distrat, nu se lăsa înșelat. Bănuia de ani de zile că mama lui ducea o viață care-i depășea posibilitățile financiare. Poate că dacă am fi avut copii, ar fi intervenit ca să-și apere moștenirea. Dar cum fericirea ta, Amy, îl interesa la fel de mult ca pe bunica ta, nu s-a supărat să lase lucrurile să-și urmeze cursul. Nu suntem interesați nici unul nici celălalt, mărturisi ea zâmbind. Ne mulțumim din plin cu bogățiile pe care le oferă natura.

Graham Turner o aprobă.

– Îmi place să aud asta, deoarece o dată ce obiectele din casă vor fi vândute pentru acoperirea datoriilor, îți va rămâne abia atât cât să-ți poți plăti biletul de întoarcere în America de Sud.

– În cazul acesta, cred că Amy este cea care rămâne în pierdere.

Jessica era hotărâtă să nu se lase doborâtă.

– Va trebui să se mulțumească, așadar, cu un cadou de căsătorie mai modest.

– Oh, mătușă Jessica, bâigui Amy, emoționată de abnegația mătușii ei, ești prea drăguță! Unchiul Stanley și dumneata ați fi putut să mă detestați. Eu aș fi înțeles.

– Imposibil, draga mea. Ar fi însemnat să detestăm o parte din noi înșine.

Apoi adăugă în grabă, ca și cum se temea să nu se înduioșeze prea mult:

– Dacă vrei să-mi faci plăcere, în schimbul a ceea ce se pare că apreciezi drept generozitate, du-te și caută-l pe tânărul acela pentru care îți bate inima și convinge-l să vă căsătoriți cât mai repede, ca să-i pot povesti lui Stanley despre eveniment la întoarcere, cu toată mândria mea de mamă prin procură.

Până și atitudinea gravă a lui Graham Turner se clătină când Amy își întoarse spre el privirea încețoșată de lacrimi, ca pentru a-i cere părerea.

– Da, de ce nu? murmură el.

A fost răsplătit cu un zâmbet radios.

– Mătușa dumitale va putea să se ocupe de micile formalități. În absența soțului ei, are puteri depline.

Amy nu avu nevoie de mai mult de zece minute ca să se repeadă în camera ei și să-și schimbe rochia de doliu cu pantalonii de călărie și vesta pe care le purta în mod obișnuit. După care, nu mai avu decât să alerge la grajduri, unde iapa ei, înșeuată deja, tropăia în așteptarea ieșirii cotidiene.

Curând după aceea, galopa pe câmpie, cu părul fluturând în vânt.

Exaltarea cursei peste câmpuri și tufișuri îi colora puternic obrajii atât de palizi, făcând să renască în ea optimismul tineresc și risipind tristețea provocată de moartea bunicii. Când se profilă în depărtare cununa copacilor care înconjurau marele domeniu al lui Toby, inima ei începu să bată mai repede. Mări viteza, nerăbdătoare să se aban-

doneze consolării brațelor lui, până ce-i va încredința, foarte curând, ultimele ei aspirații de femeie care putea satisface din plin înflăcărarea unui îndrăgostit pasionat.

– Toby!

Strigătul vesel pe care-l lansă zărind capul blond printre plopii înalți ar fi șocat principiile rigide ale bunicii ei.

– Toby, eu sunt.

El își ridică privirea și figura lui posomorâtă se lumină imediat.

– Amy, dragostea mea! Sunt ore de când ezit să vin să te văd. Dar cum știam că trebuie să treacă notarul, m-am hotărât să-mi stăpânesc nerăbdarea.

Din câțiva pași mari ajunse lângă ea, o prinse de mijloc, o ridică din șa și o puse pe picioare. Electrizată de înfocarea ochilor lui albaștri, i se lăsă la piept, cuibărită între brațele lui protectoare.

– Mi-ai lipsit, îi spuse ea cu o voce tremurătoare. Iată de ce am fugit îndată ce am putut. Biata mătușă Jessica, va trebui să rezolve toate micile amănunte plictisitoare.

– Șireato! glumi Toby. Mi te imaginez foarte bine ca femeie de afaceri neîndurătoare, stilul eficace care știe să treacă asupra celorlalți treburile secundare după ce a negociat personal chestiunile esențiale.

– Îmi supraestimezi aptitudinile! exclamă Amy. Din fericire, n-au existat nici probleme grave nici complicații care să-mi pună capacitățile la încercare.

– Așadar, totul s-a desfășurat bine?

Nu părea foarte preocupat de problemă. Cu toate acestea, tăcerea care urmă îl făcu atent.

– Ei bine, mai mult sau mai puțin...

Îi întinse buzele, însetată brusc de dragoste și de certitudini.

– Să ne căsătorim repede, Toby. Sunt atât de singură acum! Am atâta nevoie să mă simt utilă pentru cineva, să fiu iubită; am atâta nevoie să împărtășesc afinitățile fizice și spirituale cu cel care este totul pentru mine!

– Oh, Amy! murmură el aplecându-se spre buzele oferite, dacă ai ști cum am așteptat aceste cuvinte! Poate că pentru o fată este foarte plăcut să fie curtată îndelung. Dar pentru un tânăr, este un iad.

Ca s-o convingă mai bine, își susținu cuvintele cu un sărut dulce și languros, prelungit, care o lăsă fără suflu, amețită de promisiuni.

Dar propunerile trădând preocupările lui materiale, făcute după aceea de Toby, avură asupra ei efectul trezirii la realitate.

– Am putea reface decorarea casei tale în timpul cât vom fi în călătorie de nuntă; în felul acesta, lucrările se vor desfășura în lipsa noastră.

În ciuda eforturilor, lui Amy i-a fost greu să-și ascundă consternarea.

– Credeam că vom locui la tine, împreună cu părinții tăi!

– Într-o bună zi, da. Dar nu cât timp vor trăi părinții mei. Te vreau doar pentru mine singur, Amy, într-o locuință în care să fim stăpâni în casa noastră. Este soluția cea mai simplă și mai logică, cred că ești de acord.

– Da, desigur, bâigui ea, foarte mâhnită de decepția pe care i-o provoca. Din păcate, mă tem că nu va fi posibil. Graham Turner tocmai ne-a făcut cunoscut că această casă va trebui vândută. Se pare că...

Își drese glasul.

– ... bunica și-a ipotecat toate bunurile pentru a ne menține modul de viață. Și cum pensia care i se plătea s-a

stins o dată cu ea, nu mai rămâne nimic, nici bani nici domeniu. Vor fi puse în vânzare până și bijuteriile ei.

Aștepta cuvinte de îmbărbătare, asigurarea că această situație nouă nu avea nici o importanță. Dar Toby era prea uluit ca să vorbească și încet, dureros, ea înțelese după expresia lui îngrozită, după paloarea în creștere, că vorbele erau inutile.

– Amy, sfârși el prin a ofta, nu știu ce să spun.

Ea îl cercetă cu atenție, livid, înmărmurită. Cel pe care-l idolatrizase toată viața, care abia cu o clipă în urmă îi demonstra cu atâta înfocare dragostea pe care i-o purta, cel care trebuia să fie bărbatul vieții ei, putea oare s-o trădeze? Mutismul lui, privirea lui plecată, îi confirmau temerile.

– Așadar, se revoltă ea, ai prevăzut în mod deliberat, cu sânge-rece, să te căsătorești cu o moștenitoare bogată! De ce nu o spui deschis: „Draga mea Amy, fără bani, consider că nu mai ai atâta farmec".

– Oprește-te! exclamă el. Încetează să-ți mai faci rău! Eu sunt acela care poate fi condamnat pentru sărăcie. Dacă aș putea, mi-aș ține cuvântul, m-aș căsători oricum cu tine, dar dincolo de faptul că apreciez micile plăceri ale vieții, sunt obligat să mă gândesc la părinții mei. Ei se bazează pe mine pentru a descurca problemele familiale. De doi ani de zile, afacerile merg dezastruos și toate investițiile pe care le-am consacrat îndreptării situației n-au schimbat nimic. Am cheltuit pentru asta până la ultimul ban, astfel încât nu mai am altă posibilitate decât a miza pe o moștenire ca să păstrez o aparență de bunăstare și de situație lispită de griji.

Amy era dintr-o dată înghețată, cuprinsă de un calm îngrozitor.

– Spune-mi sincer, ai avut vreodată vreun sentiment cât de mic pentru mine, sau te atrăgea numai averea mea?

Demnitatea atitudinii ei îl făcu pe Toby să roșească.

– Nici un bărbat normal n-ar putea rămâne indiferent în fața ta. Desigur, te doream, și te doresc încă. Dar nu ești potrivită pentru mine...

Amy încremeni. Nici un sunet nu ieși de pe buzele ei. Era împietrită. Cu toate acestea, durerea care o chinuia trebuia să se manifeste într-un fel sau altul.

Reținându-și o înjurătură deznădăjduită, Toby vru să-i întindă o mână de ajutor.

– Nu suntem obligați să rupem legătura noastră. Va trebui să mă căsătoresc, și încă repede! Dar dacă procedăm cu discreție, nimic nu ne împiedică să ne întâlnim din când în când.

Încurajat de tăcerea ei, se aplecă mai aproape de ea și deveni insinuant:

– Amy, la urma urmei ai fost adeseori cât pe ce să mă faci să uit rezerva pe care mi-o impunea severitatea bunicii tale și să accept ceea ce doreai cu ardoare să-mi oferi. De vreme ce acum ne-am eliberat de prejudecățile altor timpuri, de ce să nu ne trăim sentimentele? Trebuie oare să-ți reamintesc că generației noastre îi este permis ca în interiorul unui cuplu, soțul și soția să își ducă fiecare viața lui...?

Amy îl examină așa cum privești un străin cam antipatic și recită stăpână pe sine:

„Este plăcut să-ți spui că oriunde ai merge,
Vei găsi întotdeauna bucurie și mulțumire
Și că departe de buzele pe care le iubim,
Ne mulțumim cu cele pe care le găsim."

Acuzația nedefinită conținută în versurile citate îi scăpă cu totul lui Toby, care exclamă triumfător:

– Întocmai! Marea suferință din dragoste este o treabă fără rost!

Când mâinile lui se întinseră spre ea, Amy făcu un salt înapoi, ca în fața unui șarpe veninos.

– Nu mă atinge!

Văzu printre lacrimi neîncrederea zugrăvită pe fața lui.

– Doamne, Dumnezeule! gemu ea întorcându-se. Cum am putut oare să mă înșel până într-atât în privința ta?

*

* *

Câteva ore mai târziu, își îndemna calul pe un drum înecat de umbre, spre luminile primitoare ale casei. Încerca să-și amintească pe unde rătăcise în orele acestea, înnebunită de tristețe, cât timp durase deriva ei. Își imaginase oare trădarea lui Toby, sau era un coșmar survenit în somnul prea greu în care căzuse, învinsă de durere? Ce făcuse oare pentru a fi atât de ciufulită și udă până la piele?...

– Amy, ce naiba ți s-a întâmplat?

Mătușa ei apăruse în cadrul ușii chiar în clipa când Amy se lăsa să alunece din șa. Avu nevoie de toată puterea care-i rămăsese ca să bombăne printre fălcile încleștate de frig:

– Mă gândeam la viitorul meu, mătușă Jessica.

Veselia ei forțată suna fals.

– Toby a constatat că nu are posibilități financiare de a face din mine soția lui, îi aduse ea la cunoștință mătușii, și mă întrebam dacă n-aș putea găsi un cumpărător binevoitor printre celibatarii bogați din Peru...

Capitolul 2

Amy nu-și găsea locul pe scaunul ei. Zborul părea interminabil. Emoția primului zbor cu avionul se risipise de mult. Se întreba de ce nu se gândise mai bine la viitorul ei în loc să asculte de un impuls necugetat, deși ușor de înțeles. Într-adevăr, nu era oare firesc să vrea să se alăture singurelor două persoane din lume care se interesau de ea?

Aruncă o privire piezișă mătușii sale, simțind că nervozitatea acesteia era în creștere. Ideea de a-și petrece restul ședерii în Peru în compania nepoatei sale o umpluse mai întâi de bucurie, dar nu era nevoie să fii ghicitor pentru a constata că telegramele schimbate cu gazda peruviană atât de binevoitoare și ospitalieră răciseră serios entuziasmul de la început și semănaseră un grăunte de neliniște care se exprima printr-un fel de tulburare, ca și cum mătușa ei presimțea o criză iminentă.

Jessica scoase un suspin dezolat.

– Dacă unchiul tău Stanley n-a putut fi contactat încă, presupun că la aeroport va veni să mă aștepte Carlo, în fine... să ne aștepte.

În cuvintele ei exista o îngrijorare care nu i se potrivea deloc. Amy își ridică fruntea, smulsă brusc din toropeală de impresia ciudată că mătușa ei se temea de această confruntare. Dezorientată, continua conversația pe un ton inofensiv:

– Carlo este un nume cu o rezonanță mai curând italiană decât spaniolă. Neașteptat!

Jessica se lăsă ademenită cu toată graba sperată de Amy.

– Este un prenume familial, îi explică ea, dat de generații celui mai mare dintre fii, după primul copil de parte bărbătească avut pe acest pământ de un conchistador venit din Europa.

– Mamele sperând fără îndoială să transmită fiilor lor, prin acest prenume, calitățile de forță, energie, măreție ale ilustrului lor strămoș, comentă Amy pe un ton acid. Este ciudat cum unele mame simt nevoia de a-și pune în evidență copilul. Dacă a moștenit frumoasele calități ale tatălui, de ce să atragi atenția asupra lui? Cred mai cu seamă că mândria maternă servește pentru a masca vanitatea și egoismul pe care le-au întreținut atât de prostește, prin tradiție, la progeniturile lor masculine!

Aruncând o privire stânjenită spre pasagerii somnolenți, Jessica se aplecă să-i șoptească la ureche:

– Te rog, Amy, nu fi atât de aspră. Este la fel de nedrept pe cât de absurd de a condamna în bloc toți bărbații din cauza unui șarlatan. Ar trebui, dimpotrivă, să profiți de pățania ta cu Toby pentru a-ți servi drept lecție și să te

învețe ca de acum înainte să faci diferența între bărbații care merită atenție și ceilalți, oportuniștii care dispar la prima furtună.

– Bărbații nu sunt diferiți decât în aparență; sunt croiți toți după același tipar.

O cută severă îi înăspri gura.

– Nu te neliniști, mătușă, continuă ea. Toby mi-a făcut un mare serviciu vindecându-mă de sentimentalismul meu naiv de midinetă. Datorită lui, m-am maturizat; nu mă voi mai lăsa impresionată și voi fi fără milă față de bărbații care-și închipuie că femeia nu există decât pentru plăcerea lor.

– Să nu exagerăm! protestă Jessica, îngrijorată și în același timp exasperată. Dacă pornești pe calea asta, vei sfârși inevitabil singură și fată bătrână!

Zâmbetul enigmatic care plutea pe buzele nepoatei sale, o îngheță pe Jessica.

– Oh, nu, mătușă, liniștește-te! Nu am nici o intenție să las să se piardă investiția și sacrificiile la care a consimțit bunica pentru a face din mine un produs de lux și mă voi vinde ofertantului care dă cel mai mult...

Jessica rămase fără glas. Între timp, avionul pierdea din altitudine. Aterizarea pe aeroportul din Lima era iminentă. Când orașul apăru sub un plafon de nori, încercă să redevină stăpână pe sine, să alunge impresia penibilă produsă de cuvintele lui Amy. Avionul cobora încet spre o câmpie fertilă, ușor înclinată spre mare și înconjurată în depărtare de vârfuri înalte acoperite de zăpadă. Pe acest plan grandios, zgârie-norii erau reduși la niște cuburi neînsemnate și frumusețea spectacolului eclipsa momentan tot restul.

– Anzii, precizã cu solemnitate Jessica urmãrind privirea lui Amy întoarsã spre est. Valea Aurului se gãseşte dincolo de aceşti munţi, în mijlocul junglei amazoniene.

– Este oare adevãrat...?

Din politeţe, Amy îşi reprimă un căscat.

– Cum?

– Numele acesta are vreo semnificaţie?

– Da, absolut.

Afirmaţia trezi curiozitatea lui Amy.

– Regiunea aceasta ascunde de fapt zăcământul aurifer cel mai bogat din lume. Primul filon a fost descoperit acum patru ani de către un lucrător agricol care, dând o lovitură de picior într-o grămadă de frunze moarte, s-a rănit teribil izbind o pepită de mărimea unui balon de rugby. A urmat o goană fantastică după aur. O lună mai târziu, regiunea era invadată de mii de prospectori care săpau pământul cu mâinile goale. O aşezare improvizată din colibe şi cabane s-a dezvoltat imediat în Valea Aurului. Singura lege care se cunoştea acolo era a celui mai tare. Era domnia alcoolului şi a reglărilor de conturi, a violenţei în stare pură, încurajată de toţi recidiviştii pe care-i atrăsese speranţa unor bogăţii obţinute cu uşurinţă. Şi apoi, frecvenţa accidentelor şi condiţiile precare de igienă a adus guvernul în situaţia să hotărască expulzarea tuturor prospectorilor pentru a încredinţa zăcământul în mâinile puternicelor companii miniere capabile să-l exploateze cu mijloace moderne şi un echipament ultra-sofisticat. În momentul acesta, Carlo a intrat pe scena politică pentru a lua apărarea micilor prospectori, majoritatea analfabeţi şi lipsiţi de pregătire.

Ochii Jessicăi străluceau de admiraţie în timp ce povestea această epopee.

– În aceste condiții, nu este de mirare că prospectorii din vale l-au supranumit *El Sabio*, înțeleptul. Îl consideră drept salvatorul lor, „cel căruia Dumnezeu i-a dat inteligență, clarviziune și înțelepciune pentru a-l plasa deasupra prinților acestor timpuri".

Complet inconștientă de iritarea pe care această apologie o provoca nepoatei sale, Jessica nu se oprea din proslăvirea în mod naiv a gazdei și prietenului ei, căruia îi întocmea un portret prea perfect, prea măreț pentru a fi uman.

– Înainte ca regiunea să fie plasată sub administrarea lui Carlo, Valea Aurului era un loc blestemat, unde domnea haosul, unde minerii nu puteau face să li se respecte drepturile decât cu pistoalele la centură. Cum a reușit să-i convingă să renunțe la alcool, la arme și la femei pentru a înstăpâni pacea și liniștea? Nu știu, dar nu este mai puțin adevărat că prospectorii de aur, în general simpli țărani visând averi născute într-o zi, lucrează actualmente într-o atmosferă dacă nu amicală, cel puțin de toleranță. Sapă ca niște nebuni pentru a trimite bani familiilor lor. Până și tâlharii, cei mai periculoși criminali, care în trecut nu ezitau să ucidă, au adoptat un mod de viață obișnuit de muncă îndârjită și n-ar face rău nici măcar unei muște.

– Dacă am înțeles bine, mătușă Jessica, femeile sunt interzise pe acest teritoriu?

Neîncrezătoare, Amy aștepta confirmarea ipotezei care putea explica neliniștea evidentă a mătușii sale.

– În cazul acesta, continuă ea, cum l-ai făcut să accepte să mă primească în casa lui?

Jessica își mușcă buzele, încurcată vizibil de faptul că se trădase. Puțin jenată, mărturisi:

– La drept vorbind, asta nu s-a aranjat încă. Dar rezolvarea rămâne în seama mea, adăugă ea cu prea multă grabă. Carlo este prea bine crescut ca să abandoneze o tânără într-o țară străină.

– Într-un cuvânt, deși ai declarat că aș fi indezirabilă, ai intenția să mă impui punându-l în fața faptului împlinit?

Amy aștepta, îngrozită la ideea că mătușa ei era în stare de o asemenea incorectitudine.

– Scutește-mă de reproșurile tale. Nu aveam de ales.

Amy ridică dezamăgită din umeri și se lăsă să cadă pe spătarul scaunului ei. N-avea intenția să se lase intimidată. Se consola, aproape amuzată, la gândul că în cazul unui refuz categoric al lui senor de Vivaz, va putea, așa cum își dorea, să rupă orice legătură cu trecutul și să stea în sfârșit pe propriile ei picioare.

– După cum se pare, senor de Vivaz preferă exercițiul autorității în locul adunării de bogății. Altfel, ar răscoli și el pământul în căutarea propriului Eldorado, remarcă tăios Amy legându-și centura de siguranță cum tocmai le ceruse stewardesa.

Jessica se lansă în explicații însuflețite, fără să observe că Amy era din ce în ce mai iritată:

– Familia lui Carlo s-a stabilit în Valea Aurului acum câteva secole. Locuind pe pământurile acestea dintotdeauna, era normal să revendice o parte de suveranitate asupra zăcămintelor. La origine, Eldorado nu era un loc, ci un nume atribuit de conchistadori unui șef de trib indian, un rege atât de bogat potrivit legendei, încât era acoperit cu praf de aur. El arunca în gropile de sacrificiu pepite de aur și smaralde drept ofrandă zeului său. Rangul acesta este departe de a i se potrivi lui Carlo, adăugă ea în zbârnâitul

asurzitor al reactoarelor inversate în momentul când aparatul atingea solul. Nu este doar acoperit cu aur, este un bărbat de aur.

Ieșind din vion, Amy fu uimită de răcoarea ambiantă, ea așteptându-se la un asalt de căldură umedă și apăsătoare. Dar nu era la capătul surprizelor. Cel care se apropia să le ia bagajele după îndeplinirea formalităților vamale, nu corespundea deloc cu modelul de perfecțiune descris de mătușa ei.

– Carlo! Ce drăguț din partea ta că ai venit să ne întâmpini!

Jessica se aruncă în brațele larg deschise ale bărbatului, pierzându-se la pieptul lui larg, gol sub cămașa kaki larg deschisă.

– Iat-o pe nepoata mea, Amy.

Ieșise cu respirația tăiată din îmbrățișarea aceasta entuziastă.

– Amy, ți-l prezint pe senor Carlo Ruy Diaz de Vivaz. Sunt sigură că veți deveni cei mai buni prieteni din lume.

Amy înclină ușor capul și întinse șovăind mâna în direcția acestei siluete atletice. Sub o pălărie cu boruri largi împinsă spre spate, o masă de păr negru ca pana corbului încadra o față bronzată de soare, brăzdată brusc de cute îngrijorate.

– Miss... Temple, presupun?

Avea o voce profundă, căreia Amy îi răspunse cu un mic semn afirmativ.

– Bun-venit pe pământ peruvian, senorita. Sunt sigur, cum spune mătușa dumneavoastră, că ne-am fi simpatizat dacă împrejurările ne-ar fi permis să facem cunoștință.

Amy recunoscu în suspinul scos de mătușa ei nervozi-

tatea care o bănuise mai înainte. Se străduí să rămână calmă, dar era supărată fără voia ei pe bărbatul acesta care-și manifesta astfel nemulțumirea, până într-atât încât mătușa ei, atât de calmă de obicei, tremura ca o adolescentă intimidată.

– Oh, Doamne...! Trebuie să mă ierți că nu ți-am anunțat sosirea nepoatei mele, Carlo. În pofida obiecțiilor ridicate atunci când am sugerat s-o aduc cu mine în Valea Aurului, m-am gândit că dacă îți voi explica situația prin viu-grai, îi vei acorda fără ezitare permisiunea.

– Permisiunea mea? Pentru ce?...

– Într-adevăr, de ce permisiunea lui, mătușă Jessica? interveni Amy. Îmi închipui că senor de Vivaz nu are totuși puterea de a interzice vizitatorilor intrarea în țara sa?

– Nu, bineînțeles, reluă acesta cu o voce stăpânită. Toți vizitatorii sunt bine-veniți atâta timp cât au avut bunul-simț de a-și reține o cameră la hotel, ceea ce dumneavoastră ați neglijat cu siguranță să faceți. N-aș vrea să par neospitalier, dar mătușa dumneavoastră cunoaște motivele care mă determină să refuz prezența femeilor în Valea Aurului.

Amy îi întâlni pentru prima oară privirea și simți că dă înapoi. Făcea într-adevăr parte din stirpea strămoșilor lui conchistadori care reușiseră să învingă și să doboare niște războinici mândri ca incașii.

– Se pare că mătușa mea face excepție, remarcă Amy cu un dram de dispreț dozat cu atenție, așa cum fusese învățată.

El se înclină. Ochii lui nu mai erau decât două deschideri înguste și negre.

– Mătușa dumneavoastră n-are de ce se teme. Este ca o mamă pentru toți acei mineri izolați, despre care se spune: „visul lor este un pat cu o femeie în el".

Rostise asta deliberat, silabisind cuvintele.

Amy nu se clinti, deși vocabularul acesta prea explicit îi ofensase sensibilitatea. Dar mătușa ei îi sări în ajutor:

– Nepoata mea nu este obișnuită cu asemenea limbaj, Carlo! Ea a dus până acum o viață foarte ocrotită.

Departe de a se lăsa emoționat, el profită de ocazia care i se oferea.

– Tocmai! Un motiv în plus...

O mulțime de călători treceau pe lângă trioul pe care-l formau Amy și mătușa ei, confruntate cu gazdă încăpățânată care le privea țintă, așteptând ca ele să găsească mijlocul de a ieși din impas. Cu o jumătate de oră în urmă, Amy ar fi acceptat să ia avionul următor ca să se întoarcă în Anglia, dar după aceea îndurase comportarea tiranică și încercările de intimidare ale acestui spaniol lăudăros în fața căruia nu avea intenția să cedeze.

– Oamenii dumneavoastră sunt incapabili să se comporte ca ființe umane normale, senor? îi aruncă ea fără să se gândească la consecințe. Sau au fost condiționați să se supună legii barbare conform căreia forța absolută nu se poate realiza decât între bărbați? Este oare asta mai patetic, continuă ea, decât o echipă de bărbați adunați să-și exercite împreună sporturile lor violente, cursele de tauri și partidele înflăcărate de vânătoare când toată lumea știe că această demonstrație de forță servește la mascarea unei spaime viscerale de femeie?

Jessica scoase o exclamație uluită. Amy se întoarse spre adversarul ei, așteptându-i reacția...

Privirea lui aţâţată de mânie întârzie o clipă pe figura aprinsă a lui Amy, pe gura ei crispată de furie.

– Sfântă Fecioară! exclamă el în cele din urmă. Cum să le porţi pică celor care le gonesc pe acele femele care au darul de a-şi vărsa veninul păstrându-şi în acelaşi timp frumuseţea şi puritatea înfăţişării? Chiar şi păsările pădurii sunt bănuitoare faţă de fluturii frumoşi, cu atât mai dăunători cu cât culorile lor sunt mai splendide, fără să mai vorbim despre acele gângănii care simbolizează ipocrizia luând aspectul unor insecte dintre cele mai respingătoare ca să descurajeze pofta duşmanilor lor.

– Dacă bărbaţii nu s-ar comporta ca nişte păsări de pradă, poate că femeile n-ar fi obligate să recurgă la asemenea subterfugii!

– Opriţi-vă, amândoi!

Jessica îi privea cu un aer revoltat.

– Dacă nu ne putem pune de acord, să încercăm cel puţin să ne explicăm ca nişte oameni raţionali şi civilizaţi! Mă uimeşti, Carlo. Cât despre tine, Amy... nu am cuvinte să-ţi calific comportarea.

Amy se întoarse, destul de ofensată şi uluită de dezlănţuirea de furie pe care reuşise să i-o provoace acest personaj grosolan. Independent de aversiunea pe care i-o provoca de acum înainte specia masculină în ansamblul ei, ştia că pe acesta l-ar fi urât oricum, chiar de la prima privire.

De altfel, sentimentul acesta era împărtăşit. Lui Carlo i-a fost destul de greu să se potolească şi să-i prezinte scuze Jessicăi.

– Iartă-mă, dragă prietenă, nu aveam intenţia să fiu enervant, dar voi rămâne neînduplecat. Ştii foarte bine că

eu consider un anumit tip de femei indezirabil în Valea Aurului, și cunoști care este motivul.

Amy tresări involuntar sub privirea lui pătrunzătoare.

– Dacă aș avea posibilitatea, m-aș bucura primul să primesc în casa mea această blondă amețitoare.

Bădăran!

Insulta urcase prompt pe buzele lui Amy, fără să treacă însă de ele. Rămase înmărmurită auzind-o pe mătușa ei pledându-i cauza pe un ton implorator care nu-i semăna deloc.

– Te rog, Carlo, lasă-mă să-ți explic ce reprezintă Amy pentru Stanley și pentru mine. Ea... este copilul pe care noi nu l-am avut niciodată, pe care l-am dorit întotdeauna; când era mică, era magnetul care ne atrăgea în Anglia îndată ce o pauză ivită în munca noastră ne permitea să ne repezim s-o vedem; când era adolescentă, i-am împărtășit speranțele, aspirațiile, visele. Și acum...

Când vocea i se frânse, Amy ar fi putu jura că emoția ei era sinceră.

– Acum că ne apropiem de vârsta retragerii, ne-ar fi plăcut să ne consacrăm restul vieții întorcându-i toată bucuria pe care ea ne-a dat-o.

Amy era cât pe ce să aplaude acest mic discurs strălucitor. Descoperea la mătușa ei talente ascunse de actriță. Sinceritatea tonului, patetismul glasului, lacrima strivită discret în colțul ochilor ar fi mișcat inimile cele mai aspre, dar totul aluneca peste bărbatul acesta placat cu aur.

Cu toate acestea, cinismul ei făcu loc unui zâmbet amuzat când îl văzu pe Carlo, care în cele din urmă depuse un sărut pocăit pe buzele mătușii ei buimăcite.

– Ești o șireată nemaipomenită, dar te ador...

Fără alte comentarii, luă valizele cele mai grele și porni la drum, aruncând peste umăr:

– Întrucât sunteți o tânără lipsită de prejudecăți, nu veți avea nimic împotrivă să luați restul bagajelor ca să mă urmați la avionul meu.

Prea uluită ca să protesteze, Amy îi dădu ascultare și porni în urma lui, imitată de mătușa ei care se arăta foarte satisfăcută. În ceea ce o privea, Amy avea senzația penibilă că este prinsă în cursă. Ar fi dat oricât să-și poată vedea nestânjenită de treburile ei, dar pentru nimic în lume nu-i va oferi acestui tiran satisfacția de a se lăsa tratată ca o lesă veche de care nu mai ai nevoie. Pentru prima dată în viața ei avea timpul, dorința și banii necesari pentru a se plimba și a se distra în capitala unei țări exotice, cu convingerea că poate, când vrea, să-și ia bilet de întoarcere. Cu toate acestea, urcă în avion în timp ce senor de Vivaz se instala pe scaunul pilotului.

O impresie de gol, care nu se datora numai golurilor de aer care zgâlțâiau aparatul, o redusese la tăcere. Mătușa ei scoase un oftat de ușurare.

– Nu ți-am spus că prietenul nostru Carlo este un om de lume?

Era încântată vizibil de succesul șireteniei sale.

– Și iată-ne pe amândouă în drum spre Valea Aurului, adăugă ea.

– Nu sunt sigură că asta mă încântă foarte mult, deoarece prezența mea nu este atât de dorită acolo. Și la drept vorbind, n-am apreciat decât cu moderație rolul de mătușă disperată de care te-ai folosit ca să-l înduioșezi.

– N-am spus un sigur cuvânt pe care să nu-l cred cu adevărat! protestă Jessica. În fine... am insistat puțin în

genul melodramatic, dar esențialul este că am obținut câștig de cauză. Ca toți bărbații care au o inimă de cavaler, Carlo cedează în fața unei femei aflate în situație critică. Este evident că merge împotriva voinței lui, dar am câștigat!

– Nu crezi totuși că ne bănuiește că am pus la punct scena asta melodramatică pentru a-l îmbuna?

– Dar tu n-ai nici un amestec!

– Eu o știu, mătușă Jessica, dar el nu.

Se opriră din discuție, stânjenite. Jessica se cufundă în gândurile ei, instalată într-un fotoliu mare din piele, plasat în fața unei mese care contribuia la a atribui cabinei, acoperită cu o mochetă groasă și jalonată de hărți, aspectul unei săli de consiliu. Amy încrunta sprâncenele cu un aer grav și privea prin hublou tălăzuirea nesfârșită a unei vegetații compacte, întretăiată numai de rețeaua încurcată a unor panglici care formau multiplele ramificații ale Amazonului.

Își frământa mintea întrebându-se de unde venea acest sentiment de vinovăție care o chinuia, de vreme de era nevinovată, și care era cauza ostilității pe care i-o stârnise imediat Carlo. Mătușa ei îi lăudase purtarea curtenitoare față de femei, în timp ce atitudinea lui față de ea era la limita grosolăniei. Se înfioră, chinuită de farmecul incontestabil al prezenței lui, iritată că bărbatul cel mai bogat din Peru era îmbrăcat ca un coate-goale. Toby, cel puțin, chiar în ținută lejeră, etala o anumită eleganță...

Nu reuși să-și stăpânească o strâmbătură. Degeaba încerca să se convingă de contrariu, nu-și revenise încă din teribila lovitură servită de logodnicul pe care-l iubise atât de mult.

– Amy, privește!

Tresări. Mătușa ei se apropiase de hublou.

– Firul acela de fum, acolo jos, anunță Valea Aurului.

Câteva clipe mai târziu, avionul plana pe deasupra unei mari despresiuni închise, scobită în inima pădurii. Amy zări, îngrozită, un furnicar de oameni târându-se și scormonind pământul, coloane de lucrători încovoiați sub greutatea prea mare a poverilor cărate, iar alții mânuind cazmale și lopeți, cufundând site în apele tulburi. Din loc în loc, flăcările lungi, portocalii, ale lămpilor cu acetilenă sfâșiau aerul plin de praf, licăriri fantomatice în atmosfera aceea opacă și agitată ca o anticameră a infernului.

– Acolo! îi arătă Jessica în timp ce viziunea oribilă dispărea în depărtare. Pe o înălțime, se vedea silueta frumoasei locuințe clădite de strămoșii lui Carlo, ca un simbol al puterii și ambițiilor lor.

Avionul aterizâ aproape imediat în apropierea grandioasei reședințe, situată pe un promontoriu care domina valea, odinioară verde și fertilă. În fața contrastului pe care-l ofereau liniștea și frumusețea peluzelor tunse îngrijit și rondurile de flori cu fântâni arteziene, Amy fierbea de indignare. Gazda lor le conducea, pe ea și pe mătușa ei, de-a lungul aleilor scăldate de soare spre clădirea elegantă acoperită cu țiglă. Casa, frumos proporționată, prezenta o fațadă bogat decorată care înălța spre cer o cunună de turnulețe zvelte de pază.

– Vă urez bun-venit în casa mea, senorita Temple, bombăni Carlo, și un sejur plăcut, care să justifice dificultățile pe care le-ați depășit cu atâta dârzenie ca să ajungeți până aici.

Spre disperarea ei, o tulburare inexplicabilă îi îmbujoră

obrajii, spre marea satisfacție a lui Carlo. După cum se temuse, el se înșelase chiar de la început în privința ei acuzând-o de duplicitate, și închipuindu-și că are o influență nefastă asupra mătușii ei.

În intenția de a preveni o nouă izbucnire și de a apăra fragilul armistițiu, Jessica interveni:

– Îndată ce Stanley se va fi întors din expediția lui, ceea ce se pare că încă nu s-a întâmplat, pentru că nu l-am văzut la aeroport, ne vom întoarce în Europa. Nu va dura mult, Carlo, și te vom lăsa curând cu liniștea ta.

– Cu singurătatea mea, o corectă el, având în ochi o licărire pe care Amy nu știu s-o interpreteze. Pacea este o cupă glorioasă pe care o împarți cu adversarii. Solitudinea este un fel de drog care în unele zile are gust de nectar, iar în altele de venin.

– Cel care alege singurătatea nu se supune decât propriilor lui reguli, completă Amy pe un ton suav. Dar poate că asta este o slabă consolare când ești obligat să trăiești într-o închisoare aurită, având drept singură companie oglinzi care-ți întorc propria imagine.

– Se spune că prietenii vechi sunt cele mai bune oglinzi.

Jessica juca în continuare rolul mediatorului.

– Nu ezita să mi te adresezi mie, Carlo, dacă ai nevoie să te destăinuiești. Ca să revenim la soțul meu, poți să-mi explici cum a putut scăpa tuturor emisarilor trimiși în căutarea lui?

El nu-și dădu osteneala să răspundă. Ajungeau la casă, un corp principal, continuat de două aripi laterale, larg întinse, ca cele ale unei păsări mari. Deasupra intrării era înscrisă deviza familiei: *Guerra con todos y pas con nada,* război împotriva tuturor, pace cu nimeni și nimic.

Stânjeneala care apăsa asupra celor trei se risipi ca prin farmec când în ușă apăru o fată foarte tânără care coborî repede treptele peronului ca să se repeadă spre Jessica scoțând o exclamație de plăcere.

– Bine ați venit, senora! Ce bucurie să vă avem din nou printre noi!

– Mulțumesc, Dolores!

Jessica o îmbrățișă.

– Sunt fericită că m-am întors și foarte nerăbdătoare să aflu ce ai făcut în timpul absenței mele. Amy, adăugă ea împingându-și nepoata în față, ți-o prezint pe Dolores, care te va servi cu tot atâta grijă și atenție ca și cum ai fi o prințesă. Mama ei, care ține de ani de zile casa lui Carlo, a învățat-o bine meseria.

– Oh, mulțumesc, doamnă!

Dolores roși auzind complimentul. Amy îi admira vioiciunea mișcărilor, grația mlădioasă a mâinilor, foarte în largul ei în bluza de bumbac și fusta foarte scurtă. Ochii ei negri străluceau cu o licărire veselă care-i punea în evidență culoarea arămiu-aurie a tenului.

– *Buenos dias*, senorita. Această călătorie lungă trebuie să vă fi obosit. Dacă vreți să mă urmați, vă voi pregăti o cameră.

Amy îi întoarse zâmbetul și acceptă cu un mic semn din cap. Era nerăbdătoare să scape de prezența obsedantă a stăpânului casei. Dar cum pornea în urma mătușii care o însoțea deja pe tânăra plină de energie, mâna lui Carlo se așeză pe umărul ei ca s-o rețină.

– Aș vrea să vă spun ceva în particular, în absența mătușii dumneavoastră. Veniți cu mine.

Alarmată de îngrijorarea nedefinită pe care atitudinea lui o lăsa să se ghicească, Amy ar fi vrut să le ajungă din urmă pe cele

două femei care se îndepărtau, absorbite de conversația lor.

– Bine, răspunse ea. Deși nu văd ce ar putea fi atât de important să ne spunem.

De data aceasta, el nu căută să-i dea vreo replică. O precedă fără nici un cuvânt pe o scară scurtă, apoi de-a lungul unui culoar unde un perete întreg era acoperit cu portrete solemne în rame aurite. Amy remarcă în trecere numeroasele asemănări transmise de la o generație la alta pe linie bărbătească: înfățișarea semeață, privirea arogantă și excesul de bijuterii și pietre prețioase, singura caracteristică ce părea că nu este împărtășită de ultimul descendent al dinastiei Vivaz. Fiecare portret era flancat de cel al unei soții, admirabil de tânără, uneori excepțional de frumoasă, cu ochii triști, obsedanți...

Observându-i curiozitatea, Carlo comentă:

– La fel ca prospectorii de astăzi, strămoșii mei lucrau din greu ca să-și agonisească averile și să trimită familiei banii necesari pentru cumpărarea unei soții.

Amy lăsă să-i scape o scurtă exclamație, înăbușită imediat ca să nu se arate indignată de această revelație.

– Să știți că adesea căsătoriile aranjate sunt cele mai reușite, continuă el.

Îi aruncă o privire piezișă ca să-i aprecieze reacția.

– Acestea au cel puțin meritul de a-i scuti pe soți de tortura de a simula marea dragoste, deoarece în cazul acesta căsătoria este motivată de argumentul interesului comun.

– Presupunând că interesul este comun, obiectă Amy cu un nod în gât. Cinstit vorbind, nu înțeleg ce poate determina o tânără să-și părăsească țara și familia pentru a se înmormânta lângă un străin, în fundul pădurii amazoniene.

– Aurul este foarte atrăgător, draga mea copilă. Se spune că cine îl posedă, poate totul pe lumea aceasta, chiar să deschidă porțile paradisului.

– Sau ale infernului! murmură ea, având încă în fața ochilor viziunea minelor survolate la sosire.

Amy se întreba până unde mergea lăcomia acestor căutători, până la ce limită puteau să-i împingă setea de aur și perspectiva măreției și a puterii pe care se presupunea că le conferă metalul galben.

Carlo deschise o ușă și o invită să intre într-un birou cu pereții acoperiți cu etajere pline de cărți. El abordă imediat subiectul, fără înconjur și fără introducere.

– V-ați revenit complet după moartea bunicii dumneavoastră, miss Temple?

– Își revine cineva complet vreodată după dispariția unei ființe dragi? se revoltă ea, deja în defensivă.

Atitudinea maternă și protectoare a mătușii ei putuse să-l facă pe Carlo să se îndoiască de posibilitățile ei de adaptare la climatul istovitor al Amazoniei. Pentru a înlătura orice ambiguitate, îi spuse cu o voce limpede:

– Nu vă neliniștiți, mă simt foarte bine. Sunt perfect sănătoasă, la trup și la minte.

– În cazul acesta, presupun că singurul rău de care suferiți este cel care poartă numele de decepție din dragoste.

Amy îl privi cu atenție. Oare auzise bine? Sângele îi urcă în obraji.

– Mătușa Jessica nu avea dreptul...

– Mătușa dumneavoastră nu mi-a spus nimic. V-ați trădat singură.

Se aplecă spre ea.

– Când o tânără dovedește de la început și fără rost o

asemenea agresivitate față de un necunoscut, înseamnă că are un motiv, real sau imaginar, să-i deteste pe toți cei de același sex. Dar sentimentele dumneavoastră sunt în contratimp. Departe de a fi impusă în casa mea, cum se pare că o credeți, sunteți aici într-un scop foarte precis.

Ea se încordă, mereu în defensivă, și fu imediat descumpănită de râsul ironic al interlocutorului ei.

– Aceasta este logica feminină! Puneți paie pe foc pentru a agita imediat furtunul de incendiu în cazul că flăcările se vor răspândi. Liniștiți-vă. Dacă sunteți aici, este pentru că unchiul dumneavoastră este de negăsit. Am evitat în mod deliberat să vorbesc despre asta mătușii dumneavoastră. Știrile nu sunt bune.

– Ce i s-a întâmplat?

– Până în momentul de față, cercetările efectuate în satele prin care intenționa să treacă au permis numai culegerea unor informații vagi referitoare la un bărbat alb cuprins de febră, înverșunat să urce cu orice preț în susul fluviului în căutarea unor păsări rare. Poate fi vorba despre unchiul dumneavoastră, dar nu este sigur deoarece oamenii de știință care străbat pădurea în lung și-n lat vor fi în curând mai numeroși decât indigenii care se pare că-i fascinează! Cercetările vor continua până când va fi găsit, promise el. Până atunci, veți rămâne în casa mea. Mătușa dumneavoastră va avea nevoie de îmbărbătarea pe care numai dumneavoastră singură i-o puteți aduce, în ipoteza cea mai tragică.

Capitolul 3

– Oh, senorita, ce frumos!

Dolores, cu mâinile împreunate și gura rotunjită de admirație, se extazia în fața desfășurării de lenjerie fină, de mătăsuri, de modele ale croitoriei de lux pe care le scosese din valiza lui Amy.

Amy își imagina cât de uimită ar fi fost Dolores dacă ar fi văzut imensa garderobă pe care o pusese în ordine și o depozitase cu grijă în Anglia. Hainele din stofă fină de tweed, blănurile, pantofii de piele făcuți de comandă, cu poșetele și mănușile asortate, splendidele rochii de bal cumpărate atunci când banii păreau inepuizabili, pentru plăcerea unui bărbat care-i privea toaletele cum se citește un barometru care indică starea financiară.

O lăsă pe Dolores să se minuneze în continuare și se îndreptă spre fereastra cu jaluzelele larg deschise spre un grilaj din fier forjat, amintind de cele care împodobeau haremurile pentru a feri de priviri indiscrete favoritele sultanului închise acolo.

După ce-i spusese ceea ce avea de spus, senor de Vivaz o concediase cu un gest aproape disprețuitor. Mândria explozivă a conchistadorului amestecată cu aroganța moștenită de la mauri, pe vremuri stăpâni ai Spaniei, dădeau sfaturilor lor accentul unui ordin amenințător.

– Sunteți liberă să circulați după pofta inimii în interiorul casei și în parc, dar feriți-vă, senorita, să treceți dincolo de zidul împrejmuitor.

– Nu te simți închisă aici, Dolores? întrebă pe neașteptate Amy, impresionată de oceanul de verdeață care se întindea în fața ei cât vedea cu ochii, sub un cer fără nici un nor.

– Nicidecum, senorita. Dimpotrivă, mie mi se pare că am noroc. Aici este un adevărat paradis față de desimea pădurii care ne înconjoară.

– Dar cum îți petreci zilele? Trebuie să-ți fie greu să nu ai prieteni de vârsta ta, cu care să stai de vorbă; și poate că într-o zi vei regreta că n-ai avut ocazia să întâlnești pe cineva din sexul opus.

Se întoarse și o surprinse pe Dolores cercetând în oglindă impresia pe care o făcea o rochie lungă din crepdeșin pe tenul ei arămiu.

– Am logodnic, senorita, declară ea pe un ton poznaș, fără să-și întoarcă privirea de la oglindă. Și dacă aș vrea, aș putea avea câte unul în fiecare zi a săptămânii.

– Cu toate acestea, senor de Vivaz m-a lăsat să înțeleg că toți bărbații, cu excepția lui, locuiesc și lucrează într-un perimetru interzis.

– Este adevărat.

Dolores îi adresă un zâmbet larg.

– Eu n-am dreptul să merg să-l văd; de aceea, vine el. Dar vă rog, nu spuneți asta nimănui!

Își mușcă buzele, regretând această mărturisire făcută prea repede.

– Paulo ar risca să fie dat afară.

– De acord, o liniști Amy. Nu mi-aș ierta-o niciodată că am distrus o poveste de dragoste.

– O poveste de dragoste!

Dolores izbucni în râs, cu capul răsturnat pe spate.

– Nu este o poveste de dragoste, senorita, doar un simplu flirt, ca să treacă timpul. Paulo este băiat frumos, dar câștigul lui n-ar fi suficient să-mi asigure felul de viață cu care sunt obișnuită. Trăiesc sub acoperișul acesta de când aveam cinci ani, zise ea cu mândrie, și am dormit întotdeauna în așternuturi curate, pe o saltea autentică de puf! Nu-mi va veni niciodată ideea să părăsesc luxul acesta pentru o saltea de paie mizerabilă, în cabana unui muncitor cu brațele!

Amy se întoarse ca să-și ascundă aerul amuzat. Snobismul ierarhiei există la toate nivelurile sociale!

Niciodată până acum Amy nu și-ar fi permis să încalce regulile stricte ale bunei-cuviințe care interzic unui invitat să smulgă unui servitor prea guraliv informații asupra gazdei. Dar Carlo se comporta ca un jucător care-și trage adversarul pe sfoară și această atitudine detestabilă o îndreptățea să-și calce în picioare scrupulele cele mai onorabile.

– S-ar putea crede că un bărbat atât de bogat și cu o poziție atât de importantă ca senor de Vivaz putea găsi fără greutate cu cine să se căsătorească, insinuă ea cu un aer indiferent.

Dolores ridică din umeri.

– Pe vremuri, bărbații exilați departe se căsătoreau cu

femei alese pentru ei de familiile lor, care le selecționau cu atenție dintre tinerele spaniole capabile, fizic și moral, să suporte condițiile aspre ale Amazoniei. Dar în zilele noastre, domnișoarele nu mai acceptă să li se aranjeze căsătoria și sunt puțin dispuse să renunțe la confortul și distracțiile orașului pentru o casă izolată în plină pădure virgină, fără posibilitatea de a se lăsa admirate în rochiile și cu bijuteriile care li se oferă pentru a fi atrase. Senor de Vivaz este un estet, îndrăgostit de frumusețe. Când are nevoie de o femeie, zboară la Lima și rămâne acolo câteva zile. Dar după aceste *visitas de amor,* se întoarce întotdeauna singur.

Amy se simți stânjenită sub privirea limpede a lui Dolores. În cele din urmă, regreta că smulsese confidențe acestei flori sălbatice și primitive. Râsul încântat al fetei reuși s-o tulbure.

– Aveți un aer scandalizat, senorita. Lucrurile acestea trebuie să se întâmple chiar și în ipocrita Anglie!

– Mă iei într-adevăr drept o liceană speriată?

Amy căuta intenționat să schimbe cursul conversației. Din fericire, Dolores părăsi tonul malițios pentru a continua cu mai multă seriozitate:

– Când v-am văzut, m-am gândit la un tablou care este jos, în bibliotecă: un portret al Isabelei de Castilia, prințesa blondă a cărei căsătorie cu Ferdinand de Aragon avea drept scop de a pune capăt câtorva secole de război dintre cele două regate. Și ea are o înfățișare blândă și candidă, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, cu părul și tenul strălucitoare, o privire timidă și modestă. O frumusețe calmă și solemnă. Dar mama mi-a spus că, potrivit legendei, Isabel era o soție încăpățânată, care pretindea să împartă în mod egal autoritatea cu soțul ei. Deviza lor era: *Tanto*

monta, monta tanto Isabel como Fernando – el este tot atât de important ca ea, ea tot atât de importantă ca el.

Dolores plecă în cele din urmă, strângând la piept rochia de seară din crepdeșin pe care Amy i-o dăruise ca să se scuze pentru bruschețea cu care-i ceruse s-o lase singură. Amy simțea că în casă stăruia atmosfera unor vechi tradiții spaniole. Era ca o întoarcere în trecut, într-un loc plin de aur, de brutalitate, de drame; o ambianță tulbure părea să se degajeze din zidurile prea groase ale acestei locuințe construite ca o fortăreață, din mobilierul prea bogat sculptat, din vazele și statuetele de porțelan, din vitrinele în care se aflau podoabe de aur, pietre prețioase și jad, jefuite de conchistadorii care descoperiseră comorile incașilor.

Se îmbrăcă mașinal pentru cină, după ce alesese la întâmplare o rochie de mătase de culoare gri, foarte simplă, cu gulerul împodobit cu petale lungi din organdi care se unduiau la cel mai mic suflu de aer. Efortul acesta pentru a arăta elegantă părea inutil doar pentru doi comeseni. Mătușa ei nu se schimba seara decât din preocuparea pentru răcorire și curățenie, adoptând o altă ținută din pânză de in care-i ținea loc de uniformă. În ceea ce-l privea pe Carlo, el părea foarte puțin preocupat de înfățișare pentru un bărbat de condiția lui. Cu toate acestea, mai mult din obișnuință decât de plăcere, ea își perie îndelung părul înainte de a-l strânge într-un coc auriu la ceafă.

Coborî cu mult înainte de ora stabilită pentru cină. Curiozitatea îi conducea pașii spre bibliotecă. Se extazie fără voia ei în fața frumuseții extraordinare a obiectelor adunate acolo și care serviseră la potolirea nostalgiei soțiilor după țara de unde fuseseră aduse.

Portretul Isabelei era acolo, agățat deasupra unei mici

vitrine în care se afla un disc de jad gravat cu un desen admirabil, care îi tăie respirația. O pendulă din apropiere marca trecerea timpului fără ca ea să-și dea seama. Subjugată, se lăsa pătrunsă de senzualitatea extraordinară care se degaja din opera de artă.

– Vă fascinează spectacolul nudității, senorita? Sau sunteți șocată de această reprezentare minunată a actului carnal?

Ironia din vocea lui risipi farmecul. Se răsuci pe călcâie, roșie de mânie, și se opri brusc, uluită de metamorfoza bărbatului din fața ei.

Umerii largi ascunși de stofa fină a unei haine de un alb strălucitor, cămașa pusă în valoare de un papion de culoare închisă, atribuiau un aspect aproape civilizat figurii cu trăsături pronunțate; sclipirea discretă a butonilor de aur de la manșetele cămășii și pata delicată a unei garoafe roz la butonieră nu reușeau totuși să atenueze cruzimea neliniștitoare care emana din toată ființa lui Carlo.

– Este o capodoperă, nu găsiți?

O licărire batjocoritoare se aprinse în ochii lui. Luase contemplarea ei admirativă drept jenă. Se străduia s-o necăjească insistând asupra erotismului evident al miniaturii, două trupuri goale înlănțuite strâns, împreunate, din care se detașau două capete răsturnate pe spate...

– Vedeți cum curbele molatice ale femeii iau forma celor mai dure ale amantului. Se imaginează cu ușurință pasiunea, înflăcărarea dorinței, simetria perfectă a mișcărilor, transpirația alunecând pe pielea lor ca o undă de patimă care-i face să se răsucească, să strige poate...

Ea îl asculta, hipnotizată de fluiditatea formelor pe care se fixase pentru eternitate extazul ultim al iubirii.

– N-ați visat niciodată, dragă fetiță naivă, să fiți purtată astfel de un bărbat în al șaptelea cer?

Amy își îndreptă ochii albaștri spre bărbatul acesta imperturbabil. Dezacordul dintre ei era inevitabil și ea se întreba ce element din alcătuirile lor dădea naștere acestei incompatibilități iremediabile, acestei permanente ostilități latente.

– Vă contraziceți, senor. Nu mă acuzați mai devreme că plâng după un iubit absent?

El se mărgini la o ridicare din umeri.

– Un englez fără îndoială, a cărui lipsă de entuziasm v-a lăsat la fel de inocentă și neprihănită ca un nou-născut?

Amy se încruntă amintindu-și de sărutările formale, de mângâierile timorate ale lui Toby, de grija pe care o avea să evite orice abatere de comportare ce ar fi nemulțumit-o pe bunica ei și ar fi pus poate în discuție căsătoria lui cu averea...

– Experiențele amoroase nu sunt în mod obligatoriu violente și brutale. Unele pot fi marcate de blândețe și... de delicatețe.

Îi era silă să ia apărarea fostului ei logodnic, a cărui trădare deschisese o rană în sufletul ei, odinioară atât de fericit.

– Numai dacă toți sfinții paradisului se mobilizează pentru a tempera înfrigurarea unui bărbat pe punctul să comită ceea ce unii numesc păcatul cărnii, o ironiză el. Cu siguranță, nu cunoașteți nimic despre dragoste, senorita.

– În timp ce dumneavoastră vă considerați desigur drept expert în materie!

Cum era de prevăzut, el nu protestă. O privea îndelung pe Amy, îi cerceta ovalul pur al feței, ochii care aruncau fulgere.

– „Nu iese fum fără foc." Este un proverb de la dum-

neavoastră de acasă, nu-i așa? Avem cel puțin un punct comun: suntem destul de lucizi pentru a înțelege că între noi coexistența pașnică este imposibilă. Suntem prea diferiți, ca ziua și noaptea...

Ajunseră în sufragerie fără să mai schimbe un cuvânt. Era o încăpere foarte mare, cu plafonul ușor boltit, împodobit cu elemente decorative reprezentând tot felul de animale stilizate. Pe masa lungă învăluită într-o lumină plăcută, erau puse trei tacâmuri.

Jessica îi aștepta. Luară loc. După ce sosise, Jessica avusese timp să se gândească și să se neliniștească de nenorocirile care putuseră să se abată peste neatentul ei soț.

– Carlo, știu că o să-mi spui că mă îngrijorez fără motiv, dar sunt contrariată în legătură cu Stanley. Nu s-a întâmplat niciodată să lipsească atât de mult fără să dea de veste; când întârzie, se gândește întotdeauna să trimită un mesaj, deoarece știe că mă neliniștesc. Oricum ar fi, continuă ea ridicându-și bărbia cu un aer provocator, și orice ai putea să spui, plec în căutarea lui. Totul este pregătit: provizii, hamali, trusa de medicamente. Pornesc la drum mâine, la prima oră.

– Dar, mătușă Jessica, este o nebunie! Carlo, exclamă Amy, prea tulburată ca să-și dea seama de familiaritatea ei, nu trebuie lăsată să plece singură!

El se servi neatent din felul de mâncare pe care i-l prezenta o servitoare înainte de a răspunde, aproape plictisit:

– Amy, se pare că nu cunoști reputația de încăpățânată a mătușii dumitale. O dată ce a luat o hotărâre, se va ține de ea. Gustă din acest pește-corb. Este un fel de mâncare de obicei foarte apreciat.

Amy era revoltată de indiferența lui.

– Este un pește fiert cu lămâie. Sosul picant este pe bază de portocale amare importate special de la Sevilla.

Amy îl privea cu ochii măriți de uimire. Atunci, constatând totala lui indiferență, se adresă din nou mătușii ei.

– Și dacă unchiul Stanley se va întoarce după ce vei pleca? Este nesăbuit să mergi în întâmpinarea pericolului, atâta timp cât nu este sigur că poate fi el însuși într-o situație dificilă.

– Cunosc bine itinerariul pe care și l-a stabilit, răspunse calm Jessica. Dacă se află deja pe drumul de întoarcere, îl voi întâlni în mod inevitabil. Unchiul tău și cu mine am petrecut o mare parte din viața noastră explorând regiunea aceasta. Pentru mine, este tot atât de obișnuit ca a lua un autobuz la Londra.

– În cazul acesta...

Amy se opri ca să-și stăpânească tremurul nervos al vocii.

– ... vin cu dumneata.

– Nici să nu te gândești. Tu rămâi aici, cu Carlo. Ar fi o nebunie să supun pe cineva lipsit de experiență arșiței tropicale. De altfel, mai trebuie oare să-ți spun că această lipsă de experiență ar fi mai mult un obstacol decât un ajutor în acest infern vegetal în care mișună jaguari, aligatori, șerpi și războinici invizibili? Nu, mulțumesc, Amy. Atenția ta mă emoționează, dar dacă vrei să mă scutești de o grijă suplimentară, promite-mi că vei rămâne cuminte aici.

Amy ar fi preferat să înfrunte aceste pericole înfricoșătoare în locul închiderii în colivia aurită a acestui tiran a cărui autoritate se exercita în mod abuziv asupra a tot ce trăia și creștea pe acel platou. Căuta modalitatea de a-și exprima temerile când Carlo le făcu o demonstrație de

diplomație care-i adusese renumele de *El Sabio*, înțeleptul. Cu tonul cel mai firesc din lume, îi propuse Jessicăi, în schimbul ospitalității oferite, o misiune casnică și declară, mângâind tacâmurile din argint cizelat care-i încadrau farfuria:

– Consuela este o bucătăreasă foarte bună, dar priceperea ei în privința regulilor vieții de societate lasă de dorit. Cum primim foarte puțini vizitatori capabili să observe și încă și mai puțin să se supere din cauza abaterilor de la etichetă, am tendința de a nu acorda atenție așezării tacâmurilor, fețelor de masă șifonate și florilor care și-au pierdut prospețimea. Dar...

Părea să-și destăinuiască preocupările de stăpân al casei.

– ... am aflat de curând că vom primi vizita unui ministru foarte influent, trimis de președinte pentru a redacta un raport asupra condițiilor de viață și de exploatare a minei. În interesul prospectorilor, este important să facem impresie bună ca să înclinăm favorabil părerea acestui om care se pare că este mai curând ostil situației actuale. Va trebui să-i măgulim gustul pentru lux ca să-l încântăm și să-l determinăm să elaboreze un raport favorabil. Contam pe prezența și pe sfaturile dumitale, Jessica, pentru a mă ajuta în timpul acestor câtorva zile care pot fi hotărâtoare pentru viitorul minei și, în consecință, al celor care depind de ea.

– Dar ai obținut deja o strălucită victorie politică!

Jessica își încruntă sprâncenele, tulburată.

– Parlamentul și-a dat acordul și însuși președintele a promis că mina va aparține pentru totdeauna minerilor, continuă ea.

– Concesiune uimitoare, de altfel! Oricum, de ce să nu recunoaștem bunăvoința acolo unde există și să admitem că

această favoare a fost acordată dintr-o preocupare autentică pentru dreptate? Dar de atunci, autoritățile suportă presiuni teribile din parte reprezentanților marilor companii care sunt hotărâte să preia controlul minelor cu orice preț și cât mai repede posibil, înainte ca prospectorii actuali să adune destul aur pentru a construi la rândul lor o putere financiară rivală. Împotriva oricărei așteptări, minerii au obținut câștig de cauză. Dar este o victorie fragilă, care s-ar putea schimba într-o înfrângere dacă nu suntem atenți. Acesta este motivul pentru care fac apel la dumneata pentru a-mi da o mână de ajutor în rolul meu de pacificator, în vederea contracarării acțiunii guvernamentale.

Amy îi aruncă o privire încărcată de recunoștință, convinsă că pledoaria lui avea drept scop s-o protejeze pe mătușa ei de consecințele hotărârii sale necugetate.

Expresia descumpănită a Jessicăi se risipi totuși, ca și cum îi venise brusc o idee de care se agăța ca un naufragiat de colacul de salvare.

– Ceea ce-ți trebuie este cineva care să cunoască bine uzanțele, or nu este cazul meu. În schimb, Amy a primit o educație desăvârșită în acest sens și ea are asupra mea avantajul că aparține generației tale; va rezolva în mod admirabil sarcina aceasta. Deși spre deosebire de tine, noi nu avem nici un titlu de noblețe, familia noastră a fost întotdeauna dintre cele mai respectabile. Și cu riscul de a părea snoabă, mărturisesc că m-am simțit ușurată că ultimele evenimente au împiedicat-o pe Amy să se mărite cu un băiat pe care-l consideram socialmente nedemn...

– Mătușă Jessica!

Exclamația lui Amy o reduse la tăcere pe Jessica. Ea își duse mâna la gură cu un aer consternat.

– Oh, Amy, draga mea, sunt incorigibilă! Nu voiam să...

Vocea ei tremură, apoi căzu într-un mutism întristat.

– Titlurile mele sunt anacronice, interveni Carlo, liniștitor. Slavă Domnului, bărbații din zilele noastre sunt respectați pentru valoarea lor personală și nu pentru originea lor, pentru o reputație moștenită, de obicei pătată după aceea de generațiile care n-au știut să fie demne de ea.

Amy îl privea cu insistență, ca pentru a-l sfida că se autocompătimește, apoi se refugie în spatele pleoapelor coborâte când el îi răspunse cu un zâmbet ironic.

Apariția unei servitoare aducând un soi de piramidă colorată pe o tavă de argint sosi la timp pentru a destinde atmosfera. Carlo surprinse grimasa lui Amy.

– *Casua de la chiclayanas.* Un simplu pireu de cartofi cu *palillo*, o plantă ca să dea această culoare aurie preparatelor.

Amy acceptă din polițete o lingură din acest amestec ciudat, însoțit de cuburi de brânză, de boabe de porumb fiert, pește, măsline negre și alte specialități peruviene neidentificate.

– Călăriți, senorita? o întrebă Carlo.

– Da.

– Mâine dimineață vă duc să faceți turul proprietății și vă voi arăta metodele agricole împrumutate de strămoșii mei de la țăranii incași care, pe terenul acesta neregulat, practicau cultivarea în terase. Erau oameni inteligenți, foarte muncitori, bucătari plini de imaginație și botaniști remarcabili. Și mătușa dumitale n-o să mă contrazică.

Se opri, așteptând o confirmare din partea Jessicăi. Dar era limpede că aceasta avea gândurile în altă parte.

– Cum? Ah, da, este adevărat.

Revenise la realitate.

– După datele pe care le posedăm, creaseră peste o sută de soiuri de cartofi și găsiseră chiar mijlocul de a-i păstră luni de zile înghețându-i în aerul rece al nopții.

Acestea fiind spuse, Jessica își împinse farfuria cu un gest de scuză.

– Iertați-mă că sunt atât de prost dispusă. Vă supărați dacă mă retrag? În seara asta, n-am poftă de mâncare.

– Te rog, te înțelegem foarte bine.

Carlo se ridicase, ca un atent stăpân al casei.

– Vrei să cer să ți se aducă în cameră o băutură răcoritoare, sau poate puțin vin?

– Nu, Carlo, mulțumesc.

În fața amabilității lui, pe buzele ei apăru o părere de zâmbet.

– Sper ca plecarea mea să nu vă strice seara. Noapte bună, la amândoi.

În trecere, o sărută pe Amy pe obraz.

– Ne vedem mâine dimineață, la micul dejun.

Dacă ar fi avut prezența de spirit pentru a inventa o scuză, Amy ar fi urmat-o bucuroasă pe mătușa ei, dar era definitiv condamnată să aștepte sfârșitul cinei, pe care tăcerea neîncrezătoare a stăpânului casei o făcea să pară interminabilă. După ce băuse o cafea amară și cum lumânările erau pe cale să se sfârșească, încercă o retragere politicoasă.

– Sunt puțin obosită. Dacă nu aveți nimic împotrivă, voi urca în camera mea.

El tresări și-i comunică fără ezitare refuzul lui.

– Avem de discutat. Ia-ți șalul și însoțește-mă pe balcon. Este mai răcoare decât aici.

Se supuse cu părere de rău la ceea ce semăna cu un ordin și îl urmă pe balconul atânat între cer și pământ, într-un spațiu presărat cu stele, având drept singură protecție o balustradă din fier forjat.

– Mătușa mea ezită între dragostea pentru soțul ei și prietenia cu care se simte îndatorată față de dumneavoastră.

Efortul pe care el îl făcuse ca să schimbe hotărârea Jessicăi de a se lansa în această aventură primejdioasă, o îndemna pe Amy să facă primul pas.

– Sunt sigură că după ce se va gândi mai bine, va ceda în fața rațiunii.

– Rațiunea pentru dumneata înseamnă confortul și siguranța, insinuă el cu viclenie. În ceea ce mă privește, sunt convins de contrariu. Dacă Jessica este fidelă ei însăși, va pleca mâine dimineață la răsăritul soarelui cu doi oameni de încredere, un stoc de provizii, o trusă de prim ajutor și o pușcă.

Prevestirea aceasta o lăsă fără voce.

– Vreți să spuneți că nu veți încerca s-o opriți? Că veți lăsa o femeie fără apărare să se înfunde în pădure?

– Contrar a ceea ce crezi dumneata, draga mea, Jessica este departe de a fi fără apărare. Știe să se orienteze ca nimeni altul, are privirea ageră și cunoaște perfect itinerariul de urmat. În plus, este o adevărată profesionistă și nu va uita să ne semnaleze poziția ei prin radio de cel puțin două ori pe zi.

Amy rămânea nemișcată, iritată de siguranța lui.

– Într-un cuvânt, eu nu sunt bună de nimic! Asta vreți să insinuați?

Bătu cu piciorul în podea, furioasă.

– Cum îndrăzniți să pretindeți că mă cunoașteți atât de bine?

Își reținu respirația când el făcu o mișcare spre ea, cu ochii strălucind în întuneric ca cei ai unei fiare sălbatice la pândă.

– Noaptea, pericolele ascunse ale pădurii creează o atmosferă ciudată și neobișnuită care dezleagă limbile, dă glas celor mai ascunse gânduri și favorizează confidențele. Am petrecut numeroase nopți ca aceasta în compania unchiului dumitale. O singură dată numai, și foarte pe scurt, a vorbit despre mama lui, a cărei vârstă și mod de viață fastuos îl nelinișteau. Apoi mi-a mărturisit că se gândea cu îngrijorare la retragerea lui, un lux pe care Jessica și cu el îl amânau la nesfârșit pentru că își iubeau și unul și celălalt meseria, dar mai ales pentru că aveau nevoie de remunerația pe care le-o aduce aceasta, oricât de redusă și neregulată ar fi ea.

– Eu... cred că ați interpretat greșit cuvintele unchiului meu. El n-a acordat niciodată vreo importanță banilor!

– Sfântă Fecioară!

Vehemența lui o făcu să tresară.

– Ești prea egoistă ca să-ți dai seama că unchiul și mătușa dumitale nu mai sunt tineri! Ținutul Amazonului nu este un loc potrivit pentru oameni de vârsta lor, oricât de experimentați și de competenți ar fi ei. Căldura, umiditatea, marșurile neîncetate pe terenuri accidentate i-ar uza chiar și pe cei mai rezistenți, dar pentru că moștenirea lui Stanley a fost risipită de mama lui care se supunea capriciilor celor mai extravagante ale nepoatei sale, Jessica și cu el sunt obligați să-și tot prelungească anii de muncă și de viață aspră pentru a pune deoparte câteva economii care să le permită să supraviețuiască când nu vor mai avea venituri.

– Nu știam...

Amy se întrerupse, sufocată, răvășită de situația dezvăluită de el.

– Asta nu mă miră deloc, senorita, deoarece nu pari foarte preocupată de soarta altora. Puținul pe care-l știu despre dumneata și familia dumitale l-am aflat din reflecțiile ocazionale ale unchiului și mătușii dumitale. Au aprobat întotdeauna atitudinea bunicii dumitale care considera că dorințele nepoatei ei trebuie să aibă întâietate. Când te-am văzut sosind cu o mulțime de bagaje și veșminte, menite fără îndoială seducerii unui logodnic, în vreme ce unchiul și mătușa n-au practic nici un ban, părerea mea s-a format.

Umbra lui se înălța în fața ei, acuzatoare. Amy nu era decât în aparență impasibilă.

– Ai dus o viață de prințesă în detrimentul a două persoane minunate, cărora le adaugi luni de muncă grea cu fiecare rochie inutilă pe care o cumperi, cu fiecare pereche nefolositoare de pantofi. Te întreb: ce ai de gând să faci ca să-i despăgubești pentru siguranța financiară pe care le-ai răpit-o?

O slăbiciune imensă punea stăpânire pe Amy. Se îndreptă încet, luptând cu lacrimile, hotărâtă să nu-i ofere spectacolul disperării ei. Tatona în întuneric, căutând un sprijin; se rezemă cu spatele de cadrul ferestrei și își adună tot curajul ca să dea impresia de calm.

– Vă înșelați complet. Prejudecățile vă fac să cădeți în greșeală.

El nu-și putu ascunde surpriza auzind-o exprimându-se într-o spaniolă perfectă, știind chiar s-o facă cu ironie.

– Credeți că am acceptat bucuroasă să studiez pentru a nu culege niciodată roadele muncii mele?

Stupefacția lui Carlo avu asupra ei efectul unui balsam.

– Aveți aerul că ați picat din nori, își îngădui ea să-l ia peste picior, profitând de avantajul ei. Da, imaginați-vă că aveți în fața dumneavoastră o absolventă de universitate. Trebuie să vă arăt diploma, sau sunteți gata să mă credeți pe cuvânt dacă vă spun că am renunțat fără voia mea la ambițiile mele ca să-i dau ascultare bunicii? Altfel, la ora actuală, aș fi pus deja cunoștințele mele lingvistice și pedagogice în slujba unei țări ca Sudanul, Arabia Saudită, India sau, cine știe, Brazilia. Este și aceasta o țară ale cărei bogății miniere nu au egal decât cu sărăcia muncitorilor care trudesc pentru ele.

Reacția lui nu se lăsă așteptată.

– Oh, sunt sigur că ești foarte învățată și că ai o inimă de aventurieră. Este suficientă o singură privire asupra garderobei dumitale de dantele și panglici pentru a fi convins că ești bine înarmată ca să urci cu agilitate treptele ierarhiei sociale!

Amy primi insulta fără să clipească. Numai când se întoarse ca să plece, pe figura ei apăru o grimasă de durere.

– *Buenas noces*, senorita. Vei învăța, cu timpul, că sunt și mai greu de păcălit decât fostul dumitale logodnic. Merită un omagiu pentru perspicacitatea lui. Iată unul care a știut să-ți demaște intențiile!

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Amy se trezi cu o violentă durere de cap. După ore întregi de insomnie și de introspecție neliniștită, ieșea în cele din urmă dintr-un somn agitat, mai târziu decât ar fi trebuit. Se ridică foarte greu, dar recăzu imediat pe perna mototolită, descurajată de ideea că trebuie să coboare și să înfrunte din nou ostilitatea unui aristocrat a cărui spoială de distincție dispăruse la contactul cu oamenii necioplți ai minei. Niciodată până acum nu avusese de îndurat atâta grosolănie. Toată viața ei fusese tratată cu atenție și bunăvoință, răsfățată de o bunică iubitoare, alintată de un unchi și o mătușă lipsiți de copii; până și Toby vedea în ea mai curând o tovarășă de joacă decât o persoană adultă înțelegătoare și rațională...

Dădu la o parte cearșafurile și coborî din pat pipăindu-și membrele prin pijamaua de mătase, ca și cum se aștepta să descopere acolo urmele disputei din ajun, ale zbuciumului emoțional care o maturizase

într-o singură noapte. Avusese nevoie de ore de reflecție, sinceră și profundă, pentru a recunoaște că exista ceva adevărat în cuvintele aspre ale lui senor Diaz de Vivaz și că judecata lui neîndurătoare ar fi putut părea justificată în lipsa cunoașterii tuturor elementelor. Accepta adevărul incontestabil că era prea atentă la ea însăși, prea ocupată să-și compătimească soarta, ca să-și dea seama că ceilalți, la doi pași de ea, se zbăteau cu probleme mult mai grave. Acceptase ca pe un drept toate binefacerile cu care vrusese s-o copleșească bunica ei, fără să bănuiască vreodată sacrificiile pe care le pretindea asta. Carlo îi pusese în față o oglindă care-i întorcea imaginea egoismului ei îngrozitor. Dar nu putea decât să-l deteste pe bărbatul care o forța la autocritică făcând-o să înțeleagă că avea obligația să-și îndrepte greșelile, că avea față de unchiul ei o datorie de care va trebui, din respect pentru ea însăși, să se achite într-un fel sau altul...

Se temea, fără să-și dea seama, de privirea celui care părea să pândească fără întrerupere o slăbiciune a prăzii sale. Acesta a fost fără îndoială motivul pentru care dintr-o garderobă bogată a ales ținuta cea mai neutră pe care a putut-o găsi: o pereche de blugi de o croială admirabilă și o bluză ecosez care-i punea formele în valoare și a cărei simplitate aparentă era contrazisă de culorile șocante. Își strânse masa blondă a părului într-o coadă de cal, iritată de noua deprindere pe care și-o luase de a se preocupa de fiecare părere despre ea pe care ar putea s-o aibă „senor". Se grăbea, nerăbdătoare să-și întâlnească mătușa ca să-i comunice hotărârea ei de a-i oferi de acum înainte sprijin și solidaritate.

Dar în încăperea plăcută și confortabilă unde era servit micul dejun, pe o masă rotundă, înconjurată de măsuțe de servit și de dulapuri, nu văzu pe nimeni. O primi doar un miros ispititor de șuncă prăjită și de cafea proaspătă. Își turnă o ceașcă din care sorbi gânditoare, căutând cu privirea semnele unei prezențe anterioare. Într-adevăr, unul dintre locuri fusese ocupat, după cum o dovedeau tacâmurile folosite.

Fusese oare mătușa ei? În cazul acesta...

– Bună ziua, senorita. Având în vedere ora, nu este nevoie să te întreb dacă ai dormit bine.

Se întoarse încet ca să îndrepte o privire ursuză spre gazdă, și ca să-și demonstreze indiferența, se aplecă asupra măsuței de servit și începu să ridice capacele de pe platourile de unde se degajau arome savuroase.

– După cum observi, Consuela și-a dat osteneala pentru a o onora pe vizitatoarea noastră din Anglia, de a pregăti ouăle și șunca obișnuite la dumneata acasă.

– Mătușa nu mănâncă șuncă la micul dejun?

– Mătușa dumitale nu este considerată aici o vizitatoare. Mai curând ca o persoană în pensiune, a cărei prezență este cu atât mai apreciată cu cât ține să fie considerată ca făcând parte din familie. Ea nu dorește și nici nu așteaptă un tratament de favoare.

Amy încremeni la această sfidare, dând drumul capacului de argint ca și cum îi ardea degetele.

– Ați putea să-mi spuneți unde este mătușa mea? îl întrebă ea politicos, refuzând să se lase antrenată într-o nouă înfruntare pe care o știa pierdută dinainte.

– Exact în clipa asta, nu.

Își ridică mâna ca să-și consulte ceasul.

– Trebuie să fie la câțiva kilometri mai sus de fluviu.

Amy simți că se înfurie.

– Este un mod de a-mi spune că mătușa a plecat în căutarea unchiului Stanley fără măcar să-mi spună la revedere?

– Expedițiile pornesc de obicei în zorii zilei, niciodată la prânz, preciză el pe un ton de reproș. Cu toate acestea, a avut timp să scrie două scrisori. Una pentru mine...

Scoase un plic sigilat din buzunar și i-l întinse.

– Și aceasta pentru dumneata.

După care ieși imediat pe ușa cu geamuri și se îndepărtă în grădină. Înțelesese că dorea să rămână singură ca să citească scrisoarea de la mătușa ei. Îndată ce-i întorsese spatele, Amy rupse plicul și citi în grabă:

„Draga mea,

Când vei deschide această scrisoare, eu voi fi pe drum spre popasul de unde unchiul tău a trimis ultimul lui mesaj radio. Îmi pare rău pentru plecarea aceasta grăbită care poate te va mira și te va necăji, dar știind cât de încăpățânat este Carlo, prefer să dispar pe ascuns ca să nu aibă posibilitatea să mă rețină. Sunt convinsă că Stanley este bolnav sau în dificultate pe undeva. Nu văd altă explicație pentru întârzierea lui și pentru această lungă tăcere, neobișnuită la el. Te rog să nu te neliniștești pentru mine. Am cu mine doi indieni credincioși și experți în orientare. Regret foarte mult că nu-i pot face lui Carlo primul serviciu pe care mi l-a cerut după ani de zile de când unchiul tău și cu mine ne bucurăm de ospitalitatea lui și abuzăm de prietenia lui; de aceea, draga mea, te rog să iei asupra

ta alinarea acestor scrupule înlocuindu-mă pe lângă el și făcând oficiul de stăpână a casei pe timpul ședерii vizitatorului de vază care este așteptat mâine după-amiază. Nu-ți poți imagina rușinea mea de a lăsa să-mi scape singura ocazie care mi-a fost dată să-i întorc lui Carlo toate serviciile pe care ni le-a făcut unchiului tău și mie și le-am acceptat ca normale. Amy, îți cer să te străduiești să îndrepți aparenta mea ingratitudine față de el. Contez pe tine!

Cu afecțiune,

Jessica."

Amy reciti scrisoarea a doua oară, a treia oară, căutând în minte un mijloc de a se sustrage penibilei datorii pe care i-o încredința mătușa ei. Dar o cuprinseră mustrările de conștiință când privirea îi căzu din nou pe cuvintele: „Nu-ți poți imagina rușinea mea de a lăsa să-mi scape singura ocazie care mi-a fost dată să-i întorc lui Carlo toate serviciile..."

Când coborâse adineauri, era nerăbdătoare să-și întâlnească mătușa cu intenția de a compensa anii de egoism față de ea; nu bănuia că drumul era deja trasat, îngust și anevoios...

– Ești foarte palidă, senorita...

Carlo revenise în încăpere.

– Plecarea Jessicăi este brutală și neașteptată, dar la urma urmei, ne puteam aștepta la asta. Aseară, nu ne-a ascuns planurile ei.

Amy își înghiți cu greutate nodul din gât, la fel de prost dispusă ca o pisică în ploaie. Se sili să răspundă cu dezinvoltură:

– Sperasem că va asculta chemarea în ajutor pe care

i-ați adresat-o. Mătușa mea s-a străduit întotdeauna să-și plătească datoriile.

El se încruntă.

– N-am așteptat niciodată ceva în schimbul ospitalității pe care o ofer bucuros întotdeauna. Unchiul și mătușa dumitale sunt oameni inteligenți, cultivați, pasionați. Sunt calități pe care un exilat ca mine le apreciază extrem de mult.

– Cu toate acestea, nu toți invitații sunt primiți cu același entuziasm, remarcă ea tăios, gândindu-se la reticența cu care o primise în casa lui.

– Într-adevăr.

El oftă și se lăsă să cadă pe un scaun, netezindu-și nervos părul negru și des.

– Îmi pun întrebări asupra venirii neașteptate și fără o necesitate aparentă a unui trimis oficial al guvernului în regiunea aceasta a cărei bogăție în aur este pentru țară o mană cerească nesperată.

– Tocmai, poate fi de înțeles utilitatea unui raport public asupra condițiilor de exploatare, sugeră ea.

– Poate...

El nu părea deloc convins.

– Dar dacă raportul va semnala, ceea ce foarte probabil se va întâmpla, că recurgerea la metode mai moderne ar permite statului Peru să se plaseze pe locul al treilea între țările producătoare de aur, drepturile de exploatare vor fi retrase minerilor individuali în folosul marilor companii.

– Asta ar părea totuși o decizie normală.

Amy nu înțelegea prea bine supărarea lui, aerul lui aproape deprimat.

El își ridică furios capul.

– Pentru cineva care are ca dumneata simțul profitului și al rentabilității, fără îndoială. Dar pentru toți căutătorii aceștia care trudesc până la epuizare pentru a asigura familiilor lor necăjite strictul necesar pentru trai, măsura aceasta ar fi catastrofală! Ei muncesc până la capătul puterilor, în speranța de a da într-o zi peste filonul extraordinar care-i va scăpa pentru totdeauna de spectrul hidos al sărăciei.

– Sunteți nedrept! Îmi spuneam părerea, asta-i tot. Dar cum vreți să cunosc viața acestor căutători sau modul în care lucrează? De fapt, deocamdată, sunt obligată să vă cred pe cuvânt!

Îl provoca, sâcâită de proasta lui dispoziție.

– În definitiv, cine mă asigură că interesul pe care-l purtați acestor muncitori nu ascunde teama de a vă vedea deposedat de propriul dumneavoastră Eldorado?

– Sfântă Fecioară! îi scăpă lui Carlo printre dinți.

Exclamația aceasta dovedea că nu era dispus să lase să i se pună cinstea la îndoială.

– Îndrăznești să pretinzi că nu fac altceva decât să-mi apăr propriul interes?

– Cum aș putea să știu? Nu știu nimic despre mină și despre cei care lucrează acolo.

– În cazul acesta, cu cât vom înlătura mai repede această lacună, cu atât va fi mai bine. Ce ai spune dacă am merge acolo ca să vedem lucrurile mai de aproape?

Furia lui reținută o îngrozi. Cu toate acestea, se ridică de la masă, simulând un calm nevinovat, și se întinse alene, mai puțin pentru a îndepărta ultimele urme ale somnului cât pentru a zdruncina siguranța adversarului printr-o demonstrație, vicleană dar eficace, a celei mai

feminine dintre armele naturale. El nu reuși să-și ascundă tulburarea în fața fermecătoarei amenințări a sânilor mici care-i împungeau curajos bluza.

– Cu plăcere, acceptă ea.

– În cazul acesta, îmbracă ceva larg, o sfătui el, dacă nu vrei să provoci o răscoală printre acești bărbați lipsiți prea mult timp de tandrețea unei femei.

Un zâmbet victorios mai stăruia încă pe buzele lui Amy o jumătate de oră mai târziu, când își îndemna calul în urma unui splendid armăsar negru pe poteca noroioasă care se înfunda vertiginos de pe platou în pădurea haotică. Un nor gros de praf și de fum ce se ridica deasupra arborilor semnala în depărtare o zonă de activitate intensă.

Aparența atât de impresionantă a lui Carlo ținea fără îndoială de purtarea lui de mare proprietar, de această trufie barbară pe lângă care Amy făcea impresia unei ființe slabe și neînsemnate. Cercetându-i pe furiș profilul întunecat dominat de o pălărie veche cu boruri largi și întoarse, Amy se simțea mai liniștită. Acum, că îi descoperise punctul vulnerabil, lupta nu va mai fi atât de inegală. Nu era decât un bărbat a cărui virilitate nu-și găsea satisfacția și dorința lui constituia punctul sensibil al unui temperament pe de altă parte inflexibil; în viitoarele lor înfruntări verbale, care nu vor întârzia să izbucnească, Amy nu avea decât să se refugieze în spatele scutului feminității ei.

Coborârea bruscă de la aerul curat de pe platou la cel umed și sufocant din vale o luase pe nepregătite la pătrunderea în vegetația mișcătoare care părea să se închidă asupra ei, parcă înghițind-o, amețind-o cu amestecul de

culori, de la albul strălucitor al frunzelor luminate de soare la roșul aprins al fructelor pe un perete vegetal unde se răsuceau forme ciudate și fantastice, tufișuri, ramuri de palmier, bambus și liane, demoni captivi ai unei dezordini supranaturale. O întreagă lume primitivă care părea neschimbată de la crearea lumii, în care se găseau din belșug orhidee cu mirosuri îmbătătoare și neobișnuite, păsări, o sumedenie de mici mamifere uimitoare și ciudate, maimuțe sprintene ca fulgerul.

Țipătul unei păsări repercutat la nesfârșit sub bolta grandioasă a arborilor o străpunse ca avertismentul unui pericol iminent, întărit de comentariul neașteptat al ghidului ei.

– Există o tradiție transmisă de generații de exploratori care pretinde că oricare ar fi timpul petrecut în inima misteriosului ținut al Amazonului, domină întotdeauna două senzații. Prima este impresia că te apropii de porțile paradisului, a doua este ușurarea extraordinară pe care o simți când ieși în sfârșit din închisoarea aceasta de verdeață. Începând din clipa asta, senorita, intri în necunoscut, într-o lume în stare brută în care viața se împlinește potrivit unui ritual de nepătruns, milenar. Este prea târziu pentru a face cale-ntoarsă. Războiul a început, un război al nervilor, de înșelare a simțurilor; prejudecățile civilizației împotriva forței ascunse originare. O luptă fără milă, fără răgaz, fără sfârșit.

Bărbatul care se afla în fața ei părea întruchiparea forțelor obscure a căror prezență apăsătoare o simțea în jurul ei și nu știa dacă ușoara cută de la colțul gurii era semn de batjocură sau amuzament, dacă umbra din privirea lui era dispreț sau amenințare.

Ca și cum îi bănuise panica, el puse mâna pe frâul iepei tinere călărită de ea ca s-o aducă la nivelul lui, botul iepei timide lângă cel lucios al falnicului armăsar negru.

– Formează o pereche frumoasă, nu-i așa? Își imaginezi minunata progenitură care se va naște din împerecherea lor, impetuozitatea pur-sângelui arab aliată cu răbdarea cumpătată a femelei, un pic de ferocitate cu un strop de blândețe, forța amestecată cu liniștea, experiența și virilitatea copleșind tinerețea imatură și nevinovată!

Amy era stupefiată de acest torent de cuvinte rostite cu calm, savant cântărite, încărcate de subînțelesuri. Amuțise, și inima ei aproape uitase să mai bată când un braț viguros îi cuprinse bustul. Bluza ei transpirată îi scotea în relief rotunjimile sub vesta de pânză prea largă pe care Carlo o sfătuise s-o îmbrace. Se găsea dintr-o dată fără apărare, singură în mijlocul unei naturi ostile, cu un bărbat care nu cunoștea decât legea junglei, care-l subordonează pe cel mai slab violenței celui mai puternic. Se ghemui, speriată brusc; atunci, el se îndepărtă și izbucni într-un râs atât de răsunător încât păsările își luară speriate zborul. Amy turba de furie, convinsă că premeditase dinainte s-o pună în încurcătură, ca să-i joace o festă de un gust cel puțin îndoielnic. Roșie de rușine, îi așteptă explicațiile.

– Iartă-mă, senorita, voiam numai să te tachinez. Nu mi-o lua în nume de rău.

Orice ironie dispăruse.

– Era pentru... a testa, cum fac toți bărbații de când există Eva, care ar fi reacția dumitale dacă ți-aș face avansuri. Mă așteptam la proteste vehemente.

Hotărât lucru, experiența îl distrase.

– Nu prevăzusem aerul acesta îngrozit! Ca o indiancă în fața unui *chicharra machaca*.

– *Chicharra machaca?* repetă Amy perplexă, cu ochii plini de ciudă.

– Demonul junglei. O insectă ciudată, din familia homeopterelor. Gura ei lungă și tubulară inspiră o adevărată groază indienilor din Amazonia. Ei cred că posedă o otravă atât de virulentă încât o singură înțepătură este suficientă ca să provoace o moarte violentă și cumplită. Această insectă trăiește pe trunchiurile arborilor otrăvitori, ceea ce explică desigur prostul ei renume. Oricum ar fi, superstiția populară a făcut din ea demonul pădurii.

Lui Amy îi veniră în minte câteva ironii mușcătoare, dar preferă să se stăpânească, gândindu-se că el ar vedea în asta o dovadă suplimentară a lipsei ei de maturitate. Și cu toate acestea, comportamentul lui nu putea rămâne nepedepsit.

– Sunt foarte surprinsă că încă nu sunteți căsătorit, murmură ea, contând pe ușoara răceală a tonului și pe perfecțiunea afectată a accentului ca să facă să vibreze insulta reținută din declarația ei. O partidă atât de interesantă ca dumneavoastră și, s-o spunem, bărbat frumos, nu rămâne celibatar de bunăvoie.

Zâmbetul lui dispăru brusc, iar trăsăturile i se înăspriră.

– Cum spui, senorita, nici un bărbat normal nu rămâne singur de bunăvoie.

El coborî de pe cal și întinse brațele spre ea ca s-o ridice din șa. Amy trase de frâu. Mâinile îi tremurau, dar acceptă ajutorul lui cu toată aparența de calm de care era

capabilă. Gestul lui Carlo a fost cât se poate de neutru; cu toate acestea, Amy se desprinse repede din brațele lui, îndată ce picioarele ei au atins pământul, ca să se îndepărteze imediat cu câțiva pași și a pune între ei o distanță rezonabilă.

– Ce spuneați?

El se aplecase pentru a desprinde metodic un trunchi de copac prăbușit pe pământ și a-l curăța. După ce Amy se așezase, el puse un picior pe acest scaun improvizat, un cot rezemat pe genunchiul ridicat și începu să vorbească pentru a-i satisface curiozitatea, indiscreția ei penibilă, ar fi spus bunica ei.

– Ai în fața dumitale o victimă a emancipării femeii, începu el aprinzând un băț de chibrit a cărui flacără o duse la vârful unei țigări lungi. Tinerele fete care altădată doreau mai presus de orice să facă o căsătorie bogată, nu mai vor nici măcar să se gândească să-și petreacă cei mai frumoși ani ai vieții într-o junglă izolată, cu un sigur și unic admirator al frumuseții lor. Obiceiul căsătoriilor aranjate s-a pierdut. Înainte, era suficientă o scrisoare către rudele din Spania pentru a cere intervenția unei pețitoare profesioniste care avea măiestria de a găsi persoana potrivită, partenera ideală având gusturi și un temperament corespunzător, și mai ales același rang social.

Aceste combinații din calcul justificau din plin privirile abătute și tristețea figurilor pe care Amy le zărise în galeria portretelor, aliniate ca niște trofee de vânătoare.

– Nu puteți regreta totuși o practică barbară!

El ridică din umeri.

– Sistemul nu era fără fisură, deși în general a condus mai mult la reușite decât la eșecuri. Se pare că nu-ți dai

seama că și femeile găseau în asta un avantaj. În schimbul sacrificiului pe care îl cerea părăsirea țării și a celor apropiați lor, primeau sume de bani considerabile care dădeau din nou strălucire blazonului familiilor sărăcite. Fetele devotate devin soții excelente, adăugă el cu un aer pedant care o făcu să tremure. Aceasta este fără îndoială rațiunea pentru care la noi femeile au fost considerate întotdeauna drept personalități excepționale.

– N-aveau de ales, rosti ea cu amărăciune, deoarece este nevoie să ai stofă de sfânt sau de martir ca să te lași expediată la antipozi pentru a potoli poftele carnale ale unui soț necunoscut și să-i asiguri descendența!

– Toți martirii sunt făuritorii propriei lor execuții.

O fixa dintr-o dată cu o privire extrem de insistentă.

– Să-ți pui întreaga viață în serviciul unei cauze trebuie să ți se pară ciudat, dumitale care, fără să fie vorba de a-ți da sângele, nu știi măcar să rezervi un gând unor rude aflate la strâmtoare.

Reamintirea dureroasă a nepăsării ei vinovate îi trezise din nou remușcările. Amy medita la greșelile ei, prea absorbită de gânduri ca să remarce melancolia în care căzuse însoțitorul ei.

Își reluaseră înaintarea pe drumul desfundat de urmele roților de camioane. Cum să înapoieze oare unchiului și mătușii miile de lire sustrase care ar fi trebuit să le asigure siguranța financiară a bătrâneților? Întrebarea dureroasă rămânea fără răspuns. Chiar dacă ar lucra pentru un salariu corespunzător pregătirii sale, nu va reuși niciodată să pună deoparte, după cheltuielile necesare întreținerii, economii suficiente care să constituie o pensie onorabilă...

Continua să se gândească la această problemă dificilă când Carlo își opri calul și se întoarse. În locul acela, drumul începea brusc să coboare și dispăru după coasta colinei. Amy își îndemnă iapa și scoase deodată o exclamație înăbușită descoperind spectacolul care se desfășura la picioarele lor. Un nor gros de praf acoperea depresiunea brăzdată din loc în loc de șanțuri de unde urca un vuiet înăbușit. Prin ceața aceea murdară se întrevedeau forme umane mișunând pe pantele tăiate în terase, ca treptele unei scări pentru uriași. Vedea cum se ridică și cad cazmalele și lopețile căutătorilor care umpleau saci cu pământ cărați apoi cu spatele. Lungul șir șerpuitor de muncitori se încheia la niște adăposturi acoperite cu tablă înălțate peste un torent de apă.

Pe malul fluviului, alți oameni se bălăceau în apă până la brâu, agitând site de metal din care va țâșni poate sclipirea unei pepite de aur. În ciuda căldurii, a zgomotului, a mizeriei, ei cântau, râdeau și făceau glume.

– Nu mergem mai departe, declară Carlo.

O dată mai mult, arbitrarul autorității tonului lui îi trezi revolta.

– De ce? Vreau să-i văd de aproape.

– Și ei de asemenea, fără nici o îndoială! De departe, s-ar putea să te ia drept băiat, dar dacă vei coborî...

Se opri, lăsând-o să-și imagineze urmarea.

– Oricum, de aici vezi destul ca să-ți faci o idee despre ceea ce voiam să-ți arăt: praful, efortul fizic, condițiile de muncă pe care numai visurile de îmbogățire le pot face suportabile.

Ea se pregătea să protesteze cu și mai multă energie când răsună o voce.

– Salut, prietene! Ce vânt bun te aduce prin locurile astea? Nu te așteptam atât de devreme!

Amy îi privea curioasă pe cei doi bărbați care se îndreptau spre ei cu un mers suplu. Erau sprinteni, aveau ochi negri, păr negru, pielea arsă de soare.

Își stăpâni un zâmbet în fața aerului lor uluit atunci când, după ce se apropiaseră suficient de mult, înțeleseră cine era.

– Pe Dumnezeul meu! Dar este o femeie! exclamă unul dintre ei.

– O fată, îl corectă Carlo cu răceală. Și care în momentul acesta stă la mine, miss Amy Temple.

Descălecă și o ajută și pe ea să coboare de pe cal.

– Ți-l prezint pe senor Valentin Garcia, inginerul nostru de mine.

– Încântată de cunoștință.

Amy îi întinse mâna zâmbind.

– Și eu la fel, miss Temple.

Își șterse în grabă mâna de șort apoi ezită, cu o licărire malițioasă în privire.

– În pofida dorinței de a avea plăcerea să strâng din nou o mână catifelată și albă, cred că aș face mai bine să mă abțin.

Își retrase cu regret mâna aspră și ridică ochii spre cer.

– De ce oare nu am fost înștiințat de acest miracol?! exclamă el, simulând disperarea. Când mi se trimite un înger, de ce-mi este refuzată bucuria de a ține în mâna mea o mână feminină?

Amy izbucni într-un râs vesel care-l încântă vizibil pe Valentin, dar nu făcu decât să înrăutățească proasta dispoziție a lui Carlo.

– Acum că ai putut constata efectul unei prezențe feminine asupra unui bărbat considerat cumpătat, poate că înțelegi de ce nu țin să te duc mai jos.

Departe de a se alătura acestei păreri, Amy se întoarse ca să se adreseze tânărului rămas mai la o parte, care se legăna timid de pe un picior pe altul.

– Bună ziua.

De data asta, evită să-i întindă mâna ca să nu-l pună în încurcătură.

– Pentru că nimeni nu pare dispus să ne prezinte, pot să vă întreb cum vă numiți?

– Se numește Paulo.

Cu o bruschețe pe care Amy o considera revoltătoare, Valentin îl concedie pe tânăr.

– Poți să te întorci la munca ta. Vom continua discuția mai târziu.

Paulo se îndepărtă imediat și Valentin își plecă fruntea sub privirea acuzatoare a lui Amy.

– Nu este decât un muncitor, îi explică el. Este preferabil să-i lăsăm la locul lor.

– Locul lor fiind identic cu acela al unui câine, se pare. În țara aceasta, bărbații au așadar tot atât de puțină considerație pentru femei ca și pentru cei pe care-i numesc pleava societății!

Dacă ar fi văzut o oaie zburând, Valentin n-ar fi putut arăta mai surprins. Amy regretă imediat această izbucnire de mânie împotriva unui om care în definitiv nu era răspunzător de mentalitatea feudală în care fusese crescut.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta. De vină este cu siguranță căldura, cu care nu m-am obișnuit.

Și dintr-o dată, zgomotul, atmosfera sufocantă, aerul încărcat de praf care urca din vale i se părură insuportabile. Se întoarse spre Carlo cu o privire rugătoare.

– Ar fi posibil să ne întoarcem?

Făcându-i un mic semn lui Valentin, el spuse, ca și cum îi prevăzuse și-i așteptase reacția:

– Ei bine, înțeleg că exercițiul acesta matinal n-a fost inutil. Mă bucur să constat asta. Poate că acum îți poți imagina mai bine toată disperarea care poate împinge un om să se condamne el însuși la această viață de ocnaș. Majoritatea acestor mineri sunt foști țărani care abia dacă erau conștienți de lipsa lor de importanță înainte de a începe o altă viață, purtați de un nou optimism, de speranța în eventualitatea că într-o bună zi, undeva, s-ar putea lovi de cea mai mare pepită de aur văzută vreodată! Începi, în sfârșit, să-ți dai seama?

Se aplecă atât de aproape, încât ea se dădu înapoi.

– Este esențial să-l facem pe ministru să înțeleagă că bogăția nu le vine acestor nefericiți din întâmplare; ea este rodul unei trude extenuante. Soarta nu zâmbește decât celor care o provoacă prin transpirație, suferință și voință aproape supraomenești!

Capitolul 5

– Nu, Dolores, o corectă Amy pe un ton obosit. Furculița cu fața în sus și tăișul cuțitului spre interior.

– Sfântă Fecioară!

Dolores trânti cu putere pe masă platoul cu tacâmuri pe care-l ținea în mâini.

– N-am auzit niciodată de atâtea bătai de cap pentru aranjarea unei mese! Paharele care trebuie aliniate într-o anumită ordine, argintăria de frecat până când strălucește, cuțitul de pâine, lingura de supă, cuțitul pentru carne și lingurița pentru dulciuri aici, furculițele dincolo. Lingurița pentru înghețată acolo, între tacâmurile pentru prăjituri! Până când comesenii ajung să le găsească în tot talmeș-balmeșul ăsta, mâncărurile se vor răci și înghețata se va topi!

Amy tresări la această izbucnire de furie. Lucraseră amândouă ca două furnici începând de dimineață. Abia înghițiseră micul dejun și începuseră să cerceteze conținutul venerabilelor bufete de stejar în care dormea de

ani de zile o veselă antică, rămasă în mod miraculos intactă. Dolores executase neobosită instrucțiunile lui Amy, dar cu apropierea serii, entuziasmul ei slăbea, bunăvoința i se epuiza. Binecuvântând alegerea care o determinase să studieze spaniola, Amy se grăbi să răspundă:

– Înveți repede! Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Dolores.

Sinceritatea complimentului merse drept la inima lui Dolores, care roși de plăcere.

– Îl voi anunța pe senor că această muncă în plus merită o recompensă.

– Dar, senorita, nu mă plâng. Numai că...

– Știu, Dolores, ești obosită. Și eu sunt.

Își scutură capul ca să-și ușureze ceafa de greutatea cozii de cal.

– Slavă Domnului, rafinamentele acestea sunt o excepție. Imediat ce invitatul nostru de vază va fi plecat, totul va reveni la normal.

Amy se trase înapoi ca să aprecieze rezultatul eforturilor lor și scoase un suspin de satisfacție.

– Masa aceasta este perfectă. Ce părere ai?

– Oh, da, senorita, aprobă Dolores, căreia îi revenise întreaga bună dispoziție. Deoarece am terminat aici, pot pleca? Mama trebuie să aibă nevoie de ajutor la bucătărie.

Amy îi dădu permisiunea zâmbind. Altfel spus, Dolores considera că pregătirea felurilor de mâncare era cu mult mai importantă decât prezentarea lor. Amy mai rămase puțin ca să pună la punct ultimele amănunte. Masa era strălucitoare. Își făcea un punct de onoare din faptul că nimic nu fusese lăsat la întâmplare. Nu știa prea bine de ce. Cererea mătușii ei avea o anume greutate, dar ea

recunoștea cu toată sinceritatea că osteneala ei de a face pe stăpâna casei urmărea mai ales să șteargă aerul neîncrezător pe care-l văzuse pe figura lui Carlo când își oferise serviciile. Fusese ca o recunoaștere a părerii proaste pe care o avea despre talentele ei; o considera cel mult o păpușă de salon, un element decorativ capabil eventual să servească drept momeală pentru peștii cei mari.

– Splendid!

Apăruse ca din pământ, ca și cum simpla evocare a persoanei lui fusese suficientă ca să se materializeze. Plecase în zori ca să pregătească pe teren vizita ministrului la mină și înfățișarea lui o făcea să creadă că nu-și pierduse timpul. Pe obrazul drept avea o dâră de praf, sub gulerul larg deschis gâtul lui purta urma roșie a unei lungi expuneri la soare, cămașa era mototolită și chiar ruptă pe alocuri. Vocea îi era răgușită. Arăta ca un ghepard care se întoarce la vizuina lui după vânătoare.

– Mă uimești, senorita.

Nimic nu scăpa privirii lui versate în timp ce inspecta decorarea rafinată a mesei.

– După cum se pare, orele de menaj de la școală nu folosesc numai pentru a insufla virtuți de gheișă fetelor prea libertine ca să știe să aducă relaxare și alinare bărbaților obosiți după o zi de muncă...

– Vorbiți ca apărătorul unui trecut viciat în care bărbații tratau femeile ca pe niște sclave jertfite celor mai mici capricii ale lor!

Când înaintă spre ea, se simți în pericol, dar nu se mișcă, gata să înfrunte schimbul de replici care marca inevitabil toate discuțiile lor.

– După ce s-a opărit, o pisică rămâne întotdeauna cu o

teamă teribilă de apă, chiar rece, comentă el cu o privire ironică. Această tendință maladivă de a-ți scoate ghearele îndată ce un bărbat se apropie prea mult ar putea dovedi o nevoie irezistibilă de a răzbuna o jignire.

Lipsa lui de tact o lăsă fără glas. În decursul ultimelor săptămâni, se ascunsese în spatele unui scut de indiferență, în speranța că amintirea lui Toby, care fusese până atunci farul vieții ei, va sfârși prin a se estompa. Dar în pofida tuturor eforturilor de a se vindeca de jignirea adusă amorului ei propriu, fusese de ajuns o aluzie ca să-i redeschidă rana dureroasă a decepției. Furia, rușinea chiar, de a constata fragilitatea zidului de apărare a mândriei ei îi întuneca privirea de suferință.

El îi cerceta cu atenție trăsăturile fine, aproape copilărești sub părul acum în dezordine.

– Poate că deocamdată îți este greu să recunoști că tânărul cu care urma să te căsătorești ți-a făcut un mare serviciu abandonându-te...

Era uluită de îndrăzneala lui.

– Ochii dumitale nu au strălucirea celor ai unei femei îndrăgostite. Nu este decât o amăgire de fată singuratică hrănită cu romane în care eroii sosesc întotdeauna la timp ca s-o salveze pe fată din ghearele balaurului. Sentimentele dumitale sunt pasive, emoțiile pure, ca în secolul trecut când femeile ajungeau la căsătorie fără să știe nimic despre dragostea fizică.

Amy încremeni. Toate fibrele corpului ei se răzvrăteau împotriva acestei brutalități, acestei asprimi de limbaj, total opusă celui al unui om de lume. Ea nu încercă să-și ascundă dezgustul, adoptând o atitudine trufașă și disprețuitoare.

– Vorbiți ca un adevărat specialist, senor. Cu toate aces-

tea, cum sursa cunoștințelor dumneavoastră în materie este cel puțin suspectă, mă consolez cu gândul că semnificația pe care o dați cuvântului dragoste nu are nimic de-a face cu ceea ce cred eu.

Nu era atât de necugetată încât să se aștepte să-și ceară scuze, dar oricât s-ar fi temut de acest bărbat obișnuit cu modul de comportare a muncitorilor din mină cu care avea de-a face zilnic, reacția lui o luă complet pe neașteptate. A fost cât pe ce să se prăbușească de uimire când simți pe obraz răsuflarea fierbinte a gurii lui care îi șoptea:

– Ah, buzele acestea!

O sorbea din ochi, avid, nerăbdător.

– Un trandafir înflorit ca o promisiune de pasiune care poate aduce iscusința experienței.

Intuiția pe care o avusese în privința stării lui de insatisfacție ar fi trebuit s-o pună în gardă. Privirea lui aprinsă, tremurul mușchilor, ar fi trebuit s-o avertizeze de pericol. Cu toate acestea, fu surprinsă de asaltul gurii lui fierbinți aplicându-i un sărut înfocat, înfrângând toate barierele ei de timiditate și răscolindu-i un val de emoții prea adânc ascunse, nebănuite. Un foc de senzații izbucni în ea, aprinzând în ființa ei o incandescență a cărei intensitate o copleșea, o înghițea. Trebuia să lupte cu unghiile și cu dinții, dar Carlo se îndreptă la primul semn de rezistență.

– Acesta este prețul pe care îl cereți pentru câteva zile de găzduire? se sufocă ea de indignare.

Urmele degetelor ei ieșeau în evidență pe obrajii lui Carlo devenit palid.

– Datoriile mici nu mă interesează.

Își curbă spatele, ca o felină gata să sară, ceea ce nu putea s-o liniștească pe Amy.

– Nu accept decât favorurile care mi se acordă cu plăcere.

– Favorurile! exclamă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ce vă face să credeți că aș fi dispusă să vă acord genul acesta de favoruri, mai cu seamă dumneavoastră? Drept cine mă luați? Drept una dintre fetele acelea a căror companie vă duceți s-o căutați în timpul escapadelor galante la Lima?

El nu păru foarte surprins aflând că ea știa modul cum își folosea timpul liber. O sprânceană ridicată, asta a fost tot.

– Nu știu încă, răspunse el având în privire o licărire care părea să spună că l-ar amuza destul de mult să aprofundeze chestiunea. Pădurea amazoniană este plină de plante exotice. Sunt ușor de remarcat printre ele florile exuberante care își etalează cu ostentație culorile vii și orhideele timide care-și ascund frumusețea gingașă sub vegetația abundentă. Dumneata, senorita, aparții unei specii hibride, un amestec tulburător de tendințe contradictorii care se înfruntă fără încetare, astfel încât imaginea dumitale se schimbă, după cum predomină una sau cealaltă. Ieri, de exemplu, nu-ți displăcea să-mi atragi atenția. Astăzi, reacționezi ca o ființă extrem de sensibilă care se retrage imediat ce este atinsă. Sunt momente când nu faci nici cel mai mic efort ca să ușurezi lucrurile. În schimb, îți petreci ore întregi în încăperea asta lucrând pentru mine.

– Vă supraestimați.

Amy era foarte mulțumită să prindă această ocazie ca să-l contrazică.

– Nu am nici un interes să-mi dau osteneala pentru dumneavoastră. Dacă am făcut toate astea, adăugă ea arătând cu un gest larg masa pregătită cu grijă, este pentru

că mi-a cerut-o mătușa prin scrisoarea ei, în care mă ruga să vă fac, în locul ei, serviciul ce crede că vi-l datorează. Și în ciuda ezitării de a mă amesteca în treburile dumneavoastră, cred că trebuie să-i despăgubesc pe unchiul și pe mătușa pentru pierderea moștenirii pe care le-am cauzat-o în mod cu totul inconștient. Dacă trebuie, aș merge pe jar sau m-aș arunca în apă ca să repar această nedreptate. Așadar, mi s-a părut puțin lucru să trec peste mândria mea ca să vă vin în ajutor.

– Umilința trebuie să pară amară după ce ai gustat dulceața privilegiilor, remarcă el cu cinism. Te sfătuiesc totuși să ai grijă ca această calitate recent dobândită să nu devină o obsesie, riscând să înlocuiești un orgoliu cu altul.

– Sunteți imposibil!

Ardea de dorința de a-l pălmui, ca să-i șteargă de pe figură zâmbetul malițios de care nu se despărțea.

– Iar dumneata, senorita, replică el privindu-și ceasul, abia ai timpul să te duci să te pregătești pentru a oferi oaspetelui nostru, care va fi foarte impresionat de asta, un frumos exemplu de eleganță britanică. Elicopterul trebuie să-l aducă aici peste o oră.

Aruncă o privire distrată peste rezultatul lungilor ore de muncă.

– Ți-ai achitat datoria față de mătușa dumitale, dar își voi cere în seara asta un efort și mai mare în încercarea noastră de „relaxare“ care poate avea, știi bine, o influență esențială asupra conținutului raportului ce va fi întocmit.

În consecință, Amy se retrase, strângând pumnii împotriva revoltei care o cuprindea. Refuza să fie complice la o manevră diplomatică a cărei strategie semăna foarte mult cu o tentativă de corupție. Înțelesese că ar fi fost inutil

să vorbească despre caracterul îndoielnic al metodei. Descendentul conchistadorilor, care spera să cumpere zeii cu daruri, i-ar fi râs în față.

Înfuriată că avea de jucat pentru el rolul acesta de ambasadoare fermecătoare, se năpusti în camera ei, unde o găsi pe Dolores făcându-și de lucru în baia plină de aburi.

– Mama m-a alungat din bucătărie, se smiorcăi ea. Totul merge bine, dar este într-o stare! Nimeni nu are voie să se atingă de mâncărurile ei; s-ar putea crede că-l așteaptă pe papa în persoană. Este interzis să miroși supa, să admiri apetisanta friptură de vită sau să te extaziezi în fața tortului! De aceea, mi-am spus că aș fi mai utilă pe lângă dumneavoastră.

Amy oftă.

– De ce oare toată lumea este atât de nervoasă? Este atât de neobișnuit ca un trimis al guvernului să vină pentru inspecția minei? La urma urmei, reprezintă una dintre cele mai mari bogății ale țării.

Dolores aprobă cu prudență.

– Tocmai de aceea oameni sunt neliniștiți. Mai cu seamă Paulo. Bietul nătărău crede că dacă dă peste un filon, mă voi căsători cu el. Și este îngrozit de ideea că guvernul poate hotărî să încredințeze mina unei mari companii, deoarece atunci va fi sfârșitul visurilor lui și ale celor câteva sute de semeni ai lui.

– Dar o asemenea hotărâre nu se ia în felul acesta! Este necesară o întrunire a tuturor membrilor cabinetului. De ce să se sperie din cauza unui singur om?

– Nu contează că este unul singur, senorita. Importanța lui este că va antrena voturile în sensul dorit de el.

– Dar, imparțialitatea... șopti Amy, speriată brusc de importanța responsabilității care apăsa pe umerii ei.

– Imparțialitatea? Hm... poate.

Capul lui Dolores dispăru în șifonier. Trecea în revistă bogata garderobă a lui Amy.

– Nu există nici un bărbat pe lumea asta a cărui părere să nu poată fi schimbată de intervenția unei femei tinere și frumoase.

Amy se îmbrăcă fără nici o tragere de inimă, descurajată dinainte. Nici un argument nu va putea schimba punctul de vedere al acestor oameni prea pasionați care nu considerau o infamie să-și lase acțiunile, ca și țara, conduse mai mult de inimă decât de rațiune. Dar era hotărâtă să nu cedeze nici unei manipulări care să încalce rigurosul cod de onoare britanic. Își va îndeplini în întregime rolul de stăpână a casei, senor de Vivaz nu se va putea plânge nici de comportamentul, nici de eficacitatea ei, și nu vor exista motive să se critice eticheta sau prezentarea. Totuși, dacă i se va cere să-și exprime părerea, o va face cu toată politețea, dar și cu întreaga sinceritate.

O oră mai târziu, Dolores alerga la fereastră, atrasă de zbârnâitul elicopterului care cobora încet spre terenul de aterizare improvizat pe porțiunea de teren cea mai plată a domeniului.

– Iată-l! Ministrul a sosit, senorita!

– Bine, răspunse Amy cu un aer absent. În cazul acesta, coboară și fii pregătită să-l conduci în camera lui îndată ce va dori, Dolores. Eu mă duc la bucătărie să mă conving că totul se desfășoară după cum am prevăzut. De asemenea, să-l informezi pe senor că masa nu va întârzia. Ne vom așeza la masă îndată ce ministrul se va fi schimbat, și să amâne discuțiile de afaceri până la sfârșitul mesei.

– Doamne, senorita! Nu voi îndrăzni niciodată să fac așa ceva!

Amy o încurajă cu un zâmbet.

– Nu-ți face griji, Dolores. Senor știe prea bine cât de mult ne-am străduit ca să-și permită vreo toană. Să profităm de acest armistițiu momentan.

În ciuda acestei siguranțe aparente, Amy trebui să-și stăpânească teama care o făcea să tremure. În bucătărie, Consuela se agita pe lângă o mulțime de cratițe fumegânde cărora le ridica rând pe rând capacele, supraveghind, gustând, învârtind, într-un fel de înflăcărare frenetică foarte neobișnuită la dolofana și joviala bucătăreasă care pregătea o mâncare așa cum un artist creează un tablou.

– Oh, senorita!

Consuela se repezi spre ea.

– Masa aceasta, care trebuia să-l încânte pe invitatul nostru și să-l facă să se simtă bine, este o catastrofă. Sunt o incapabilă. Stăpânul n-o să mi-o ierte niciodată!

– Nu cred, liniștește-te, îi spuse ea străduindu-se să pară cât putea de calmă, în pofida nodului pe care-l simțea în stomac.

Consuela se simți încurajată puțin.

– În sfârșit, poate că nu este totul pierdut, nu încă. Dar va trebui să pot servi foarte repede.

– Bine, Consuela. Voi face în așa fel încât să ne așezăm repede la masă. Până atunci, încearcă să rămâi calmă. Sunt sigură că senor se va arăta înțelegător.

Strângând pumnii pentru reușită, porni să întâmpine diavolul și îl găsi în biroul lui, măsurând nervos încăperea cu pași mari. Mirosea plăcut a piele, apă de toaletă și a fum de țigară. Nu era singur. Un alt bărbat, mai în vârstă, zvelt, de o distincție deplină, era așezat într-un fotoliu mare de piele.

Se ridică imediat ce Amy apăru în cadrul ușii. Ea

rămăsese în prag, nehotărâtă, neîndrăznind să intre în atmosfera aceea încordată. Totuși, în fața primirii călduroase a străinului, prinse curaj. Acesta o salută cu un amestec de admirație, curtoazie demodată și evidentă ușurare.

– Doamne, Dumnezeule!

Ochii lui se luminară.

– Cine este îngerul acesta frumos apărut direct din paradis?

Deși puțin exagerat, complimentul era atât de spontan încât Amy simți că roșește. Intră în birou și-l privi pe Carlo cu un aer întrebător.

El se încruntă și făcu un efort vizibil ca să se smulgă din gândurile lui și să facă prezentările.

– Amy, anunță el cu familiaritate.

Dar o licărire ironică din ochii ei îl avertiza să nu se îndepărteze de atitudinea care se impunea.

– Domnul emisar al guvernului era nerăbdător să te cunoască. Miss Amy Temple, senor Sebastian de Belalcazar.

– Bună ziua, domnule, spuse ea pe tonul de politețe neutră pe care se gândise să-l folosească în prezența acestei personalități impresionante.

– Sebastian, vă rog! exclamă el sărutându-i mâna. Îmi permiteți să vă spun Amy?

– Firește... Sebastian.

Ezitase o fracțiune de secundă.

– Amy Temple...

Numele ei suna ciudat rostit de gura lui.

– Un nume tipic englezesc, continuă el. Evocă umbra pașnică și cucernică a catedralelor, a mănăstirilor solitare unde se retrag atâtea fete, renunțând la căsătorie, la soți, la

bărbați, ca să se călugărească. Sper, draga mea, că rochia aceasta albă și feciorelnică pe care o purtați nu este semnul unei dorințe tainice de a le urma exemplul.

Timp de o clipă, Amy fu tentată să atragă atenția stăpânului casei, a cărui siluetă, cu spatele la fereastră, masca lumina zilei pe sfârșite. Apoi, cedând înțelepciunii, contrazise ideile fanteziste ale ministrului cu un zâmbet.

– Bineînțeles că nu.

Își clătină capul, capturând fără voie în părul auriu strâns cu grijă spre spate, o ultimă rază de soare care-i aureolă profilul într-un nimb de lumină. Bărbatul în vârstă examina cu o privire de cunoscător rochia cu gulerul brodat pe care Amy o alesese pentru simplitatea ei luxoasă.

Abia auzi comentariul șoptit de ministru când se adresă gazdei lui:

– Ai găsit bijuteria de care avea nevoie acest sipet gol, prietene. Amy cunoaște legenda legată de casa dumitale?

Răspunsul lui Carlo a fost evaziv.

– Sper că nu! Oricum, toată lumea știe că legendele nu sunt decât pure născociri.

– Da, dar toată lumea știe, de asemenea, că nu iese fum fără foc.

Sebastian, mânat de buna lui dispoziție, avu milă de curiozitatea lui Amy.

– Draga mea, deoarece Carlo nu pare dispus s-o facă, este preferabil să fii informată că fortăreața aceasta a fost ridicată pe ruinele unui templu al incașilor închinat lui Inti, zeul soarelui. Între zidurile lui trăiau *acllacuniile*, vestalele soarelui, alese pentru frumusețea lor și destinate să devină concubinele înalților demnitari sau victimele sacrificiilor umane. Dar n-aveți de ce să vă temeți, adăugă el cu un zâm-

bet malițios, în pofida gustului lui pentru viața austeră și aspră de pe platoul înalt, Carlo este prea civilizat pentru a avea nevoie de o concubină și prea mare iubitor de frumusețe ca să practice sacrificiul uman!

„Aș vrea să fiu la fel de sigură ca dumneavoastră", era cât pe ce să spună Amy, dar se stăpâni la timp. Propuse cu amabilitate:

– V-ar deranja dacă aș cere să se servească masa? Îmi închipui că aveți multe de vorbit, dar se spune că o masă bună îndulcește asperitățile și aplanează diferendele.

Sebastian era perplex, tot atât de uluit ca și cum auzise cuvinte savante și înțelepte din gura unui copil.

– Calitatea principală pentru a aprecia o masă bună este foamea, or eu am apetit din belșug, declară el cu ochi strălucitori.

– Bine.

Spre marea ușurare a lui Amy, Carlo luă inițiativa și-l conduse pe ministru spre ușă, în timp ce ei îi adresă o privire aprobatoare care o tulbură mai mult decât era firesc.

– Sebastian, te-am auzit adesea susținând că o mâncare bună, ca și dragostea, sunt plăceri cărora trebuie să te abandonezi fără rezervă. Sunt curios să-ți aflu părerea despre talentele Consuelei pe care o bănuiesc că este, mai mult decât o simplă bucătăreasă, un sol al zeilor incași.

Amy avu curând posibilitatea să constate gustul lui Sebastian pentru lux, calitate și rafinament. Carlo înțelesese perfect genul de ambianță necesară pentru a-l încânta pe bărbatul acesta a cărui reputație de om de viață nu avea egal decât în puterea pe care i-o atribuia politica. Pe măsură ce se succedau felurile de mâncare, care de care mai delicios, mulțumirea lui creștea. După terminarea desertului, în

strălucirea tacâmurilor de argint și a cristalurilor în care sclipeau luminile tremurătoare ale lumânărilor, masa se sfârși cu savoarea unui brandy aromat turnat de Carlo cu generozitate.

Amy se relaxă, având senzația datoriei împlinite. Ea refuză băutura pe care i-o oferea Carlo. Simțind atunci acuitatea unei priviri insistente, își ridică ochii și înțelese, din semnul imperceptibil al stăpânului casei, că era rugată să se retragă.

– Vă rog să mă scuzați... rosti ea ridicându-se de pe scaun.

– Trebuie într-adevăr să ne părăsiți? întrebă Sebastian privindu-l pe Carlo cu un aer decepționat. Dragă prietene, spune-i să rămână. Știu că a sosit momentul să trecem la problemele serioase, dar am fost impresionat de inteligența observațiilor pe care le-a făcut în cursul conversației din timpul mesei. Aș dori mult să aflu părerea ei în privința problemei importante care ne preocupă.

– Bineînțeles că poate rămâne, dacă ții neapărat, zise Carlo, nu fără o ușoară ezitare.

„Ar fi putut să-mi ceară și mie părerea", îl dojeni Amy în sinea ei.

– Perfect, se bucură Sebastian, încântat. Atunci, ia loc, draga mea.

Nici lui nu i se părea necesar s-o consulte. Cu toate acestea, Amy se supuse. Gândul la obligațiile față de unchiul și mătușa ei o împiedica să-i trimită la toți dracii pe indivizii aceștia abuzivi și autoritari.

Totuși, imediat după ce Sebastian începu să vorbească, atenția ei fu acaparată complet de debitul verbal viguros, fermecător, care dădea o idee despre talentul lui de orator

politic. Îi ceru permisiunea să fumeze și, trăgând dintr-o țigară lungă, continuă, adresându-se lui Carlo:

– Prietene, ești prea versat ca să nu-ți dai seama că dacă un om politic atât de solicitat ca mine se deplasează într-o regiune îndepărtată ca aceasta, n-o face numai din plăcere. Știi cu siguranță că am fost însărcinat de președintele țării să redactez un raport asupra unor aspecte referitoare la funcționarea minei sau, mai exact, asupra condițiilor de viață ale muncitorilor care lucrează în ea.

Tăcu, se agită pe scaunul lui, stânjenit de tăcerea lui Carlo, apoi continuă cu liniștea omului obișnuit cu tacticile opozanților.

Amy tresări când Sebastian i se adresă ei, ca pentru a se justifica:

– Febra aurului nu-i atinge doar pe oamenii cei mai săraci din societatea noastră. Există printre prospectori o minoritate de bărbați care sunt medici, avocați, ingineri, savanți. Soțiile lor suferă din cauza acestei situații. Sunt femei instruite, capabile să formuleze un punct de vedere coerent și înzestrate cu un simț sigur al organizării. Considerând că au un motiv întemeiat să-și manifeste nemulțumirea, s-au constituit într-un comitet care de peste un an de zile exercită asupra președintelui tot felul de presiuni pentru a-i obține ajutorul ca să-și recapete soții absenți, să redea copiilor tații cărora le-au uitat adeseori înfățișarea și părinților sprijinul la care au dreptul să se aștepte de la fiul lor.

– Unde vrei să ajungi, Sebastian?

Carlo pusese întrebarea cu calm.

– Să trecem la subiect, dacă nu te superi, continuă el. Președintele are sau nu intenția să-și țină promisiunea de a lăsa mina prospectorilor individuali?

– Prietene!

Sebastian părea jignit de insinuarea de trădare cuprinsă în cuvintele lui Carlo.

– Știi bine că în politică, lucrurile nu sunt atât de simple!

– Și cum propui să explici ipocrizia și duplicitatea unor oameni care nu înțeleg decât un limbaj simplu și clar?

Sebastian păstra un aer prietenos, refuzând să se lase contaminat de agresivitatea lui Carlo.

– Bărbații care trăiesc acolo nu au independența ta. Ei nu dispun de un avion particular care să-i poată duce la Lima în mai puțin de două ore. Când le vom spune tuturor acestor prospectori că marile întreprinderi miniere au de gând să le acorde posibilitatea să-și ia cu regularitate concedii ca să-și vadă familiile, asta le va da de gândit. Ce părere aveți, Amy? Poziția femeilor vi se pare lipsită de rațiune?

Amy ascultase cu atenție știind că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se declare de partea ministrului, a cărui îngrijorare părea demnă de laudă. Sau de partea stăpânului locurilor care lipsea comunitatea minerilor de prezența femeilor.

– Ar trebui să fii un monstru ca să nu te impresioneze revendicarea lor, rosti ea în cele din urmă, evitând cu grijă să privească spre capătul mesei de unde veneau unde ostile, aproape tangibile.

Și apoi se avântă:

– Dar de ce să se mulțumească doar cu simple vizite făcute familiilor? Nu s-ar putea construi locuințe trainice în locul cabanelor îngrozitoare existente actualmente, un orășel adevărat, cu magazine, școală, biserică? Dacă soțiile suportă atât de greu singurătatea, cum spuneți, vor prefera

cu siguranță un confort provizoriu în locul despărțirii, și dacă soții lor doresc de asemenea să-și regăsească familia, vor fi gata să cedeze un mic procent din câștigul lor pentru realizarea acestui proiect...

Cei doi bărbați se agitară pe scaunele lor.

– Este o sugestie stupidă! protestă Carlo. Vă reamintesc faptul că printre mineri se găsesc oameni certați cu legea, recidiviști care nu vor scăpa ocazia de a profita de prezența familiilor pentru a provoca dezordini. Și nici nu trebuie supraestimată capacitatea zăcământului. Când aurul va începe să se împuțineze, în vreo zece ani, efectul asupra acestui orășel bine organizat, dar neproductiv, va fi dezastruos!

– Nu neapărat, interveni Sebastian, însuflețit brusc. Președintele ține să deschidă Amazonia pentru colonizare încurajând imigrarea agricultorilor. Au fost angajate credite pentru construirea de drumuri, defrișarea unor porțiuni de pădure și amenajarea de terenuri cultivabile. În consecință, nu există nici o îndoială că se vor găsi fonduri pentru finanțarea implantării unor industrii noi într-o regiune unde vor fi deja stabilite câteva familii.

Se întoarse spre Amy, plin de gratitudine. Ea se simțea stânjenită.

– Tocmai ne-ați dat soluția unei probleme pe care politicienii de profesie o studiază de luni de zile. Draga mea, o inteligență sclipitoare asociată cu atâta frumusețe, asta-i prea mult.

Carlo se ridică de pe scaun.

– După câte se pare, considerați problema ca și rezolvată, domnule ministru, dar vă avertizez că nu mă voi alătura niciodată acestui proiect ridicol!

– Este dreptul tău, prietene, recunoscu Sebastian cu tristețe; cu toate acestea, trebuie să-ți mărturisesc cu toată sinceritatea că, fără măcar să aștepte constatările mele, președintele a luat deja hotărârea de a permite celor mai importante companii să se stabilească în Valea Aurului. Cum nu voiam să stric plăcerea vizitei în casa ta, mă gândisem să păstrez veștile proaste pentru mâine, ziua plecării. Dar iată că mă obligi să dau totul pe față. Crede-mă, propunerea făcută de Amy reprezintă poate singura ta șansă de a-ți menține autoritatea asupra minei. Ar trebui să pot influența hotărârea președintelui într-un sens care să-ți fie favorabil, dar nu voi încerca nimic dacă nu am certitudinea că pot conta pe cooperarea ta.

În timp ce ministrul aștepta răspunsul la ultimatumul lui, expresii diverse și contradictorii trecură pe figura lui Carlo, semn al unei lupte interioare complicate între aspirațiile lui personale și tentația realismului.

– Ești sigur că este singura soluție?

– Absolut sigur, prietene.

– Foarte bine.

O acuza pe Amy cu privirea, o privire tăioasă, sfredelitoare, care sancționa intervenția ei temerară.

– Sper, Sebastian, că nu vei regreta faptul de a fi subordonat treburile bărbaților puterii de convingere a unei femei.

Capitolul 6

Amy se apleca în față pentru a deosebi mai bine vocea mătușii sale, venită pe calea undelor. Unele cuvinte ajungeau bruiate, denaturate de paraziți, dar din tonul ei răzbătea bucuria și ușurarea. Carlo o trimisese pe Dolores s-o trezească imediat ce primise semnalul de apel al Jessicăi. Amy nu avusese decât timpul de a pune pe ea un capot și să-și treacă pieptenele prin părul ciufulit înainte de a se repezi în încăperea care adăpostea instalația radio, singura lor legătură cu exteriorul.

Simțea în spatele ei prezența posacă a lui Carlo. Avea impresia că fusese trădat și o considera răspunzătoare de întorsătura neașteptată pe care o luase discuția în timpul serii precedente. Din vina ei se trezise prins în cursă, încolțit să renunțe la idealul lui de comunitate exclusiv masculină. Și, împotriva oricărei logici, Amy era abătută, chinuită de un inexplicabil sentiment de vinovăție și de teamă pentru răzbunarea lui.

– L-am găsit pe Stanley!

Amy trebuia să se concentreze foarte mult pentru a înțelege cuvintele întrerupte ale mătușii ei.

– Este teafăr și nevătămat, dar încă prea slăbit ca să poată călători. Ah, imprudentul! A simțit primele simptome ale febrei înainte de a pleca, dar și-a spus că aveam prea mare nevoie de recompensa promisă în schimbul exemplarelor de ucayali și a preferat să nu le dea atenție. Este un microb pe care nu știu de unde l-a luat și care se manifestă din când în când pe neașteptate.

Vocea Jessicăi dispăru, acoperită brusc de paraziți, apoi reveni și se îndepărtă din nou, astfel încât nu mai ajungeau decât frânturi.

– ... să-l aduc pentru îngrijire în satul indienilor... reușit să-l conving să se retragă, să se întoarcă în Anglia îndată ce-și va recăpăta puterile... găsim o căsuță... destul pentru a ne întreține făcând turnee de conferințe și cultivând orhidee rare... impresia ciudată la gândul că aceasta va fi ultima dată când vom merge de-a lungul Amazonului... ceea ce m-a speriat cel mai mult, este că nici măcar n-a încercat să se opună... în sfârșit, puțin mă interesează viitorul, sunt atât de fericită că l-am găsit viu!

Legătura se întrerupse brutal, fără anunțul obișnuit. Carlo confirmă imediat neliniștea apărută în mintea lui Amy.

– Radioul Jessicăi nu funcționează foarte bine. Din fericire, a început prin a ne comunica poziția satului indian; așadar, vom ști unde să ne ducem să-i căutăm dacă întoarcerea lor întârzie prea mult.

O cută de îngrijorare apăru pe fruntea lui Amy când auzi declicul care tăia definitiv legătura cu civilizația a celor doi naufragiați în pădure.

– De ce să așteptăm? rosti ea cu greutate. De ce să nu le venim imediat în ajutor?

Ea îi adresă o privire rugătoare, gata să-l implore, să se umilească la nevoie, dar aerul lui încăpățânat o reduse la tăcere.

– Nu este oare puțin cam târziu pentru a avea această tresărire de spirit de familie? Cuvintele mătușii dumitale ți-au trezit poate un rest de conștiință, numai dacă n-ai avut remușcări constatând că viața pe care ai dus-o până acum a costat sănătatea unchiului și liniștea mătușii. Pretinzi că ești gata să treci prin foc și apă pentru ei; dinspre partea mea, nu te voi crede decât atunci când te voi vedea topită de căldură sau bălăcindu-te până la mijloc în apele mlăștinoase, cu pantofii tăi frumoși din piele fină și cu veșmintele tale luxoase!

– Asta v-ar face plăcere, nu-i așa? Adevărul este că sunteți supărat pentru că, de data asta, n-ați reușit să vă impuneți voința.

– Supărat? Nu cunosc acest cuvânt.

– Enervat, ofensat, nemulțumit, contrariat, pentru că regatul dumitale exclusiv este amenințat cu invazia. Trebuie să precizez mai mult?

El se aplecă și-și înfipse privirea neîmblânzită în ochii ei.

– Și găsești că nu am motive să încerc toate sentimentele acestea? În câteva ore de prezență aici, mi-ai confirmat din plin teoria căreia apariția unei femei într-o lume rezervată bărbaților nu poate aduce decât agresivitate și amărăciune.

Ea nu spuse nimic, cuprinsă de mânie, de exasperare și de un sentiment care se asemăna mult cu aversiunea. I se

strângea inima. O copleșeau spaima și însingurarea, senzația că fusese părăsită într-un mediu străin și ostil. Ce putea fi oare mai diferit de pașnica și reconfortanta armonie a câmpiei englezești decât această canicula bântuită de răgetele animalelor sălbatice și de țipetele papagalilor? Amintirile năvăleau asupra ei, sfâșietoare. Pentru prima oară după moartea bunicii, Amy înțelegea pe deplin tot ce pierduse: protectoarea, casa, un logodnic care-i lipsise viitorul de orice speranță de dragoste, de căsătorie, de maternitate.

Clipi din ochi ca să oprească lacrimile ce i se adunau sub pleoape. Cu toate acestea una îi scăpă, urmată de alta, și apoi îi curseră șuvoi pe obraji, până la buzele tremurânde.

– Doamne...!

Ea îi auzi exclamația, dar de acum înainte nu-i mai păsa de părerea acestei brute nedrepte care nu știa ce înseamnă delicatețea. O atacase mereu cu cuvinte atât de aspre încât se găsea fără apărare în fața lui și nu mai știa decât să ridice între ei bariera derizorie a mâinilor. Gestul acesta, în loc s-o protejeze, îi făcea tristețea și mai vrednică de milă.

– Senorita... Amy...

Ezitarea aceasta, emoția din vocea lui erau atât de neașteptate din partea lui încât Amy își stăpâni hohotele, atentă, încurcată.

– Îmi pare rău, nu voiam să fiu brutal. Am ajuns să-mi pierd orice sensibilitate în contact cu minerii. Sunt oameni duri, aspri, pe care nu-i mai impresionează nimic. Este prima dată când fac o femeie să plângă, mărturisi el pe un ton jalnic, și sper să fie și ultima!

Ea tremură, dar reuși să-și păstreze calmul când el îi

prinse încheieturile ca să-i îndepărteze mâinile de pe față.

– Nu te neliniști. Unchiul tău și mătușa ta sunt în siguranță acum. Crede-mă, dacă s-ar afla în cel mai mic pericol, toți oamenii de aici s-ar oferi voluntar să alerge în ajutorul lor.

– M... mulțumesc, murmură ea. Îmi pare rău. De obicei nu sunt atât de emotivă.

– Nu trebuie să te scuzi. În definitiv, este o reacție foarte feminină.

Se ridică, scoțând un oftat de ușurare.

– Bărbații trebuie să știe să fie curajoși, iar femeile trebuie să știe să plângă.

Condescendența aceasta o enervă. Își plecă ochii încă umezi ca să-și ascundă iritarea.

– Dacă nu ții neapărat, continuă el cu o amabilitate de care ea fu cât pe ce să se lase păcălită, voi transmite cu plăcere scuzele tale ministrului, rugându-l să te scutească să ne însoțești la mină.

– Îți mulțumesc pentru solicitudine!

Se înfipse în fața lui.

– Nu va fi nevoie.

Zâmbetul satisfăcut al lui Carlo dispăru imediat.

– Datorită dumitale, sunt complet liniștită și aștept această ieșire cu nerăbdare. Perspectiva aceasta mă incită, cum se întâmplă când te pregătești să faci un lucru interzis.

Îl văzu cum se crispează și amărăciunea înfrângerii aruncă o umbră pe figura lui. În ajun, după ce acceptase fără nici o tragere de inimă să sprijine planul lui Sebastian, ascultase neputincios discuția însuflețită care urmase între Amy și ministru. Sebastian vorbise atunci despre vizita lui la mină, ca și cum era evident că Amy trebuia să meargă cu

ei. Carlo ieșise din tăcerea lui posacă pentru a protesta viguros împotriva acestei idei. Sebastian îl redusese la tăcere afirmând că o propunere susținută de un punct de vedere feminin avea mai multe șanse de reușită. Orgoliosul apărător al cauzei minerilor nu insistase, dar rigiditatea trăsăturilor și sclipirea dezaprobatoare a ochilor lui reușise să strice dispoziția interlocutorilor.

– De altfel, ar fi mai bine să mă duc să mă îmbrac dacă trebuie să plecăm devreme, cum s-a prevăzut.

Și bătu în retragere.

Imediat după micul dejun, urcară într-un Land Rover condus de Carlo și porniră pe un drum plin de hârtoape, pătrunzând în aerul umed și apăsător al Văii Aurului.

Așezată lângă Sebastian, pe bancheta din spate, Amy se ținea de bine-de rău ca să nu fie azvârlită ca o păpușă de cârpă în plafon sau în portiera mașinii. De fapt, Carlo își potolea setea de răzbunare prin accelerări bruște și neașteptate care-i scuturau atât de tare pe pasageri încât Sebastian sfârși prin a se revolta:

– Ei, drăcia dracului! N-am făcut tot drumul ăsta ca să fiu zgâlțâit așa! Încetinește, ești nebun! O să ne faci carne tocată, pe senorita și pe mine.

– Îmi pare rău!

Avea un aer prea satisfăcut ca să fie sincer.

– Uitasem că sunteți amândoi străini de locurile acestea.

Apăsă pe frână și mașina adoptă un mers mai rezonabil.

– Priviți cu atenție în jurul vostru cât timp sunteți aici. Poate că vă veți da seama, ca și alții înaintea voastră, că Amazonia este un ținut sălbatic unde orice iluzie se risipește la contactul cu realitatea aspră.

Cu un gest larg, le arătă cele două ziduri de vegetație printre care înaintau.

– În spatele acestor două fațade cu aparență inofensivă se ascund pericole nebănuite, capcane puse la punct în șaptezeci de milioane de ani de evoluție a speciilor de animale, care au inventat cu mult înaintea omului arta camuflajului, astfel încât exploratul fără experiență le ignoră prezența până în clipa ultimei confruntări. Solul mișună de insecte carnivore. Și vreți ca aici să se instaleze femei delicate și copii plăpânzi!

Îndoiala începu să sape insidios frumoasa siguranță a lui Amy. În ceea ce-l privea pe Sebastian, acesta se destinsese și încerca să-și netezească puțin pantalonii șifonați.

– Infern sau paradis, familiile vor veni, afirmă el. Spiritul de aventură care a mânat odinioară conchistadorii la descoperirea necunoscutului și le-a incitat pe femeile lor să-i urmeze în ținuturi neprimitoare, însuflețește încă poporul nostru. De altfel, Carlo, dacă n-ai fi moștenit tu însuți această cutezanță ancestrală, exacerbată de febra aurului, n-ai fi refuzat postul pe care ți l-a propus guvernul ca să răspunzi la chemarea naturii. Îți admir tenacitatea, Carlo, dar mai mult decât orice îți admir fidelitatea față de tine însuți și disciplina pe care ți-ai impus-o. Pentru un bărbat ca tine, care iubești atât de mult viața și compania femeilor, exilul în această companie exclusiv masculină trebuie să fie o suferință infernală! Ai fost cu siguranță încântat văzând sosind în casa ta această persoană tânără și frumoasă și, încheie el cu un oftat compătimitor, îmi închipui tristețea ta când va trebui să te părăsească.

Numai Amy auzi râsul batjocoritor care se pierdu în zgomotul motorului ambalat când Carlo începu urcarea

unei coline. Când mașina ajunse în vârf ca să coboare încet în depresiunea Văii Aurului, Sebastian se înălță ca să vadă mai bine spectacolul care le apăruse în fața ochilor. Amy se aplecă de asemenea înainte. Scena pe care o zărise de departe se preciza acum sub ochii ei cu mai multă claritate, zgomotul era mai asurzitor, figurile mai distincte. Oamenii mergeau încoace și-ncolo, clătinându-se sub poverile de pământ amestecat cu praf de aur, se aplecau sub căderile de apă cu sitele lor în mâini sau săpau pereții imensului crater cocoțați pe scări nesigure. Uneori, Amy întâlnea o privire care o teroriza. Era obligată să recunoască faptul că avusese dreptate Carlo când o sfătuise să nu intre în acest sălaș de celibatari fără voia lor. Când lăsară Land Rover-ul ca să străbată drumul pe jos, ea rămase cu prudență în umbra lui Carlo.

– De unde vrei să începi? îl întrebă el pe ministru.

– Vreau să văd totul, răspunse Sebastian, a cărui eleganță sobră părea deplasată în peisajul acela plin de praf și noroi. Dar vreau mai ales să stau de vorbă cu minerii, cu cei care fac avere și cu ceilalți, pe care șansa nu i-a favorizat încă în această loterie gigantică.

Carlo îi conduse atunci spre un șopron, un atelier improvizat alcătuit dintr-o tablă ondulată fixată pe patru stâlpi de lemn bătuți în pământ. Amy răspunse salutului lui Valentin care conducea o echipă de muncitori puțin mai departe, apoi trase cu urechea pentru a încerca să urmărească discuția dintre Sebastian și cel care lucra în atelier. Trebuiau să vorbească foarte tare ca să acopere zgomotul mașinilor și cacofonia zecilor de tranzistoare din care se revărsa în același timp o muzică stridentă.

– Senor de Vivaz mi-a spus că ați avut noroc, prietene.

Dar este oare suficient atât pentru a nu regreta satisfacțiile intelectuale pe care putea să vi le aducă profesia de avocat?

– Dacă n-aș fi avut această compensație financiară, aș fi regretat cu atât mai mult metodele primitive ale spălării aurului pe care suntem obligați să le folosim aici!

Contrastul dintre înfățișarea lui grosolană și distincția exprimării era surprinzător.

– Agenții chimici cei mai eficienți care se întrebuințează în mod obișnuit sunt cianura și mercurul, dar majoritatea celor care lucrează aici sunt analfabeți și incapabili să citească instrucțiunile elementare de securitate astfel încât, pentru a evita posibilitatea producerii oricărui accident, nu avem altă soluție decât de a interzice folosirea acestor substanțe. Ne rămâne spălarea. Este un procedeu rudimentar care cere multă răbdare și îndemânare, pentru a separa de pământ pepitele cele mai mari și a le aduna pe fundul sitei.

– Puteți estima procentajul de pierdere legat de această metodă?

Bărbatul ridică din umeri.

– Aproximativ șaptezeci la sută.

Amy și Sebastian lăsară să le scape, în același timp, o exclamație de surpriză.

– Asta înseamnă că pentru treizeci de tone de aur produse până acum, șaptezeci de tone s-au pierdut în deșeuri?

Sebastian îi aruncă lui Carlo o privire de reproș.

– Are cineva dreptul, pentru a nu decepționa aspirațiile câtorva prospectori, să lase să se piardă o asemenea bogăție?

– Aurul acesta nu este definitiv pierdut, replică el printre dinții strânși. Într-o zi sau alta se va găsi posibilitatea recuperării acestor reziduuri. Până atunci, să-i lăsăm pe cei

norocoși care au găsit aur și trudesc din greu să-l smulgă pământului, să se bucure de câștigul lor. Veniți cu mine, le ceru el. Să nu rămânem în soare. Să mergem să-i vedem pe cei care sunt la umbră.

Amy și Sebastian urmară silueta înaltă a lui Carlo care se îndrepta cu pași hotărâți spre un grup de bărbați cu tenul oacheș. Aceștia își lăsară jos poverile uriașe ca să-l salute pe cel pe care-l considerau drept salvatorul lor.

– Bună ziua.

– Bine ați venit.

– Noroc, *El Sabio.*

Cuvintele de bun-venit curgeau din toate părțile. Deodată, bărbații o zăriră pe Amy și se făcu liniște. O priveau cu gura căscată pe tânăra cu părul blond apărută ca un vis, ca o tentație.

– Doamne, Dumnezeule!

Un tânăr muncitor înmărmurit își făcu semnul crucii pe pieptul gol.

– Fata de aur!...

Brațul lui Carlo îi cuprinse imediat mijlocul. Amy era fericită de acest gest protector. Tăcerea fusese urmată de o explozie de râsete elogioase care slăbiră încetul cu încetul, transformându-se într-o rumoare de voci amestecate, în timp ce minerii se apropiau încet și făceau cerc în jurul ei ca să-și satureochii de frumusețea feminină de care erau lipsiți de luni de zile.

– Fata de aur! repetă Sebastian în spatele ei. Ce impresie vă face să fiți asemuită cu comoara care obsedează mințile celor care o caută fără s-o găsească vreodată?

– Este foarte firesc, îmi închipui, pentru cineva care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții pe un piedestal, inter-

veni Carlo pe un ton tăios. Dar ceea ce contează mai cu seamă, Sebastian, este atenția pe care ești dispus sau nu s-o acorzi acestor oameni. Vrei să le vorbești, sau ceea ce tocmai ai aflat despre pierderile rezultate din extracție ți-a afectat orice putere de a raționa?

– Bineînțeles că nu. Nu ți-am promis oare ajutorul meu?

– Într-adevăr... Iartă-mă dacă am aerul că pun la îndoială cuvântul unui politician.

Vizibil ofensat de această punere sub semnul întrebării a sincerității lui, Sebastian se întoarse spre minerii care păreau că nu se vor mai smulge niciodată din admirarea tinerei puțin cam speriate.

– Spune-mi, prietene, începu Sebastian adresându-se minerului cel mai apropiat, de cât timp ești aici?

– De nouă luni, senor.

– Ești mulțumit că te afli aici?

– Foarte mulțumit, senor.

– Ai găsit aur?

Bărbatul clătină din cap cu tristețe.

– Nu, încă nu.

– Cât câștigi?

– Am un procent. În momentul acesta, ajut un prieten, deoarece parcela mea este inundată.

– Și pentru cât lucrezi?

– Unu la sută, răspunse el cu mândrie.

– Asta-i tot?

Sebastian nu-și revenea în fire de mirare.

– Cât speri să câștige, în aceste condiții?

– Numai Dumnezeu știe cât aur vom găsi. Dacă vom găsi o sută de kilograme, eu voi câștiga un kilogram, dacă

vor fi două sute de kilograme, eu voi avea două, și așa mai departe. Totul depinde de voința lui Dumnezeu.

– Cu toate acestea, spui că n-ai găsit nimic de nouă luni de zile. Atunci, de ce rămâi aici?

– Pentru că am o speranță, o rațiune de a trăi, senor. Înainte, eu nu aveam nimic, soția mea nu avea nimic, copiii mei nu aveau nimic. Acum, avem o speranță, chiar dacă uneori așteptarea ne obosește.

Sebastian scoase un oftat deznădăjduit apoi, ca și cum asculta de o inspirație bruscă, se adresă tuturor oamenilor adunați în jurul lor.

– Ar trebui să vă întrebați de ce sunt aici...

Îi răspunse o clătinare unanimă din cap.

– La drept vorbind, sunt trimis de guvern ca să vă anunț că din cauza protestelor soțiilor lipsite de dragostea și de sprijinul soților lor absenți, a hotărât să încredințeze exploatarea minei unor mari companii, care au promis să aducă un echipament modern, să asigure condiții de viață mai corespunzătoare, asistență medicală, și mai cu seamă curse aeriene care vor permite muncitorilor să-și petreacă prin rotație, concediul cu familiile.

Așteptă, ca să le lase timpul de a pătrunde sensul noutății pe care le-o comunicase. Când se pregătea să vorbească din nou, se ridică un murmur.

– Mina ne aparține! strigă o voce. A spus-o chiar președintele.

Alte voci îl susținură.

– *El Sabio* a câștigat deja pentru noi o bătălie politică. De ce să fie obligat s-o ia de la început?

– Nu va fi necesar, afirmă Sebastian. Există o soluție care ar putea să vă convină, ca și președintelui. Vom vota.

Cei care doresc să construiască o casă ca să permită familiilor să vină să locuiască aici cu ei să ridice mâna...

Pădurea de mâini ridicată spre cer nu putea fi considerată drept un scrutin oficial. Trebuia acordată minerilor, bogați sau săraci, posibilitatea de a-și exprima opinia printr-o cruce sau un semn pe un chestionar sau pe un buletin, dar pe măsură ce se desfășura turneul de-a lungul minei, adeziunea majorității celor interesați de acest plan se confirma din plin.

După câteva ore de mers extenuant, Amy nu mai putea de căldură și de sete. Dar nu îndrăznea să se plângă și nici să se trădeze față de Carlo care-i pândea cel mai mic semn de slăbiciune ca să-i aducă dovada că Amazonia, cu pericolele și canicula ei, nu era un loc potrivit pentru femei. De aceea, trebui să-și ascundă ușurarea când Carlo propuse o pauză de masă în momentul când ajungeau pe strada principală a așezării.

– Ne așteaptă părintele Dominic.

Arătă cu bărbia o clădire nu prea solidă care se remarca printr-o clopotniță ridicată strâmb pe acoperiș, deasupra căreia se afla o cruce de lemn.

– Trăiește într-un fel de cocioabă, două cămăruțe în spatele capelei, dar știe să onoreze vizitatorii cu mâncăruri bune!

Intrând în această cabană de scânduri, doar atât de mare cât să adăpostească o mașină de gătit cu lemne, o chiuvetă, câteva scaune și o masă acoperită cu o pânză în carouri, Amy se simți cuprinsă de o mulțumire profundă, reconfortantă.

– Așezați-vă aici, vă rog.

Preotul îi arătă un scaun.

– Cum trebuie să fiți obosiți și flămânzi, vă voi servi imediat.

Amy rămânea străină de conversația dominată de Sebastian, foarte preocupat de părerea preotului asupra venirii eventuale a familiilor la mină. Asculta cu o ureche distrată, bucurându-se de plăcerea acestei mese. Savura asocierea bogată de arome și de gusturi încercând să identifice ingredientele care intraseră în compoziția acelei mâncări delicioase. Recunoscuse deja, în sosul puiului, usturoiul, ceapa, ardeiul gras, roșiile, pătrunjelul, cimbrișorul, dafinul, când vocea gravă a preotului puse capăt cercetării ei culinare. Cuvintele lui păreau să se adreseze lui Carlo, a cărui opoziție tăcută apăsa ca o condamnare, încă de dimineață.

– Cunosc destule femei care, aflate în situații dificile, au reușit să învingă cu hotărâre singurătatea. Responsabilitățile familiale sunt grele. Iată de ce trebuie să fie doi ca să și le asume. Consider că este foarte nedrept ca bărbații să ceară soțiilor lor să poarte singure partea cea mai însemnată a poverii.

Îi adresă lui Sebastian o privire binevoitoare.

– Mă voi ruga pentru succesul misiunii dumneavoastră, senor. Poate că în curând mă voi dedica din nou slujbelor de celebrare a botezurilor, de confirmare și, cine știe...

Ochii lui sclipeau privind-o pe Amy.

– Poate că în curând voi fi solicitat să oficiez o căsătorie!

– Ați uitat înmormântările, părinte Dominic, remarcă brutal Carlo. Riscăm să avem și din acestea, cu încăierările pe care sosirea femeilor nu va întârzia să le provoace...

Sebastian alese tocmai clipa aceea ca să-și privească ceasul.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă el. O să mă consi-

derați foarte prost crescut, părinte Dominic, dar trebuie să plec imediat. Am o ședință extrem de importantă în seara asta la Lima. Nu-mi pot permite să ajung cu întârziere!

În Land Rover-ul care-i aducea înapoi spre platoul unde aștepta elicopterul, Sebastian profită de puținul timp pe care-l mai avea ca să mai încerce să-l convingă pe Carlo, rămas tăcut și închis în sine.

– Nu-ți înțeleg atitudinea, prietene. Ai dat dovadă de clarviziune și de bun-simț. Ar trebui să ne fii recunoscător, lui Amy și mie, de a fi găsit soluția unei probleme care putea fi dramatică. În loc de asta, ne tratezi ca pe niște dușmani și faci totul ca să complici lucrurile. Dorința ta nu este oare de a lăsa mina minerilor?

Continua să-și apere punctul de vedere în timp ce i se încărcau bagajele în aparat.

– Te rog să te străduiești să pari entuziasmat când te va contacta președintele ca să-ți ceară părerea.

În sfârșit, se întoarse spre Amy ca să-și ia rămas-bun.

– Măcar dacă... murmură el. Planul ar fi acceptat fără nici o discuție dacă aș putea face cunoscut în raportul meu că *El Sabio* se pregătește să dea exemplu instalându-și propria soție în fortăreața lui amazoniană.

*
* *

Amy profită de orele care se scurseră între plecarea lui Sebastian și cină pentru a reflecta. Era îndemnată la asta de idealul unității familiale evocat de părintele Dominic; în schimb, motivațiile dubioase pe care Carlo le atribuia femeilor care vor

veni la mină ca să se căsătorească, o mâhneau. Și ultimele cuvinte ale lui Sebastian îi mai răsunau încă în urechi...

Concluzia la care ajunse în cele din urmă era necugetată, înspăimântătoare, și cu toate acestea simplă și perfect logică.

În timp ce se îmbrăca pentru cină, sucea și răsucea pe toate părțile ideea în minte. Dinastia Vivaz nu trebuia să se stingă, era imposibil, și cu toate acestea, pentru un motiv inexplicabil, ultimul descendent bărbat era încă celibatar, deși mare amator de femei, după cum Sebastian îi dăduse limpede de înțeles. Fără îndoială, aveau amândoi motive să încheie o înțelegere; după ore de introspecție, după ce întorsese îndelung situația pe toate fețele, era foarte convinsă că avea dreptate, dar o stăpânea un sentiment mai curând de spaimă decât de certitudine, care-i acoperea fruntea de transpirație în timp ce cobora scara. Ajunse în fața ușii bibliotecii și bătu.

– Intră!

În mod ciudat, pașii ei erau fermi și hotărâți când parcurse distanța care o despărțea de birou. Lunga masă îmbrăcată în piele părea să dea înapoi pe măsură ce înainta. Ajunse în cele din urmă și se cutremură în fața expresiei ostile de pe figura lui.

El se ridică politicos și așteptă ca ea să se așeze.

– Am venit să...

Panica îi strângea gâtul. Înghiți cu greu, respiră adânc și reluă:

– Am venit să-ți fac o propunere.

Sprâncenele lui negre și dese se ridicară.

– Ei bine, te ascult, cu condiția să nu fie o propunere de căsătorie, râse el batjocoritor, cu un cinism care o întoarse pe dos.

– Tocmai despre asta este vorba, replică ea aproape fără voia ei.

O dată zarurile aruncate, nu mai avea altceva de făcut decât să continue.

– Dumneata ai nevoie de o soție, iar eu am nevoie de bani. Ar fi, ca să spunem așa, un schimb avantajos.

El nu se clinti.

– Și ce te face să crezi că aș fi dispus să accept un asemenea târg?

– Ei bine, având în vedere tradițiile matrimoniale practicate de secole în familia dumitale, nu ai face decât să perpetuezi obiceiul.

El simulă că nu ia în serios aluzia la obiceiurile barbare ale strămoșilor lui.

– La ce ți-ar folosi să fii bogată aici, în plină junglă?

– Nu pentru mine am nevoie de bani, ci pentru unchiul și mătușa mea.

Se aplecă spre ea s-o privească atent, cu un aer total neîncrezător.

– Vrei să spui că ai merge până acolo încât să te căsătorești cu un bărbat pe care nu-l iubești, să închei un contract în condiții draconice, ești conștientă de asta, numai spre binele familiei?

– Întocmai.

Simți cum îi urcă roșeața în obraji când îl văzu rezemându-se de spătarul scaunului, cu buzele strânse și ochii mijiți, evaluându-i prospețimea tenului, rotunjimile gingașe ale corpului și strălucirea ochilor ei, aprinsă de nebunia pe care era pe cale s-o facă. Avea impresia că este o sclavă scoasă la vânzare.

– Cât...? sfârși el prin a spune.

Brutalitatea întrebării o făcu să tresară. Cu gura dintr-o dată uscată, bâigui:

– Un m... milion de lire.

Și adăugă pe un ton sfidător:

– Sunt oare pe măsura posibilităților dumitale?

El izbucni în râs, cu capul dat pe spate.

– Da, senorita Temple. Ești un lux pe care pot să mi-l permit cu ușurință. Dar ești sigură că meriți prețul pe care-l ceri? Cunosc la Lima multe tinere la fel de frumoase și de agreabile ca dumneata, unele dintre ele cu o origine mult superioară; cu toate acestea, cred că nici una dintre ele n-ar avea îndrăzneala să-și atribuie o asemenea valoare.

– În cazul acesta, de ce nu te căsătorești cu una dintre ele? întrebă ea, umilită.

– Pentru că toate au un mare defect: nu mă cred când le spun că am intenția să-mi petrec restul vieții aici, în pădurea virgină, și că departe de a fi soțul monden și sociabil pe care și-l închipuie ele, aștept de la o femeie îndeosebi să fie pentru mine o tovarășă de viață, o prietenă intimă a singurătății mele.

Se aplecă din nou peste birou și, cu atitudinea jucătorului care își etalează ultimele cărți, continuă cu subînțeles:

– Dacă nu în orice clipă, cel puțin în timpul câtorva momente de libertate pe care ea le poate răpi unei hoarde de copii.

Capitolul 7

O dată încheiată ciudata lor afacere, Carlo nu-i mai lăsă lui Amy timp să-și schimbe părerea. Ea dorea ca la căsătoria lor să fie prezenți unchiul și mătușa ei, dar el avea cu siguranță multe lucruri comune cu prietenii lui prospectorii care prindeau cu ace de scândurile cabanelor lor fotografiile unor tinere bine făcute ca să-și marcheze teritoriul. Acceptase oferta ei cu singura condiție ca ceremonia să aibă loc fără întârziere. Ea consimțea la asta smulgându-i promisiunea că dacă unchiul și mătușa ei nu se vor întoarce la timp, vor pleca în căutarea lor imediat după încheierea ceremoniei.

Acesta a fost motivul pentru care Dolores era cât pe ce să cadă pe spate intrând în camera lui Amy, scandalizată s-o vadă pe mireasă rezemată la fereastră în ținută de călătorie.

– Senorita!

Dolores ridică brațele spre cer.

– Doar nu aveți intenția să vă căsătoriți în blugi și tricou!

– De ce nu?

Amy ridică din umeri, tulburată mai ales de vederea acelor ziduri de vegetație care îi vor servi drept închisoare până la sfârșitul zilelor.

– Dat fiind faptul că trebuie să plecăm în expediție imediat după ceremonie, nu văd necesitatea de a mă găti. Ar fi o pierdere inutilă de timp.

– Considerați că ar fi pierdere de timp faptul de a vă face frumoasă pentru viitorul dumneavoastră soț?

Dolores își împreună mâinile într-un gest de neputință indignată.

– Am auzit vorbindu-se despre faptul că englezilor nu le place să-și arate sentimentele și că trebuie întotdeauna să dea o impresie de indiferență, dar dați-vă și dumneavoastră seama! Bărbatul cu care sunteți pe punctul de a vă căsători va fi un amant arzător și nesățios!

Vocea lui Dolores vibra de admirație... poate chiar de invidie.

Amy se crispă. Nu atât iminența a ceea ce urma să se întâmple o copleșea, cât amploarea a ceea ce pierduse. „Oh, Toby...“ suspină ea în sinea ei, uitând o clipă ipocrizia lui pentru a nu se gândi decât la tandrețea, la blândețea mângâierilor lui, la pudoarea sărutărilor lui destul de caste pentru ca abia să-i trezească ușor pasiunea care dormita în ea, fără zbucium sau tulburare. De ce nu putea să aibă parte de o iubire fără lacrimi și de ce norocul era dăruit atât de adesea celor care-l meritau cel mai puțin?

Mașina mirilor era cel puțin nonconformistă, plină de noroi, fără măcar o mică panglică albă care să semnaleze promovarea ei temporară. Pe drumul spre capelă, Amy se

simțea dintr-o dată foarte aproape de tinerele de altădată sacrificate pe altarul căsătoriei pentru a-și salva familiile de la ruină, sau de *acllacuniile* care își purtau frumusețea ca pe un blestem. Vocea lui Dolores se auzi brusc de pe bancheta din spate unde era așezată în ținută de gală, abia încăpându-și în piele de mândrie.

– Este pentru prima oară când sunt domnișoară de onoare. Sunt foarte mulțumită că ceremonia are loc la biserică și nu doar acasă, cum aveați intenția!

Umbra unui zâmbet înveseli pe ascuns fața lui Amy. Părintele Dominic se arătase intransigent când îi spuseseră că preferă o căsătorie oficiată în intimitate, aproape în secret.

– Căsătoria este un jurământ care trebuie primit solemn în biserică, atunci când este posibil. Este un angajament prea serios, prea important pentru a fi neglijat caracterul sacru al unei asemenea hotărâri.

Genul de amorțeală în care se cufundase Amy începea să se transforme într-un sentiment de panică. Riscă o privire spre „logodnicul“ ei, îmbrăcat în cămașă, pantaloni kaki și cizme înalte din piele moale. O pălărie veche cu boruri largi îi ascundea ochii, dar calmul cu care mânuia schimbătorul de viteze arăta cât era de indiferent. Schimbul de promisiuni, jurământul de respect reciproc și legământul de fidelitate pe care le vor rosti peste puțin timp o copleșeau de emoție. Dar el rămânea de piatră.

Orice îi va rezerva viitorul, se consola totuși cu gândul la scrisoarea pe care i-o trimisese lui Graham Turner, cerându-i ajutorul în calitate de prieten cât și în cea de notar, pentru a pune la punct o poveste suficient de plauzibilă pentru a-i convinge pe unchiul și pe mătușa ei de

existența unui pachet de acțiuni pe care-l omisese din moștenirea bunicii ei.

Se cutremură la amintirea cecului pe care i-l întinsese Carlo, cu aerul că-i spune că el conta pe o despăgubire generoasă în schimbul sumei exorbitante pe care o cerea drept preț pentru persoana ei.

Suspinul imperceptibil care-i scăpă a fost suficient ca să atragă atenția bărbatului cu ochi de pasăre de pradă, care urma să devină soțul ei. Regretă imediat această secundă de relaxare.

– Regreți oare satinul și voalul de tul, șampania și florile de portocal, fanfara care anunță triumfător sosirea miresei la logonicul tremurând de nerăbdare? întrebă el, luând în derâdere scumpele ei speranțe pierdute. În felul acesta îți imaginai ceea ce se consideră a fi ziua cea mai frumoasă din viața unei femei? Încoronarea reușitei sale, câștigarea bărbatului care va fi garantul siguranței ei?

– Ești prea cinic pentru a înțelege anumite lucruri și presupun că n-o să mă crezi dacă-ți spun că pentru majoritatea tinerelor, căsătoria este mai ales o unire a două ființe potrivite, murmură ea încercând să-și stăpânească tremurul vocii. Că cel mai frumos cadou pe care-l așteaptă ca dar de nuntă este certitudinea unei lungi prietenii bazată pe încredere reciprocă. Că cea mai mare fericire este cea împărtășită, că ceea ce așteptăm de la un bărbat este mai cu seamă să se dăruiască el însuși.

El continua să conducă în tăcere. Amy știa că marcase un punct dar că această victorie va lăsa o urmă dureroasă pe învelișul dur sub care se afla inima lui senor de Vivaz. Tradiția cerea ca cea cu care se căsătorește să fie virgină. Trebuia să-l facă să înțeleagă adevărul în această problemă

despre care el nu pusese întrebări. El se mulțumea să creadă că dragostea lui Amy aparținea încă logodnicului nestatornic care o părăsise.

Când pătrunseră în Valea Aurului, au avut posibilitatea să constate că părintele Dominic le respectase dorința de discreție și că se ferise să anunțe cununia care trebuia să aibă loc. Oamenii îi priveau trecând cu un aer mirat, agitau mâna, dar n-au existat nici urările de fericire, nici clipirile complice din ochi, nici loviturile de coate de care Amy se temea mai presus de orice. Cât despre Dolores, ea atrase asupra ei multe priviri lacome și admirative când coborî din mașină în foșnet de mătase roz. Dar ea nu-i adresă decât lui Valentin chemarea ochilor ei îndrăzneți. Acesta aștepta, foarte demn, la ușa capelei, pregătit să-și joace rolul de martor. El n-o vedea decât pe mireasă, a cărei paloare și tristețe îl frapau.

– Senorita, în mod normal, tatăl este acela care își conduce fiica la altar în ziua aceasta.

El se înclină adânc în fața ei.

– Îmi permiteți să preiau acest loc oferindu-vă brațul meu?

– Nu-i nevoie să-ți dai osteneala, bombăni Carlo. Bagă-ți bine în cap, Valentin: Amy și cu mine nu suntem niște sentimentali. Am hotărât să ne căsătorim fără surle și trâmbițe, fără ritualuri inutile, fără felicitări insipide și alte banalități de genul acesta.

Valentin era contrariat.

– Prietene, poate că protocolul te plictisește, dar mirii păstrează toată viața amintirea impresionantă a căsătoriei lor! Respect simțul tău pentru sobrietate, dar nu-i pot refuza lui Amy sprijinul unui braț prietenesc!

Amy se prinse cu ușurare de brațul puternic pe care i-l oferea. Totuși, în capela aceea minusculă, cei câțiva pași care-i despărțeau de altar făceau ca gestul să fie doar simbolic.

– Nu înțeleg ce se petrece cu Carlo de câtva timp, bombăni Valentin pe un ton mânios. De două săptămâni, este insuportabil! Mă întreb cum poate un bărbat care are norocul să vadă pe neașteptate căzându-i din cer o soție fermecătoare, să devină atât de nervos și să-i sară țandăra din te miri ce. Este ca un leu în cușcă. Nu văd decât o singură explicație: este mort de spaimă.

– De spaimă...?

Amy ajunsese să se bâlbâie. Dar nu era momentul să-și piardă stăpânirea de sine. În fața ei se înălța micul altar rustic înfrumusețat cu simplitatea caldă a două lumânări lungi și albe.

– Ce spaimă...?

– Spaima să nu-i scape norocul.

Valentin se aplecă la urechea ei pentru a continua cu voce scăzută:

– După părerea mea, Carlo este cuprins de aceeași spaimă ca prospectorul care vine să găsească o pepită enormă, dar care trebuie să aștepte să fie topită de jarul din creuzet pentru a afla ce cantitate și ce calitate de aur va scoate de acolo.

După începerea ceremoniei, Amy nu întâmpină nici o dificultate să alunge din minte supozițiile fanteziste ale lui Valentin. Era prea absorbită de cuvintele pe care le rostea părintele Dominic, pecetluind asocierea a doi dușmani firești. Răspunsurile lui Carlo erau clare și concise, ale ei abia se auzeau. El avea gesturi sobre, precise, dar trebui să

ținând cu fermitate mâna tremurândă a lui Amy ca să nu-i alunece din deget inelul greu de aur. La invitația părintelui care-l încuraja, conform tradiției, să sărute mireasa, el se aplecă fără ezitare pentru a marca printr-un sărut rece ultima lui achiziție.

În schimb, Valentin puse în sărutul lui mult mai multă căldură.

– Carlo este un ingrat, șopti el cu un fel de furie stăpânită. Cel puțin dacă v-aș fi întâlnit primul!... Regret că n-am putut face lucrurile atât de bine cât aș fi vrut! Frumusețea dumneavoastră merita un decor mai impunător, o abundență de flori, o mulțime de prieteni și de admiratori, dangăt de clopote și marșul nupțial. Dar vestea acestei căsătorii a căzut ca o bombă. Am aflat în același timp că eram însărcinat cu organizarea și nici măcar n-am avut timp să vă culeg un buchet de orhidee.

– N-aveți de ce să vă faceți vreun reproș, Valentin. Mătușa mea spune întotdeauna că orhideele sunt un simbol al unei pasiuni distructive. Ar fi fost un cadou ciudat făcut unei mirese în blugi!

– Pe dumneavoastră, blugii sunt o podoabă minunată! declară el râzând și ducându-i mâna la buze cu un gest curtenitor.

– Ai fost desemnat să te ocupi de amănuntele practice, Garcia, nu ca să monopolizezi mireasa.

Intervenția lui Carlo ridică imediat o barieră între Amy și singura persoană care părea să fi înțeles nevoia ei de a fi liniștită. Amy răspunse dezaprobării întorcându-se spre ceilalți doi participanți.

– Vă mulțumesc pentru cooperare, părinte Dominic. Și ție de asemenea, Dolores.

Le răspunse mașinal la strângerea de mână în semn de felicitare. Dintr-o dată, simțea dorința să întârzie, în pofida plecării iminente.

În ceea ce-l privea pe Carlo, el își manifesta nerăbdarea. Degetele lui se strângeau ca o menghină pe încheietura mâinii lui Amy.

– E timpul să plecăm dacă vrem să parcurgem o bucată de drum înainte de căderea nopții.

În timpul drumului de întoarcere, Dolores vorbi fără încetare. Amy îi era recunoscătoare pentru flecăreala ei. Acasă, bagajele lor erau adunate lângă intrare. Abia intrase mașina în curte și Consuela apăru în pragul ușii.

– Felicitări, senor, senora!

Apoi schiță o mică reverență.

– Știu că nu doriți nici o festivitate, dar am făcut un tort. Dacă mireasa nu-l taie ea însăși, căsătoria va fi lipsită de copii.

– Oh, da, senora, insistă Dolores. Aveți un minut ca să tăiați o felie. Am s-o pun lângă pernă ca să-l văd în vis, noaptea asta, pe viitorul meu soț.

Amy șovăi, le privi pe Consuela și pe Dolores, apoi pe soțul ei ca să-i obțină asentimentul.

– Foarte bine, încuviință el, dar repede! N-avem timp de pierdut cu fandoseli, mai ales că există un mijloc mai sigur și mai practic de a verifica fecunditatea unei femei!

Amy se îmbujoră, pe cât de tulburată tot pe atât de furioasă în fața hohotelor de râs pe care această remarcă le provocă lui Dolores și mamei ei. Reuși totuși să-și păstreze o aparență de calm și de demnitate în timp ce ceilalți se îndreptau spre anticamera în care se afla o masă plină de pahare și o sticlă cu un conținut auriu.

– Ah, șampanie!

Tonul lui Carlo era tot atât de rece pe cât era de limpede și sclipitoare băutura turnată de el în pahare.

– Băutura oamenilor care sunt adepți ai modei și ai norocului, o băutură versatilă care poate fi picantă sau insipidă, după mâna care o manipulează.

Amy înțelese aluzia mai ales după atitudinea lui mai zâmbitoare față de Valentin decât față de ea. Simțea cum îi crește furia.

Ceremonialul tortului a fost un veritabil supliciu. Trebuia să zâmbească, în ciuda brațului trecut în jurul mijlocului ei și a degetelor strânse pe mâna ei pentru a-i conduce mișcarea.

– Bravo! exclamară Dolores și mama ei într-un glas, fără să remarce cinismul soțului și nici nervozitatea crescândă a miresei la apropierea călătoriei care urma s-o lase singură cu însoțitorul ei.

Elicopterul pilotat de Carlo se ridică în sfârșit deasupra pădurii. Amy se pregătea pentru o înaintare lentă de-a lungul fluviului până la postul comercial cel mai îndepărtat, după un șir de mici escale. Apoi își spuse că însoțitorul ei ar fi putut s-o scutească pe mătușa Jessica de ore inutile de călătorie și de neliniște, punându-i la dispoziție mașina lui zburătoare.

Ca și cum îi citise gândurile, el îi strigă, pentru a acoperi zbârnâitul motoarelor:

– Vom fi obligați să aterizăm la postul comercial. Acolo, vom închiria un vas care ne va duce în satul indian unde îi vom găsi pe unchiul și mătușa ta bine sănătoși și foarte uimiți de îngrijorarea noastră. Întreruperile legăturilor radiofonice sunt frecvente în această regiune.

– Știu. Ți se pare că greșesc prin exces de prudență. Nu pot suporta nesiguranța, tremur gândindu-mă ce s-ar putea întâmpla.

– Am înțeles. Altfel n-ai fi aici, cu mine, imaginându-ți toate grozăviile care poate să ți le rezerve jungla!

Amy nici măcar nu încercă să-l contrazică, deoarece el spunea adevărul. Căzu într-o tăcere abătută, lăsându-i lui grija de a interpreta după placul lui acest mutism buimăcit.

Încetul cu încetul, Amy pierdu noțiunea timpului. Scruta orizontul cu bărbia sprijinită în palme, cu senzația ciudată că dintr-o clipă în alta aparatul se va răsturna și-i va arunca în prăpastia ametitoare. Încerca teama navigatorilor de altădată pe întinderea nesfârșită a oceanelor necunoscute. În clipa când pleoapele ei erau gata să se închidă, zări o despicătură în vegetație. Deschise imediat ochii asupra unui luminiș unde se contura o colibă de lemn legată printr-un chei de un curs de apă.

– Postul comercial, o anunță scurt Carlo în timp ce aparatul începea să coboare.

Era sfârșitul unei încercări. Dar îi aștepta alta.

După mai puțin de o oră, lăsau în urma lor un spaniol jovial și alunecau încet pe apele liniștite ale râului într-o canoe încărcată cu merinde. După cum le spusese spaniolul, vor avea nevoie de patru zile să parcurgă drumul dus și întors. Pătrunderea bruscă în infernul umed nu-i lăsase lui Amy răgazul să se aclimatizeze cu aerul greu, înăbușitor, care făcea din fiecare gest o izbândă fizică. Aerul din Valea Aurului i se păruse apăsător, dar aici pădurea năpădise malurile râului. Rădăcini uriașe se scufundau în apă, iar deasupra capetelor lor se legănau liane nesfârșite de lungi, de la bolta de frunze până în apă. Amy

privea cu ochii măriți de uimire acest decor amenințător, impresionant și fascinant în același timp, așteptându-se în orice clipă ca din perdeaua vegetală să apară vreun monstru preistoric înfiorător.

– Nu face asta!

Sări ca un arc, speriată de avertismentul lui Carlo și barca, dezechilibrată de mișcare ei, începu să se clatine periculos.

– Nu te afli pe un râu liniștit din Anglia, îi aruncă el printre dinți. Dacă îți bagi mâna în apa asta în care mișună pești piranha, riști să-ți lași acolo câteva falange.

Ea se cutremură de groază. Se priveau insistent, doi inamici aflați într-un război mut, el tremurând de o furie stăpânită, ea scăldată în sudoare, cu părul lipit de frunte și tricoul ud pe piele, îngrozită de acest univers supranatural în care obiectul cel mai inofensiv putea prinde pe neașteptate viață la cea mai mică atingere. Amy a fost prima care și-a plecat ochii. Carlo mânuia pagaia, transpirat și el, cu fruntea legată cu o eșarfă roșie, ca minerii, pentru a împiedica transpirația să-i încețoșeze vederea... Puțin mai târziu, o bucată de lemn care zăcea pe un banc de nisip se mișcă, alunecând alene în apă.

– Un caiman, comentă Carlo. Aligatorul amazonian. Inofensiv dacă nu este provocat.

Spusese asta cu un fel de plăcere, ca pentru a se amuza de teama ei.

Pădurea răsuna de țipetele păsărilor de tot felul care zburau din copac în copac, supraveghind suprafața lucitoare a apei de unde sărea câte un pește diform. Totul părea mai mare decât era normal. Amy nu era în apele ei, simțindu-se copleșită. Rezervele ei fizice se epuizau repede.

Atunci, tocmai când credea că ajunsese la limita rezistenței, atmosfera se schimbă. Pe neașteptate, se lăsă liniștea, aerul se răcori. Râul se lărgi, deschizând o breșă în bolta de verdeață, spre un cer acoperit de nori cumulus de care se izbeau razele purpurii ale soarelui ce apunea, dând apei reflexe sângerii.

– Ne rămâne mai puțin de o oră înainte de lăsarea nopții ca să ne instalăm tabăra... Caută pe mal un amplasament care ți se pare mai potrivit.

Ea descoperi repede un mic luminiș destul de apropiat printre tufișurile dese. În timp ce Carlo îndrepta canoea spre mal, trunchiurile noduroase de arbori, păsările cocoțate pe ramuri, fuga zgomotoasă a unei maimuțe, dobândeau o realitate cu atât mai înspăimântătoare cu cât se apropiau.

Nici nu pusese încă piciorul pe mal când Carlo îi aruncă instrucțiunile lui laconice:

– Imediat după ce vom descărca bagajele și materialul, am să aprind un foc. În timpul acesta, o să ridici cortul. Știi s-o faci?

Amy confirmă cu un semn din cap, binecuvântând taberele de ghizi din adolescența ei, apoi întrebă cu o voce nesigură:

– Este cu adevărat nevoie să aprinzi un foc pe căldura asta?

– Nici nu-ți închipui ce frig o să ne fie după ce apune soarele, mormăi el trăgând barca pe mal. Și, de altfel, eu prefer cafeaua caldă.

Înserarea dură o jumătate de oră. Atunci, ultimele lumini se stinseră și se ridică o briză neașteptată. Amy era deja înghețată, după ce își dăduse seama că în echipamen-

tul lor nu se afla decât un singur cort... Privea cu un aer rătăcit jarul roșu și scânteile care dansau sub vasul de unde ieșea un miros delicios.

Cu gâtul strâns de teamă, îi era greu să înghită. Diavolul întunecat care era așezat în fața ei o cerceta cu aceeași privire a minerilor lipsiți de femei. Ea simula nepăsarea, dar el nu putea fi înșelat, lăsa cu viclenie să se instaleze între ei o tăcere grea de teamă.

Așteptarea era atât de apăsătoare încât se simți aproape ușurată văzându-l că se ridică de la locul lui, cu agilitatea leopardului. Se apropie de ea și-i luă cana din mână.

– E timpul să mergem la culcare, fetițo. Mâine trebuie să plecăm în zori.

În pofida întunericului abia întretăiat de lumina slabă a lunii care plutea deja pe cerul presărat cu stele, era cel mult ora șapte. Amy avea brațele și picioarele înțepenite de oboseală, mintea atât de goală ca și cum se înverșunase să rezolve o problemă extrem de grea. De aceea, se lăsă condusă fără să opună rezistență sub cortul doar atât de înalt cât să le permită să stea în genunchi și abia atât de lat cât să adăpostească doi saci de dormit așezați unul lângă altul...

– Sting?

Ea ridică vitejește din umeri, iritată de nuanța de compătimire din vocea lui.

– Cum vrei. Tu ești acela care hotărăști.

Și în clipa următoare:

– Dumnezeule!

O mâna cumplită se abătu pe umărul ei, făcând-o să se întoarcă. Se găsi în fața unui bust uriaș, gol, brăzdat de o cicatrice lungă și fină.

– Urăște-mă dacă vrei, Amy. Cicatricele cărnii se șterg, nu și chinul care mă torturează de când ai intrat în casa mea; m-ai prins în cursă și m-ai pus pe un jar care nu se va putea alina decât la izvorul trupului tău.

O spaimă de nespus o copleși când cortul se cufundă brusc în întuneric, dar nu încercă să se lupte cu brațele care o trăgeau pe culcușul improvizat, mâini nerăbdătoare care o dezbrăcau, o explorau, o mângâiau, îi verificau dulceața pielii, care refuzau încă o îmbrățișare prea lacomă, prea fierbinte, prea imperioasă... greutatea unui corp viril înnebunitor de viguros, de puternic, care o înlănțuia, o învăluia, îi trezea dorința ascunsă.

Încetul cu încetul, fără voia ei, Amy ceda, se preda voluptății acestui contact, acestor mângâieri, jocurilor dragostei. Ființa ei mărturisea dintr-o dată această nevoie.

Într-un geamăt lung, se abandonă, învinsă, își cedă gura suflului fierbinte al buzelor lui însetate și se lăsă topită, amețită, îmbătată, până la explozia pasiunii care îi uni într-o aceeași bucurie senzuală, imagine a doi amanți fermecați...

Capitolul 8

Amy se scutură, ascultă cacofonia extraordinară, prelungită, stridentă ca soneria unui ceas deșteptător.

– Blestemați papagali!

Se redresă repede când deschizătura cortului se îndepărtă în fața unui Carlo proaspăt și bine dispus, care părea abia ieșit dintr-o baie în râu.

El așeză lângă ea un lighean cu apă, o bucată de săpun și o ceașcă de ciocolată aburindă.

– Nu am obiceiul să-mi răsfăț în felul acesta tovarășii de drum, spuse el zâmbind. Dar astăzi, este o situație... deosebită.

Amy nu-și putu stăpâni un fior de groază la ideea pericolelor care-l pândiseră în timp ce se spălase în râu. Își imagina trupul lui ros până la os de o mulțime de pești piranha sau înhățat de botul căscat al unui caiman. Reacția ei avu asupra lui un efect imediat. Se ridică îndată, lăsând să-i scape înainte de a se îndepărta:

– Darul nu înseamnă nimic dacă nu este acceptat, draga

mea. Aveai dreptate spunând că nu ai nici o mulțumire dacă bucuria nu este împărtășită.

Și dispăru înainte ca ea să aibă timpul să protesteze, să-i explice că se înșela, că ceea ce credea el că este o tresărire de dezgust, era pentru ea o reacție de surpriză, revelația că era în stare să tremure pentru ce i s-ar fi putut întâmpla.

Se lăsă să cadă din nou pe sacul ei de dormit și închise ochii. Nimic nu putea șterge amintirile acestei nopți delicios de lungi și de dureroase care-i trezise simțurile la viață.

Ciocolata se răcea, toaleta și-o făcu de mântuială. Își analiza emoția și retrăia clipă cu clipă intrarea ei inițiatică în paradisul necunoscut al celebrării senzuale a pasiunii. Candoarea ei o făcea naivă, incapabilă de seducție, izolată în timiditatea ei. De la un soț tot atât de aspru ca pământul de pe proprietatea lui, nu aștepta nici milă, nici îngăduință.

Se spălă pe față, se îmbrăcă și, luându-și inima în dinți, ieși în lumina stearsă a zorilor.

Focul pe cale să se stingă mai scotea câteva rotocoale de fum alb; o farfurie cu porridge aștepta lângă o cutie cu lapte praf.

– Carlo...

Se îndreptă spontan spre el. Dar piciorul ei se împiedică de o rădăcină și se clătină, gata să cadă.

– Drăcia dracului! Trebuie așadar să te fac mereu atentă?

Se repezi s-o prindă cu o mână de fier în care părea să-și fi concentrat toată iritarea. Apoi îi arătă farfuria cu porridge.

– Ia-ți micul dejun. Aș vrea să înaintăm cât mai mult posibil înainte de trezirea la viață a pădurii.

O umbră de suferință amară întunecă privirea lui Amy, fixată asupra acestui soț care nu o iubea, dar spre care vrusese să încerce un gest de prietenie.

– Haide, nu rămâne încremenită acolo! mormăi el strângând pumnii.

Cum ea se pregătea să bată în retragere, el se îmblânzi și îi puse mâinile pe umeri.

– Iartă-mă. Am uitat cât de noi sunt toate astea pentru tine și cât de ușor este să fii făcută să plângi.

– Ce te face să crezi că sunt gata să plâng? bâigui ea binecuvântând această izbucnire de proastă dispoziție care o ferise de înduioșarea ridicolă căreia fusese cât pe ce să-i cedeze.

– Ai față de mine un reflex permanent de apărare, constată el simplu. Totuși, într-o fracțiune de secundă de sinceritate, ai avut aerul unui copil plăpând care trebuie protejat.

Inima lui Amy tresări la această jignire. O considera drept un accesoriu stânjenitor, deși folositor.

– Am mai multă rezistență fizică decât crezi, îl asigură ea cu demnitate. Sunt lipsită de experiență, dar lacuna aceasta va fi rezolvată îndată ce mă voi obișnui cu ideea că nu sunt decât un antidot pentru deficitul sexual de care suferi. Nu te teme, îmi voi onora angajamentele pentru care mă plătești. Și, cine știe, dobândind cu timpul calitățile unei concubine ideale, poate că-mi va crește valoarea.

– Mă îndoiesc! Firească ta rezervă britanică face ca cea mai mică strângere de mână să fie glacială!

– Probabil că m-am opărit cu anumite amintiri prea fierbinți! replică ea recăpătându-și siguranța de sine.

*
* *

Când soarele se arătă deasupra perdelei întunecate a arborilor, trecuse mult timp de când barca îi antrena în adâncimile universului sublim și derutant care-i înconjura, unde contrastele șocau, unde frumusețea exista lângă urâțenie, unde țipetele răgușite ale animalelor în luptă izbucneau brusc în mijlocul tăcerii.

Pentru a rupe mutenia insuportabilă a însoțitorului ei, Amy întrebă:

– N-ar trebui să începem să vedem semne de viață umană?

– Locuitorii pădurii nu-și fac cunoscută prezența decât atunci când vor ei. Deocamdată, rămân invizibili, dar sunt gata să pariez că nu ne scapă din ochi de când am pătruns pe teritoriul lor.

Amy arunca priviri neliniștite în jurul ei, scrutând vegetația în căutarea unui semn.

– Nu te teme, îi spuse Carlo pe un ton liniștitor. Dacă indigenii erau ostili, am fi fost deja ținta săgeților lor otrăvite. După cum spunea Jessica, tribul care-i găzduia pe ea și pe Stanley aparținea unui neam pe cale de dispariție, provenit din vechii incași. Ei stau intenționat ascunși pentru a trăi conform obiceiurilor primitive ale strămoșilor lor, astfel că se cunosc foarte puține lucruri despre tradițiile lor. Dar putem fi siguri cel puțin că nu sunt canibali.

– Ah, da? Cum...?

Ea înțelese după un zâmbet imperceptibil al ochilor lui, că se delecta cu neliniștea provocată de observațiile făcute.

– Simplă deducție.

O licărire malițioasă sclipi în privirea lui.

– Suntem încă în viață. Dacă urmăritorii noștri ne-ar fi găsit pe gustul lor, ne-ar fi făcut până acum tocană și și-ar confecționa deja fluiere din oasele noastre.

Amy medita încă la ipoteza aceasta înspăimântătoare când în fața lor se ridică un perete stâncos, neoferind cursului râului decât o breșă prea îngustă pentru a permite canoei să se aventureze pe acolo.

– Aici se sfârșește croaziera noastră. Va trebuie să continuăm pe jos.

În fața figurii neliniștite a lui Amy, Carlo trebuie să-și fi regretat cuvintele, deoarece adăugă:

– Dacă indicațiile Jessicăi sunt exacte, vom găsi satul în mai puțin de o oră de mers.

Își reduseră bagajul cât mai mult posibil, neluând cu ei decât lucrurile indispensabile: trusa medicală, un rând de haine de schimb și hrană pentru o masă. La câțiva metri de mal, găsiră o potecă tăiată în vegetație cu maceta și care se vedea că este frecventată. Amy își imagina cu groază mulțimea de ochi care le urmăreau înaintarea pe solul spongios.

Mergea cu stoicism, luptând cu oboseala crescândă, care transforma cea mai mică băltoacă în ocean, cea mai mică denivelare în munte de netrecut... Pe neașteptate, pădurea se deschise spre un luminiș mlăștinos, o groapă mocirloasă tădindu-le calea. Ea se opri, la capătul puterilor și al curajului.

– O mlaștină. Sunt cu miile pe pământul Amazoniei, îi explică laconic Carlo. Adâncă sau superficială, nu văd decât o modalitate ca să ne dăm seama.

Poate că Amy își trădase involuntar repulsia... El șovăi și privi în jurul lui cu un aer nesigur înainte de a trece la acțiune. Se trezi ridicată în brațele lui viguroase.

– Să nu cumva să te miști!

Cu ochii la nivelul feței lui, ea îi observă trăsăturile crispate.

– Dacă te scap, riști să te îneci sau, și mai rău, să primești descărcarea electrică a unui pește-torpilă.

Perspectiva grozăviilor care o amenințau îi înlătură ultimele resturi de timiditate; își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se strânse lângă el cu recunoștință. El începu să înainteze cu prudență în apa neagră. Amy închise ochii, conștientă de satisfacția încercată de el s-o țină astfel în întregime la discreția lui. Carlo se opri brusc. Ea deschise ochii, gata să coboare pe teren solid, ca să constate cu stupoare că el se afla în apă până la brâu, prizonier în groapa aceea care putea ascunde cele mai îngrozitoare pericole.

Credea că-și epuizase toate subtilitățile de maliției. Dar Carlo îi mai rezerva câteva surprize.

– Mi-ar părea rău să nu profit de situație. Ce părere ai, scumpă soție, traversarea aceasta fără necazuri nu merită oare un sărut?

Deși îl bănuia că exagerează puțin pericolele la care se expuneau, ca să se situeze într-o postură favorabilă, ea nu-l lăsă să i-o spună a doua oară și-și oferi bucuroasă buzele acestei guri care schița un zâmbet ușor ironic. El puse stăpânire pe buzele ei cu o pasiune sălbatică. A fost ca o explozie de scântei care cădeau apoi ca o ploaie de diamante. Sângele îi zvâcnea în tâmple, era complet învinsă, incapabilă să domine valurile incontrolabile de pasiune care se revărsau în ea.

El se opri în cele din urmă, și fără să-și mai ia precauții, se smulse din mlaștină și o depuse pe teren solid.

– Cum se face, întrebă el desprinzând câteva lipitori de pe pantalonii uzi, că de fiecare dată când mă apropii de tine ajung întotdeauna la dorința irezistibilă de a-ți suci frumosul tău gât?

Amy simți cum îi urcă lacrimile în ochi.

– Nu știu. Poate pentru că-ți par lipsită de interes pe lângă fetele de la bordeluri!

Își dădu seama, prea târziu, că sărise peste cal. Carlo o prinse de bărbie și-i răsturnă capul pe spate.

– Ele, cel puțin, acceptă să-și suflece mânecile ca să caute aurul cu ceilalți. În timp ce tu mi-ai vândut un corp lipsit de inimă. De altfel, prezența ta aici este mai degrabă o ironie. Aici, generații de exploratori s-au gândit să scoată la lumină drumul legendar al aurului, urmat de indieni și de lamele lor încărcate cu prețiosul metal pentru împodobirea palatului marelui Inca. După sute de ani, căutătorii de comori se chinuiesc și se înverșunează să descopere tezaurul incașilor care ar fi îngropat în zona aceasta, poate chiar sub picioarele noastre!... Dacă ai dispărea într-o noapte cu lună, aș ști unde să te găsesc. Se spune că pe lună plină, se vede o flacără slabă dansând deasupra locului unde se află ascuns aurul incașilor.

– Dacă aș pune mâna pe el, izbucni Amy cu înflăcărare, primul lucru pe care l-aș face ar fi să-mi cumpăr un bilet pentru Anglia!

Cu un gest brusc, mâna lui Carlo prinse coada groasă de cal a lui Amy. Simți cum degetele lui își fac de lucru cu panglica care o strângea, înfundându-se apoi cu voluptate în părul bogat.

– Uită de Anglia, Amy, și de logodnicul care n-a știut

să-ți trezească emoțiile. Tu ești pepita neprețuită pe care speram cu disperare s-o găsesc. Căsătoria a făcut din tine o floare a junglei.

O trase de păr obligând-o să-și încline capul ca pentru sacrificiu.

– Ești frumusețea gingașă care nu înflorește decât la adăpostul mărăcinilor, acolo unde întunericul ascunde ghimpii vătămători.

Gura lui se abătu din nou peste gura ei, cu cruzime, posesivă, avidă, copleșitoare, în timp ce-i frângea corpul între brațele lui. Puse în îmbrățișarea lui toată asprimea și bruschețea de care era în stare ca să contrazică minunăția mângâierilor drăgăstoase desfășurate în ajun.

Când se redresă, avea chipul iluminat de triumf.

– Ce senzații plăcute procură posesiunea!

Ea își adună ultimele rămășițe de mândrie.

– Din nefericire, obiectul o dată dobândit nu mai are același farmec ca în timpul cuceririi!

Prânzul cu biscuiți și pește uscat s-a desfășurat în tăcerea cea mai deplină. Erau așezați unul lângă altul pe un trunchi de copac doborât. Amy își pusese o pălărie ca să se apere de soare. Carlo era cufundat în gânduri. Amy goli cu desfătare sticla cu apă rece. Cum se apleca s-o pună jos, simți că îngheață și reuși cu mare greutate să îngaime:

– Carlo, privește...!

El tresări și căută motivul spaimei ei; întâlni la rândul lui mulțimea de priviri ostile care-i pândeau din umbra pădurii.

– N-avea teamă, spuse el calm. Să rămânem liniștiți și să așteptăm să facă ei primul pas.

Amy nu-și închipuise niciodată cât curaj îți trebuie ca să

rămâi nepăsător și să dai impresia de calm, nici mulțumirea pe care ți-o poate aduce o mână întinsă spre a ta.

În cele din urmă, indienii începură să înainteze în tăcere spre ei. Erau complet goi, cu corpul acoperit cu vopsea roșie și pictat cu motive negre. Oasele care le împodobeau urechile, ghirlandele de pene din jurul brațelor, arcul mare și săgețile pe care le țineau între degetele strânse confereau o înfățișare cumplită acestor bărbați scunzi și întunecați.

În timp ce se apropiau, din rândul lor se ridicau niște sunete ciudate, inteligibile. Ignorându-l pe Carlo, nu aveau ochi decât pentru însoțitoarea lui. Ea rămăsese nemișcată dar când un indian cu o înfățișare deosebit de sălbatică se desprinse din grup pentru a veni spre ea, făcu o mișcare înapoi ca să se refugieze în brațele lui Carlo.

– Să nu ne pierdem cumpătul, îi șopti el. Sunt fascinați de culoarea părului tău.

Într-adevăr, cum ea își clătină capul, indienii începură să-și spună părerea șefului și să discute între ei cu însuflețirea unor savanți care tocmai au făcut o descoperire fundamentală.

Carlo și Amy considerară preferabil să se supună atunci când omuleții le făcură semn să-i urmeze. Ei îi conduseră pe o potecă ce se îndrepta spre interiorul junglei. Carlo o ținea strâns de mână pe Amy. Dar teama făcea ca inima ei să bată în ritmul tobelor care se auzeau în depărtare.

Duruitul lor se amplifică și apoi încetă brusc chiar în clipa când ieșeau din pădure pentru a da într-o poiană în centrul căreia se înălța un dom făcut din tulpini și din frunze împletite. Copiii se jucau în praf; femeile pisau boabe de porumb sau coceau turte pe niște pietre plate. Altele, mai în vârstă, se odihneau în hamace.

– Toți bărbații sănătoși trebuie să fie la vânătoare, murmură Carlo. Sau plecați să culeagă mirodenii din care fac un praf de prizat pe care-l trag pe nări. Doar cei mai puțini sprinteni rămân pe loc ca să semnaleze prin intermediul tobelor prezența unor dușmani potențiali.

Amy își înghiți cu greu nodul din gât.

– Crezi că... ne privesc ca pe niște dușmani?

– Greu de spus. Comportamentul lor este complet diferit de ceea ce descriu de obicei exploratorii. Dar o vom afla curând...

Cu o mișcare a bărbiei, îi arătă indienii goi care se iveau rând pe rând din pădure și se îndreptau spre ei.

– Din cauza rivalității permanente dintre triburi, bărbații nu se îndepărtează niciodată prea mult de sat și tobele răsună de câtva timp ca să-i cheme.

Asistau, neputincioși, la această grupare de bărbați hirsuți și goi, apăruți de nicăieri, și se întrebau ce își spuneau, ce hotărâre vor lua.

Soseau mereu mai mulți, înarmați cu arcuri, și făceau cerc în jurul lor, cu ochii ațintiți asupra lui Amy. Scoteau mormăituri ciudate care se transformară curând în strigăte. Amy scoase un țipăt când o mână se întinse spre ea.

– Nu...!

Carlo respinse mâna cu o fermitate care n-avea nevoie de cuvinte. Și pentru a se face mai bine înțeles, o înlănțui pe Amy cu brațele, făcând un scut din corpul lui. Se ridică imediat un vacarm amenințător. Amy se cutremură.

– Te rog, Carlo, nu-i provoca.

– Nu te vor atinge, o asigură el sfidându-i cu privirea pe indienii surprinși.

Amy își înfundă fața la pieptul lui, fericită să-i simtă sub

obraz bătăile inimii. Și, în vreme ce primejdia se strângea în jurul lor, Amy începu să regrete că le lipsise timpul să se cunoască mai bine și să ajungă poate, într-o zi, la înțelegerea perfectă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici?

Amy încremeni, convinsă că vocea aceasta, cuvintele rostite în limba ei, erau rodul imaginației. Dar Carlo tresărise. Ea își înălță capul. Indienii se dădeau la o parte.

– Visez... Amy!

– Mătușă Jessica! Unchiule Stanley!

Amy se smulse din brațele lui Carlo ca să se repeadă spre bărbatul și femeia care-i priveau uluiți. Timp de o secundă șovăi, neștiind pe care să-l îmbrățișeze primul. Unchiul ei nu mai era decât umbra bărbatului pe care-l știa ea... Căzură unii în brațele celorlalți, reuniți toți trei în aceeași îmbrățișare bucuroasă. Efuziunea regăsirii eclipsase tot restul, mulțimea fremătândă a indienilor, spaima provocată de atitudinea lor ciudată și chiar pe Carlo, lăsat în planul secund.

Jessica a fost prima care și-a dat seama de prezența lui. Ea îl îmbrățișă cu căldură apoi, împotriva oricărei așteptări, îl învinui cu vehemență:

– Cum ai putut s-o antrenezi pe nepoata mea într-o asemenea aventură?

– M-a asigurat că este perfect capabilă s-o facă, răspunse el liniștit.

– Este adevărat, confirmă Amy.

– Mă îndoiesc, bombăni Jessica. Dar te iert, Carlo, pentru că știu cât de încăpățânată este Amy.

Stanley îi întinse cu prietenie mâna lui Carlo.

– Prietene, nu știu ce te aduce aici, dar sunt încântat că

te văd. Când am fost bolnav, indienii au avut amabilitatea să-mi construiască o colibă aparte. Propun să mergem să stăm la răcoare.

– Desigur... Dacă vor accepta să ne lase să trecem.

Stanley părea surprins. Jessica și cu el părea că abia își dădeau seama de agitația din jurul lor. Ca pentru a evalua hotărârea acestor războinici întorși dintr-o dată împotriva lor, Stanley o luă pe Amy de mână ca s-o conducă la coliba lui; totuși, fu obligat să se oprească în fața zidului de corpuri nemișcate care le bara drumul.

– Senor Temple... În locul dumneavoastră nu mi-aș lua acest risc.

Cel care vorbise era un indian îmbrăcat cu o pânză rudimentară în jurul șoldurilor, ceea ce-l făcea să pară mai civilizat decât ceilalți.

– Ah, este ghidul nostru, Miguel.

Jessica nu-și ascundea îngrijorarea.

– Dialectul lui este destul de apropiat de cel al triburilor pădurii, astfel că pentru noi este un interpret prețios.

– Despre ce risc vorbește, Miguel? întrebă Stanley, vizibil tulburat și el.

– Nu le-o luați pe senorita.

Seriozitatea răspunsului îi impresionă.

– Indienii aceștia sunt adoratori ai soarelui, credincioși zeului Inti care, după vechile legende incașe, locuiește în cer, de unde va reveni într-o zi ca să-și conducă discipolii în paradisul lui. După credința lor, Inti are o soție favorită, o zeiță cu pielea de culoarea fildeșului și cu părul de aur, de care nu se desparte niciodată...

Capitolul 9

În poiană fusese ridicată o colibă pentru zeița cu pielea de culoarea fildeșului și cu părul de aur. Șiretul Miguel reușise să-i convingă pe indieni că, prin devotamentul lor, atrăseseră atenția binevoitoare a zeului Indi și că acesta aștepta de acum înainte întoarcerea soției lui favorite, trimisă special printre ei pentru a-și da seama dacă tribul era demn pentru vizita zeului.

De aceea, alergau de colo-colo, ocupați cu pregătirile unei nopți de sărbătoare grandioasă destinată să încânte divinitatea. Desigur, coliba sacră era păzită de santinele. Numai Jessica avea permisiunea să-i țină companie.

– Ultima noastră expediție în junglă va rămâne o aventură memorabilă, spunea cu un aer visător Jessica. Întoarsă în Anglia, voi avea în minte amintiri extraordinare. Abia reușesc să cred în realitatea unor evenimente pe care le-am trăit.

O privea mulțumită pe nepoata ei.

– Stanley și cu mine ne vom putea dispensa de a face turnee de conferințe, și este foarte bine așa: auditoriul nostru ne-ar fi râs în nas.

– Ce vă face să fiți atât de siguri că nu veți mai avea nevoie să vă câștigați existența? Vestea unei eventuale schimbări a situației voastre financiare nu putea să vă parvină aici, în plină pădure virgină.

– Chiar pădurea virgină ne va pune la dispoziție mijlocul de a ne bucura de o retragere confortabilă. Ca și cum am primi o recompensă pentru serviciile aduse.

Amy încremeni. Deveni mai atentă.

– Este ceva atât de obișnuit ca cercetătorii să prepare medicamente în laborator încât se uită că ei nu fac altceva decât să imite procesele naturale pe care le realizează plantele. Puterile anumitor plante au transformat lumea, dar numai botaniștii care, ca și mine, și-au petrecut mare parte din viață în regiunile cele mai îndepărtate ale planetei, au avut ocazia să studieze metodele tămăduitorilor locali. Numai cu învățătura tradițiilor lor, ei sunt în stare să facă minuni.

– Ați descoperit un medicament nou, care să vă facă bogați, mătușă Jessica?

Așadar, sacrificiul lui Amy se dovedea inutil?

Mătușa ei era plină de entuziasm.

– Este ambiția tuturor botaniștilor de a descoperi într-o zi o specie nouă, dar dacă aceasta posedă pe deasupra proprietăți curative, este o reușită inestimabilă! Când am sosit aici, n-am fost câtuși de puțin uimită să-l găsesc pe unchiul tău în plină convalescență, deoarece indienii știu de sute de ani să trateze febra cu chinină. Dar chiar în ziua aceea, l-am văzut pe vrăjitor îngrijind un indian suferind de o rană

enormă, la care unchiul tău și cu mine am recunoscut simptomul unei boli cunoscută drept incurabilă în țara noastră. Timp de trei zile, a aplicat o pastă cafenie pe rană și în a patra zi, ameliorarea era foarte clară. Înțelegi, Amy, că m-am gândit imediat la avantajul financiar pe care l-am putea obține din acest leac fantastic!

– Și asta vă va permite să vă retrageți nestânjeniți de vreo grijă materială?

Jessica încuviință.

– Îndată ce semințele pe care ni le-a dat vraciul vor fi cunoscute, cele mai mari întreprinderi farmaceutice se vor bate pentru a obține dreptul de folosință... Nu este viața minunată? Totul se aranjează. Stanley este pe picioare, viitorul nostru profesional și financiar este asigurat, dar mai minunată decât toate este vestea căsătoriei tale cu Carlo. Nu ți-am spus oare, în momentul când vă prezentam la aeroport, că aveam intuiția că veți deveni cei mai buni prieteni din lume?

Amy reuși de bine-de rău să-și ascundă ciuda. Izbucnirile certurilor lor neîncetate îi chinuiau memoria.

Ce putea oare să mai aștepte de la viață, în afară de singurătate și supărare, acum că-i fusese luată palida satisfacție a sacrificiului făcut? Se vânduse, pentru o cauză de acum înainte inexistentă, unui bărbat al cărui temperament nu prevestea nimic bun...

*

* *

A doua zi dimineața, Amy și mătușa ei ieșiră împreună din coliba în care, în pofida căldurii și umidității, dormise adânc.

A fost de-ajuns să zărească, în mijlocul unui ocean de capete brune, inimitabilă palărie de junglă pentru ca inima să-i bată nebunește și să-i înmoaie picioarele la apropierea soțului ei.

– Bună dimineața, fetițo.

Ca să răspundă așteptării Jessicăi, își învălui soția într-o lungă privire mângâietoare.

– Bună dimineața, Carlo, zise Jessica. Și felicitări pentru tăria sufletească de care dai dovadă acceptând să cedezi zeului Inti exclusivitatea farmecelor tinerei tale soții.

Amy roșise. Mătușa ei, interpretând greșit cauza încurcăturii, adăugă pentru ca s-o consoleze:

– Aveți răbdare, dragii mei. Indienii au dreptul la atenția noastră. Apariția lui Amy a aruncat o rază de speranță asupra vieții lor rudimentare. Ce înseamnă pentru noi o zi de întârziere? Ei vor păstra în schimb amintirea unei zeițe a cărei trecere prin satul lor va fi imortalizată în povești și cântece.

– Mă voi strădui să-mi stăpânesc nerăbdarea, promise Carlo.

Semăna foarte bine cu un jaguar care nu se grăbește, ca să se bucure mai mult de atacul final.

– Mulțumesc, Carlo, îl felicită Jessica. Acum, spune-mi unde este soțul meu. Aș vrea să mă asigur că este în stare să înfrunte drumul de întoarcere.

Imediat ce Jessica le întoarse spatele, Carlo își schimbă radical atitudinea. Privirea lui se înăspri și rosti cu răceală:

– Trebuie să fi aflat de descoperirea mătușii tale și de îmbunătățirea substanțială a situației lor pe care o va aduce aceasta.

– Da.

– Asta-i tot ce ai de spus?

Părea contrariat.

– Trebuie să fi plâns cu siguranță după libertatea pierdută, deoarece târgul stupid pe care l-ai făcut este de acum înainte fără obiect.

Indiferentă la activitatea femeilor așezate pe vine în fața focurilor pe care fierbeau amestecuri de plante și fructe sălbatice, Amy își plecase privirea.

– Regretele nu folosesc la nimic.

Carlo rămânea nepăsător, cu toate că Amy simțea în mod nedeslușit că vorbele rostite de ea nu erau cele la care spera el.

– Haide, să fim rezonabili. Ai acționat dintr-un imbold necugetat și eu am greșit când am acceptat. N-aș vrea să-mi încarc conștiința obligându-te să suporți acest climat deprimant. În consecință...

Ajuns aici, fălcile lui se încleștară puternic.

– ... cred că este preferabil pentru amândoi să te întorci în Anglia ca să te împaci cu logodnicul tău.

– Dar suntem căsătoriți!

Stupoarea aproape că-i tăiase respirația.

– Oricum, continuă ea, sunt o povară prea grea pentru Toby!

– Doamne, Dumnezeule! Sunt dispus să-ți redau libertatea, dragă soție, dar nu conta pe mine să-ți dau dota care să te facă din nou interesantă în ochii unui englez fără nici un ban!

– N-am nevoie de banii tăi!

Îi făcea impresia unui comerciant care se simte păcălit de calitatea unei mărfi cumpărate în grabă.

– Îți voi restitui cecul cu bucurie! Și cu aceeași ocazie îți vei redobândi reputația de mare seducător.

Înfățișarea lui buimăcită o potoli. Nici nu mai era

supărată, în clipa aceea, că beneficiază de protecția îngerilor ei păzitori care începeau să înainteze cu un aer amenințător spre bărbatul cu atitudine ostilă față de prețioasa lor zeiță.

Își petrecu restul zilei în compania unchiului ei, pornit pe confidențe.

– Regret foarte mult că am lipsit în momentele când era cea mai mare nevoie de mine, Amy. Cât timp erai lângă mama, ai fost liniștea conștiinței mele. Îmi spuneam că puteam să-mi amân întoarcerea cu șase luni, cu un an... Am față de tine o imensă datorie de recunoștință, draga mea nepoată. Cel puțin dacă aș ști cum să-ți mulțumesc. Dar ce-și poate dori soția omului cel mai bogat și mai admirat din Peru?

Amy era surprinsă că unchiul și mătușa ei, atât de clarvăzători de obicei, nu bănuiau nimic din cearta pe care o avusese cu Carlo și al cărei ecou părea să mai răsune încă în jur... În ciuda nevoii ei nesfârșite de îmbărbătare, va păstra tăcerea, neîndrăznind să-și descarce durerea pe umerii aceștia încovoiați deja de vârstă.

La căderea serii, bătaia tobelor tulbură atmosfera cu un duruit înăbușit. Agitația creștea, ciozvârte de carne se învârteau pe jăratic, un miros greu de transpirație se degaja din toate corpurile acestea care forfoteau fără încetare, încărcând atmosfera deja irespirabilă pentru tânăra englezoaică. N-avea nici cea mai mică idee despre ce îi rezerva sărbătoarea, dar când soțul ei curtenitor veni s-o caute, era prea descurajată ca să-i acorde atenție.

– Pari tulburată.

Carlo o cerceta fără urmă de compasiune.

– Ca favoritele de altădată condamnate să fie îngropate de vii în mormintele șefilor de trib indieni.

– Ce se întâmplă acolo? se mărgini ea să întrebe, obosită de veșnicele înfruntări verbale cu bărbatul acesta prea agresiv.

– Fiii și fiicele soarelui o așteaptă pe zeița care poate, cu un singur semn al mâinii, să alunge demonii din inimile lor, glumi el. Le trebuie ceva de adorat: soarele, luna, stelele, orice, chiar și un idol de ceară gol pe dinăuntru.

Într-adevăr, Amy chiar așa se simțea, moale ca ceara și golită. Se lăsă condusă, speriată în sinea ei de toate fețele acestea neliniștitoare, însemnate cu picturi rituale sub coroane înalte de pene. Femeile și copiii nu purtau nici o podoabă. Așezați pe marginea poienii, râdeau și flecăreau, în timp ce răpăitul tobelor se accentua, un bubuit obsedant, atât de profund încât Amy nu se putu stăpâni, cu riscul de a-și nemulțumi adoratorii, să nu se apropie de Carlo, strecurându-și mâna într-a lui.

În calitatea de invitată de onoare, luă loc la mijlocul unei mese uriașe, avându-i lângă ea pe Carlo, de o parte, pe unchiul și mătușa ei de cealaltă. Deodată, indienii începură să danseze, formând un șir lung, care se ondula în ritmul din ce în ce mai rapid al tobelor. Câteodată, unii dintre ei ieșeau din rând pentru a veni la masă ca să-și potolească foamea și setea, înlocuiți imediat de alții. Numai cei mai în vârstă lipseau de la acest ospăț udat cu o băutură cu un aspect smântânos.

– Ușurel, o sfătui Jessica în clipa când Amy ducea paharul la buze. Ajunge o înghițitură sau două din rachiul de palmier ca să te amețească.

Dar în fața privirii sfidătoare pe care i-o aruncase Carlo, se simți obligată să golească paharul.

– Mai vrei? o întrebă Carlo ridicând o sprânceană.

– Nu... nu, mulțumesc.

Dispoziția ei se înveselea deja.

Cântecele, dansurile, râsetele și masa continuau într-o zarvă veselă. Carlo era posomorât. Stanley și Jessica, în schimb, păreau încântați de spectacolul pe care-l oferea tribul în sărbătoare. Femeile ațâțau focurile și umpleau paharele, copiii se băteau, plângeau, din ce în ce mai agitați. Dar principala preocupare a lui Amy era de a reuși să rămână trează.

Era gata să cedeze puterii hipnotice a întunericului, căldurii, bătăii tobelor, când muzica se opri brusc. Se lăsă o liniște apăsătoare. Apoi tobele începură să bată din nou, făcând de data aceasta să se audă un răpăit sâcâitor, neliniștitor, din ce în ce mai intens.

– Sfântă Fecioară! șopti Carlo.

Ea îi urmări privirea surprinsă și văzu la rândul ei șase fețe neînsufletite scânteind la razele lunii.

– Măștile marilor preoți incași! exclamă el cu un țipăt înăbușit. Tezaurul după care aleargă de generații căutătorii de comori!

Cele șase măști se plasară în fața lui Amy, ca o gardă de onoare.

O auzi pe mătușa ei șoptind:

– Nu-mi vine să cred!

Toți aveau privirile ațintite asupra siluetei impresionante care înainta acum spre ei, acoperită din cap până-n picioare cu giuvaieruri strălucitoare. Șeful tribului purta cu mândrie mantia de aur, semn al rangului său. Un colier extraordinar de aur, cercei enormi la urechi, un inel în nas, și acestea din aur, și o pereche de mănuși împodobite cu pietre prețioase completau fantasticul costum.

Amy tresări, copleșită de emoția extraordinară care stăpânea adunarea. Carlo, ghicindu-i spaima, îi oferi consolarea mâinii lui.

– N-ai de ce să te temi. Soția zeului soarelui va fi tratată cu tot respectul.

Cuvintele lui liniștitoare îi încălziră inima.

– Nu mi-e teamă... Sunt uluită să văd atâta bogăție la acești oameni aparent atât de săraci.

Spre marea ei uimire, Carlo își întoarse privirea de la scena fascinantă care se desfășura sub ochii lor ca să-i acorde lui Amy toată atenția lui.

– Nu este atât de neobișnuit. Țara aceasta este paradisul căutătorilor. Timp de sute de ani, aurul a fost extras din pământ pentru a modela podoabele conducătorilor incași. Când unul dintre ei murea, se săpa un mormânt destul de mare pentru a adăposti, în afară de corpul lui, toate obiectele de aur care reprezentau simbolul înaltei lui funcții, pentru a se bucura de respectul datorat rangului său și pe lumea cealaltă. În regiunea aceasta există sute de astfel de morminte. În fiecare an se descoperă comori smulse pământului de apele fluviului. Aceasta îi atrag pe vânătorii de averi.

– În felul acesta au ajuns aceste minunății în stăpânirea tribului?

Ea se întoarse din nou spre șeful tribului, împovărat de aur, care înaintase cu îndrăzneală până la garda de onoare. Bărbații făcură cerc în jurul lui ca să-l susțină.

– Este imposibil de știut. Se poate întâmpla de asemenea ca aceste giuvaieruri să se transmită din generație în generație de atât de mult timp încât nici măcar indienii să nu-și amintească de originea lor. În orice caz, costumul

șefului nu este o ținută obișnuită. Ea este rezervată ocaziilor excepționale. După cum dovedește starea lui de epuizare, plăcile de aur din care este confecționată mantia sunt extrem de grele.

Își susținea comentariile pe un ton care o făcea pe Amy să uite cearta violentă de dimineață. Între timp, un alai de tineri, acoperiți de pene și vopsiți în culorile războiului, defila prin fața șefului tribului pentru a depune la picioarele lui platouri încărcate cu obiecte prețioase.

– Cuțitele acelea cu forme ciudate, cu mânerul încrustat cu pietre prețioase, sunt vechi pumnale incașe; prea tocite ca să mai fie folositoare, erau apanajul nobililor care le purtau la centură. Discurile acelea din aur erau podoabe pentru urechi. Se purtau în loburile găurite ale urechilor. Ideea acestor loburi chinuite o revoltă. Mâna lui Carlo o strânse imediat pe a ei ca s-o încurajeze. Lui Amy îi reveni atunci în minte amintirea nopții în care el o inițiase în tainele iubirii, ale pasiunii, ale dezmierdărilor și intimității fizice...

– Cupele acelea au o particularitate amuzantă, continuă el. Ele au un fund dublu în care erau ascunse pietricele, astfel că agitându-le, puteai atrage atenția unui servitor ca să te servească din nou.

– Interesant! rosti ea nu fără greutate.

Ar fi vrut atât de mult să scape de vocea aceasta care o încânta. Va avea oare delicatețea să-și întrerupă comentariile și să nu acorde atenție statuetelor care veneau să se adauge tezaurului, bărbați și femei înlănțuiți, trupuri unite, chipuri extaziate?

– Mă simt copleșit de rușine pentru compatrioții mei care au jefuit, au distrus astfel de obiecte minunate ca să le

topească în lingouri. Atâta frumusețe a dispărut în felul acesta, deoarece lăcomia nu știe să recunoască ce este unic, inestimabil.

Amy rămânea nemișcată, preocupată să descifreze ceea ce părea un mesaj transmis într-o formă enigmatică. Era posibil oare ca acest soț încăpățânat să încerce să se scuze în felul acesta ocolit? Îndoiala schimbase oare imaginea pe care și-o făcuse despre ea?

Nu știa ce să creadă. Când privirile lor se întâlneau, ținându-și respirația, cuprinși de elanul care-i îndemna unul spre celălalt, interveni Jessica:

– Amy, șeful tribului ți se adresează ție. După cum spune Miguel, tribul vrea să ofere zeului Inti cea mai prețioasă podoabă. Ca să fie sigură că o să-i placă, îți cere să alegi chiar tu darul care l-ar putea mulțumi.

– Dar, mătușă Jessica, nu pot s-o fac. Ar fi pur și simplu un furt!

– Mai bine un furt decât închisoarea pe viață, interveni unchiul ei. Dacă refuzi, nu știu care va fi reacția lor. De aceea, draga mea nepoată, te rog să-i dai ascultare. Ia orice, un obiect fără importanță care să nu-ți apese prea greu conștiința.

Ea îl consultă pe Carlo cu privirea, speriată de neliniștea evidentă a unchiului ei și de murmurul de nerăbdare al mulțimii de indieni.

– Unchiul tău are dreptate, Amy. Atmosfera devine evident ostilă.

El o conduse în fața șefului tribului și a acoliților lui.

Mâna lui Amy tremura când se întinse spre obiectul cel mai mic, cel mai insignifiant, cel mai apropiat. Când degetele ei prinseră un colier care părea făcut din sticlă

colorată, în jurul ei răsunară exclamații de surpriză. Își ridică ochii, îngrozită, dar mulțimea fețelor zâmbitoare, încântate, îi dădu curaj.

Urmă atunci un vacarm asurzitor de țipete de bucurie, o explozie de veselie, continuat de răpăitul neașteptat al tobelor.

– Bine gândit, observă Carlo pe un ton mai curând dezaprobator. Veniți, mai bine să ne retragem în colibele noastre, acum că indienii sunt satisfăcuți.

– Bravo! se bucură Stanley.

– Voi veni mai târziu în coliba ta, îi spuse mătușa ei îndepărtându-se cu discreție. Carlo va aprecia cu siguranță câteva momente de intimitate cu soția lui.

Imediat ce unchiul și mătușa ei se îndepărtaseră, Amy întrebă cuprinsă de curiozitate:

– Ai ceva să-mi spui?

– Nu tocmai.

Ochii lui negri străluceau primejdios.

– În afară de aceea că în viitor mă voi încrede numai în fapte și nu în impresii vagi.

– De data asta, de ce mă acuzi? Ți-am simțit schimbarea de atitudine imediat ce am luat obiectul acela ridicol!

– Haide, Amy, ai dat de o mină de aur și ți-ai luat partea cea mai bună fără să eziți! N-o să mă faci să cred că o tânără de lume, crescută în lux nu face diferența între un colier de sticlă colorată și o salbă inestimabilă din smaralde!

Capitolul 10

Șeful tribului ținuse să trimită o escortă compusă din șase tineri războinici ca s-o apere pe soția preaiubită a zeului soarelui de nenumăratele pericole ale pădurii. Când ajunseră în apropierea postului comercial, indienii se opriră, făcându-l să înțeleagă pe Miguel că refuzau să pătrundă pe teritoriul celor pe care îi numeau oamenii cu maceta, purtătorii de scuturi de metal de care se frângeau sulițele și săgețile lor, cei care le invadaseră pământurile și le râvneau aurul, mergând până la a le pângări mormintele strămoșilor.

Amy era atât de năucită de toate evenimentele acestea încât nu reuși să se liniștească, nici chiar atunci când Carlo porni motoarele elicopterului și îl ridică încet spre cerul albastru.

– Cum te simți intrată în legendă? glumi mătușa ei privind prin hublou.

– Aș vrea să fiu un șoricel ca să pot auzi ce își spun pri-

etenii noștri indieni, văzând uimiți acest animal strălucitor care a înghițit-o pe soția favorită a zeului Inti ca s-o ducă în cer!

– Cu fantastica ei pradă de smaralde! îi reaminti unchiul Stanley pufnind în râs.

Era mult mai jovial și mai liniștit acum că se încheiase aventura din junglă.

– Prefer să nu-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla dacă ai fi luat orice altceva dintre obiectele care ți-au fost prezentate. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că ai fost pusă la încercare, Amy. În calitate de divinitate perfectă și supranaturală, nu puteai să nu te oprești dintre toate bijuteriile la cea care, prin valoarea ei, le depășea cu mult pe toate celelalte.

– Sunt încântată pentru tine, draga mea! exclamă Jessica.

– Ai într-adevăr tot ce-și poate dori o tânără femeie, zise unchiul Stanley. Un soț fermecător, bogat, o casă frumoasă, tinerețe, sănătate, frumusețe și, pe deasupra, această bijuterie excepțională pe care o vei transmite copiilor tăi...

Amy își luă un aer de circumstanță. Grație zgomotului motoarelor, Carlo nu putuse auzi aceste cuvinte care n-ar fi întârziat să-i aducă pe buze un zâmbet batjocoritor.

Unchiul și mătușa ei, învinși de oboseală, căzură într-o tăcere somnolentă.

Amy sperase ca întoarcerea acasă să-i aducă odihna și liniștea de care avea atâta nevoie, dar când coborau din elicopter, un vuiet îndepărtat îi opri locului.

– În mijlocul junglei nu există totuși alarmă împotriva hoților, glumi Jessica, cu ochii voalați de somn.

– Este sirena!

Carlo ascultă cu atenție, alarmat.

– Un accident la mină!

Cum el se avânta în fugă pe alee, Amy se repezi în urma lui. Îl ajunse în clipa când pornea Land Rover-ul și abia avu timp să sară pe scaunul de lângă el.

– Vin cu tine!

– Nu văd utilitatea, dar n-am timp de discuții.

Ea nu avea autoritatea și cutezanța lui Sebastian ca să protesteze împotriva vitezei nebunești cu care conducea Carlo mașina. Un miros de cauciuc ars urca de la pneurile supraîncălzite. Degeaba se agăța Amy cu amândouă mâinile de portieră, era scuturată în toate direcțiile, cu respirația tăiată de violența șocurilor. Traseul acesta frenetic avea cel puțin avantajul că nu permitea nici un dialog, presupunând că în starea taciturnă și abătută în care se afla, Carlo ar fi dorit să vorbească.

Urletul sirenei devenea din ce în ce mai strident pe măsură ce se apropiau de mină. Când mașina se năpusti pe drumul care cobora în pantă accentuată spre vale, vacarmul deveni insuportabil.

– Valentin!

Carlo apăsă cu putere pedala de frână zărindu-și prietenul care se agita înnebunit.

– Carlo! Dumnezeule, ce ușurat sunt să te văd aici! O alunecare de teren a îngropat câțiva oameni. Am reușit să-l scoatem pe unul din ei, dar a fost prea târziu; era mort deja. O echipă de salvare a început imediat săpăturile, dar având în vedere instabilitatea terenului, li s-a cerut prudență. Avem puține speranțe să-i găsim în viață pe ceilalți.

– Teren instabil?

În ciuda tonului liniștit, Amy îi simțea furia înăbușită.

– Accidentul s-a produs așadar în zona interzisă? Știau totuși foarte bine că dacă sunt surprinși lucrând în locul acela, urma expulzarea imediată!

În calitate de adjunct al lui Carlo, Valentin știa că acesta îl considera în parte răspunzător de catastrofă.

Carlo nu-și mai pierdu timpul să discute. Demară furios și îndreptă Land Rover-ul spre extremitatea văii, unde o mulțime de oameni speriați și tăcuți urmăreau, nemișcați și neliniștiți, operațiunile de salvare.

La apropierea mașinii, se dădură la o parte. Cei din echipa de salvare săpau un tunel în îngrămădeala aceea de pământ alunecos.

– Cine conduce echipa?

– Eu, senor.

Șeful echipei se apropie și, fără să aștepte să fie întrebat, își prezentă raportul.

– Imediat ce am auzit țipete, ne-am repezit aici. Am văzut o mână ieșind la suprafață. Am săpat imediat și am degajat capul ca să-i permitem omului să respire. Un alt țipăt ne-a alertat. Am găsit un mort și alți doi oameni încă vii. Dintre care unul grav rănit. Continuăm să săpăm, dar terenul este nesigur.

– Câți oameni mai sunt dedesubt?

– După câte spun supraviețuitorii, unul singur, senor.

– Bine!

Amy îi ghici intenția și o cuprinse panica.

– Tunelul se poate prăbuși dintr-o clipă în alta. Spune-le tuturor să iasă. Vreau ca un singur om să continue în gaura asta de șobolan.

– Unul singur, senor? Mă tem că nu voi găsi un volun-

tar, deoarece fără câțiva camarazi care să-l ajute în caz de nevoie, este o misiune sinucigașă.

– Nu-i nevoie să cauți un voluntar. Mă duc eu!

Amy așteptă un timp care i se păru o eternitate, așezată pe un scaun pliant plasat pentru ea în apropierea zonei unde avusese loc accidentul. Vocile oamenilor răsunau în jurul ei fără să prindă înțelesul cuvintelor.

I se aduceau cești cu cafea. I se spuneau la ureche cuvinte de încurajare. Unicul doctor al minei își părăsi o clipă răniții pentru a veni să-i aline neliniștea îngrozitoare care se citea pe figura ei. Dar tot corpul ei, mintea, simțurile, erau paralizate de teamă, de groaza de a-și pierde soțul, înțelegând în sfârșit că era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată.

Atunci se făcu auzit apelul pe care-l așteptau cu toții, strigătul lui Carlo cerând ajutor.

– Bravo! A reușit, îl aduce pe ultimul supraviețuitor.

Amy sări în picioare, gata să se arunce în brațele lui Carlo, chiar dacă acestea nu se vor deschide ca s-o primească, apoi încremeni, înghețată de spaimă în fața lentei și inevitabilei avalanșe de pământ și pietre care se pusese în mișcare de-a lungul pantei, astupând definitiv ieșirea...

Ajunsese prima la peretele de pământ și pietre, scormonind pământul cu mâinile goale, în timp ce minerii, cu energia disperării, smugleau cu lovituri de cazma pietrele mai mari și mai grele.

La vederea trupului fără cunoștință al lui Carlo pe care-l scoteau din haosul acela, Amy simți că o lasă picioarele.

– Țineți-vă bine!

Mâna lui Valentin se întinsese în mod miraculos ca s-o susțină.

– Carlo va avea nevoie de dumneavoastră.

– Mulțumesc, Valentin. O să rezist.

Respiră adânc.

– Știu că există aici un fel de infirmerie pentru urgențe. Dar sunt sigură că răniții se vor simți mai bine îngrijiți de Consuela, Dolores și de mine. Te rog să-i spui doctorului că pacienții vor fi transferați acasă, împreună cu el desigur, îndată ce vor putea suporta drumul.

Fără să-i aștepte răspunsul, porni în urma doctorului care își croia drum printre salvatori. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se străduia să-și stăpânească lacrimile când zări două trupuri lungite pe sol, pline de pământ, și care mișcau!

*

* *

Amurgul își întindea deja umbrele vinețiu când Amy socoti că făcuse tot ce stătuse în puterea ei ca să-i instaleze pe răniți și să le asigure confortul în camerele lor.

– Amy, draga mea, dacă aș fi în locul tău, aș face o baie bună urmată de o vizită binemeritată lui Carlo. Ai muncit ca un ocnaș, dar s-ar putea spune că o faci dinadins ca să-ți eviți soțul!

Amy roși.

– M-aș fi dus la Carlo dacă n-ar fi fost atâtea lucruri de pus la punct. Știam că se va simți ca un pașă sub supravegherea ta eficace și competentă.

– Ca un pașă! se revoltă Jessica. Îți închipui că este plăcut să ai câteva coaste fisurate și un picior în ghips?

În ciuda imensei sale oboseli, Amy se simțea mai bine de când Jessica îi confirmase diagnosticul doctorului:

starea lui Carlo înlătura eventualitatea unor posibile sechele în viitor; cel mai grav pentru un bărbat cu energia lui era obligația de a rămâne câtva timp la pat.

Întârzie, gânditoare, într-o baie de spumă. În cele din urmă, ieși din baie, se șterse și se repezi să se îmbrace, grăbită să facă primul pas spre Carlo cât timp mai avea curaj.

În timpul absenței lui, Dolores îi dusese lucrurile în camera stăpânului și i-a fost foarte greu să găsească ce-i trebuia. Dar nu mult după aceea, se găsea în fața ușii lui, cu mâna pe clanță, gata de ofensivă.

Pentru a păstra efectul surprizei, intră în încăperea mare fără să bată la ușă. Unica lampă aprinsă răspândea o lumină slabă asupra ocupantului nemișcat, dar treaz, al unui pat maiestuos cu baldachin.

Ieși din umbră, șovăi în fața privirii uimite care admira apariția angelică, ghicind sub neglijeul alb formele delicate ale trupului și oprindu-se asupra decolteului adânc.

El reuși să-și revină.

– Fetițele greșesc jucându-se cu focul! o luă el peste picior. Ar trebui să-ți faci valizele în loc să-ți irosești farmecele.

– Vrei într-adevăr să plec? suspină ea.

Înaintă puțin, fiind acum prea aproape și în același timp prea îndepărtată.

– Speram că ți-ai schimbat părerea.

Îți plecă ochii și două lacrimi mari se rostogoliră de sub genele lungi.

– Când familiile minerilor vor începe să se stabilească în vale, poate că vei avea nevoie de sfaturile unei femei.

– Fără nici o îndoială, recunoscu el. Dar pentru asta, orice femeie este potrivită.

Refuzul lui îi făcea rău. Îi producea o suferință de adult

când ea nu încercase decât o ciudă de fetiță ofensată. Atunci, ca să se răzbune, alese arma provocării. Se aplecă înainte, oferind privirii lui Carlo spectacolul sânilor ei cu rotunjimi insolente.

– Dacă orice femeie este potrivită, Carlo, de ce n-aș fi eu?

O tăcere apăsătoare, teribilă, se abătu asupra încăperii. Amy se simțea deodată amenințată, vulnerabilă, ca și cum intrase în cușca leului. Carlo își controla greu respirația, încordarea corpului îndurerat. Răspunsul lui veni în sfârșit, mușcător.

– Pentru că n-aș suporta să-mi petrec viața lângă o statuie de marmură!

Vocea lui vibra de mânie.

– Vino, Amy, apropie-te, îi ceru el. Dovedește-mi că ești capabilă de înflăcărare, de pasiune!

Ea nu-i dădu ascultare imediat. Atâta timp cât rămânea la o distanță potrivită, era în siguranță. Oricât de mult îl dorea, putea rămâne așa ca să-l sfideze, să-l pedepsească pentru asprimea lui. Dar dorința fu mai puternică. Se aruncă în brațele lui, care o primiră cu bucurie.

– Te ador, draga mea, mărturisi el cu o voce slabă, înfundându-și fața în părul ei parfumat. Ești „fata mea de aur", pepita mea.

– Fii cuminte, murmură ea. Rănile o să te doară.

– Singura durere care mă face să sufăr este chinul dragostei... Spune-mi adevărul, ești sigură că mă iubești puțin?

– Oh, da! răspunse ea cu o sinceritate care-i înlătură ultimele îndoieli. Nu știam ce înseamnă dragostea înainte de a cădea în ghearele celui căruia i se spune *El Sabio*.

Ea înțelese că glumește când îl auzi spunând:

– Am aflat recent că printre mineri circulă un slogan:

Tanto monta, monta tanto, Amy como El Sabio... El este tot atât de important ca ea, ea este tot atât de importantă ca el... Amy ca și Carlo...

Ea se întristă la amintirea certei care-i opusese în legătură cu venirea femeilor la mină.

Brusc, el își pierdu stăpânirea de sine. Cedând exaltării care-l cuprindea, încântat de farmecul corpului ei, de mirosul îmbătător al pielii ei, o prinse de mijloc și o răsturnă peste el în pat.

– Nu voiam să risc izbucnirea unei revolte lipsindu-i pe mineri de dreptul lor la fericire. Mai cu seamă după ce au văzut cu câtă ardoare ai participat la salvarea mea. Ei știu acum, și ei, că mi-am găsit comoara...!

Izbucni într-un râs devenit răgușit din cauza emoției.

De furie, Amy era cât pe ce să-și retragă mâna zgâriată, cu unghiile rupte, pe care el o ducea la buze.

– Știai... știai... bâigui ea. Știai de la început că eram îndrăgostită de tine...

Carlo o întrerupse cu un sărut care o lăsă fără respirație.

– Nimic nu scapă unui căutător perspicace, dragostea mea. Știu totul despre tine, tot ce este de știut. Am reușit în sfârșit să-ți cunosc calitățile unice și excepționale, puterile și slăbiciunile și mai ales, șopti el plimbându-și mâna peste corpul ei, mai ales valoarea neprețuită a comorii mele, a „fetei mele de aur“...

Sfârșit